194

COLECTIA ROMANTIC

Rosemary Carter

DOMENIUL LEILOR

editura alcris

ROSEMARY CARTER

DOMENIUL LEILOR

ALCRIS

Coperta : ANDY

© 1983, Rosemary Carter

LION'S DOMAIN

În românește de : Mariana Costescu

Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestei ediții

— rezervate.

Nicola își dorea din tot sufletul să obțină postul de ghid la Delayney Tours, o companie specializată în organizarea de safari-uri în rezervațiile africane — nu în ultimul rând pentru că se gândea că va fi o schimbare radicală și o va ajuta să treacă peste durerea pricinuită de faptul că fusese respinsă de logodnicul ei, Jonathan.

Editor : Aurelian Micu Andy
Consilier editorial : Teodor Atanasiu
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-192-2
Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL UNU

Dumneavoastră sunteţi următoarea, domnişoară Sloane.

Nicola îşi ridică privirea la secretară.

— Următoarea şi ultima, murmură ea, adăugând în tăcere doar pentru sine : şi în cazul acesta, categoric cea mai neînsemnată. Nu-i scăpaseră tenul bronzat şi constituţia atletică a celorlalte candidate, şi în cele din urmă fu nevoită să recunoască faptul că avea îndoieli.

Fusese oare nechibzuită să renunţe la munca ei de secretară — neinteresantă, dar nu prost plătită — şi să vină la Nelspruit pentru acest interviu ? Nechibzuită ? Nebună era cuvântul pe care-l folosise Maggie. „Să-ţi cheltuieşti economiile pentru a alerga după un vis nebunesc, o dojenise ea, cu blândeţe totuşi, căci ştia că Nicola suferea încă.

Da, probabil fusese nechibzuită şi nebună. Furioasă pentru trădarea lui Jonathan, acţionase dintr-un impuls iraţional. Dar acum se afla aici şi situaţia ei financiară, ca şi mândria, nu-i permiteau să renunţe. Nu avea de ales, decât să nu se descurajeze.

Privind în jurul ei, remarcă minunatele postere cu animale şi coarnele de cerbi de pe pereţi, vasul de lut cu trestie şi fire uscate de protee de lângă birou. Eficienţă şi bună dispoziţie, astea erau impresiile pe care ţi le crea secretariatul lui Delayney Tours. Eficienţa era calitatea ce i se cerea unui ghid. Asta şi experienţa.

La gândul ultimului cuvânt i se strânse inima. Anunţul pusese accent pe experienţă. În nebunia ei de a pleca cât mai departe de Morgan's Agricultural, de Jonathan şi maşina ei de scris, făcuse abstracţie de lipsa ei de experienţă. Nu i se păruse important. Acum, în sediul lui Delayney Tours, după ce evaluase candidatele care intraseră înaintea ei, se întreba de ce n-o făcuse.

Putea, desigur, să plece, şi cu puţinii bani care-i mai rămăseseră să-şi ia bilet de întoarcere la Durban. Să-şi găsească o slujbă într-un alt birou de dactilografie. Poate chiar domnul Morgan o primea înapoi...

Nu ! Nu ajunsese aşa departe ca să renunţe. Trădarea lui Jonathan o învăţase cel puţin un lucru — nu avea nici un motiv să-şi refuze ceva ce-şi dorea. „Nu le spune că n-ai condus niciodată un grup, o sfătuise Maggie când realizase că Nicola era hotărâtă. Dacă-ţi doreşti din tot sufletul această slujbă, atunci minte-i cu nerusinare la nevoie. Nu le spune că nu ai experienţă. Te vei obişnui cu ideea, n-ai de ales".

Înţelept sfat. Ea era hotărâtă să-l urmeze. Pentru că-şi dorea slujba asta foarte mult. Şi asta pentru că voia să-şi facă o nouă viaţă, avea o atracţie nativă pentru animale şi munca în aer liber, şi dorea să poată cheltui mai mulţi bani

decât își permitea la venirea aici. Voia acest post și intenționa să-l obțină. Dacă asta însemna să mintă — să deformeze adevărul suna mai bine — atunci o va face.

Era atât de adâncită în gândurile ei încât fata cu o înfățișare foarte corespunzătoare, care ieșise de la interviu, nu-i făcuse decât o impresie ireală. Abia când secretara spuse : „Domnișoară Sloane, domnul Peterson vă primește acum". ea realiză că-i venise rândul.

Adresându-i un zâmbet scurt secretarei, se ridică cu grație.

— Domnul Peterson ?

— Exact, domnul Blye Peterson.

Cum arată acest Blye Peterson ? ar fi dorit ea să întrebe. Bărbatul la discreția căruia se afla viitorul ei imediat. Dar își reprimă întrebarea. Nu se știa, poate secretara o lua ca pe o slăbiciune.

Se opri o clipă în fața ușii închise, își ridică umerii, pentru a părea sigură de sine, și-și destinse fața într-un zâmbet. Era un zâmbet ce-i spori strălucirea naturală a ochilor căprui-deschis, atrăgând după sine îmbujorarea obrajilor ușor curbați. Cu el topise inimile multor bărbați, inclusiv pe cea a lui Jonathan, până ca acesta să decidă că ceea ce-i oferea fiica domnului Morgan, Anthea, în privința succesului carierei lui, era mult mai valoros decât dragostea. Poate că și asupra domnului Peterson va avea același efect.

Nicola deschise ușa și rămase în prag, orbită pe moment de strălucirea soarelui ce pătrundea

prin ferestrele mari. I se cree impresia unui spaţiu vast, a unui birou cu o figură în spatele lui.

— Ia loc, te rog, domnişoară Sloane, se auzi o voce joasă, vibrantă şi deloc impresionată.

În câteva secunde ochii i se acomodară suficient pentru a zări un scaun lângă birou. Se îndreptă spre el, amintindu-şi să se mişte cu toată încrederea, dar o teamă neaşteptată îi şterse parţial zâmbetul de pe buze.

O mână lungă şi frumoasă se întinse peste masă. Ea o luă şi simţi o ciudată furnicătură la atingerea degetelor reci şi ferme. Îşi aruncă privirea peste birou şi ceea ce-i mai rămăsese din zâmbet dispăru.

Virilitate — acesta fu cuvântul care-i trecu prin minte. O virilitate arogantă care te împresura. O faţă la fel de bronzată ca şi mâna şi tot atât de frumoasă, cu trăsături severe şi proeminenţe subtile. O bărbie care sugera că posesorul ei nu admitea nici un fel de nesocotinţă şi deasupra ei buzele ferme şi frumos conturate, totuşi surprinzător de senzuale. Dar ochii erau aceia care atrăgeau atenţia în mod special. Erau albaştri, o nuanţă de albastru deosebit de vie. Dar erau şi ageri şi aveau o expresie sardonică, de parcă surprinderea ei ar fi fost remarcată.

— Numele tău este Nicola Sloane. Domnul Peterson luase un stilou şi începu să noteze pe foaia de hârtie din faţa lui. Vârsta ?

— Douăzeci şi unu.

— Tânără.

— Nu prea tânără, protestă Nicola.

— Poate că nu, veni răspunsul scurt. Starea civilă ?

— Toate datele mele personale se află în scrisoarea pe care v-am trimis-o.

— Așa este. Să zicem că vreau să le aud din nou. Starea civilă ?

— Necăsătorită.

— Logodită ?

— Nu, răspunse Nicola cu fermitate.

— Înțeleg. O scrută cu privirea. Nicola își dori să fi putut interpreta expresia ochilor lui albaștri. Ești din Durban, am dedus.

— Da.

— O bună distanță de parcurs până la Nelspruit, în baza unei slabe speranțe de a obține o slujbă.

— Nu foarte mare pentru o slujbă pe care mi o doresc.

— Conform scrisorii tale, ai experiență în munca de ghid.

Nicola tăcu doar o secundă.

— Suficientă.

— Bănuiesc, spuse Blye Peterson, că-mi vei povesti despre asta.

Ochii a căror privire era capabilă de a pătrunde în adâncul sufletului unei persoane, îi susținură pe ai ei cu fermitate. În acel moment Nicola se hotărî să renunțe la minciună.

Trase adânc aer în piept, apoi îi aruncă o privire cu ochi zâmbitori pe sub genele care erau atât de lungi încât foarte mulți le considerau false.

— De fapt nu este adevărat, nu am nici un fel de experiență.

Expresia amenințătoare din ochii lui Blye Peterson părea să spună că farmecul ei îl lăsa

rece. El era pe punctul de a-i spune că ea irosea timpul amândurora şi că dacă n-o interesa timpul ei, el era extrem de atent cu al lui. Nicola îşi înălţă bărbia pentru a înfrunta atacul, şi-i adresă o altă privire languroasă.

— De ce ai minţit ? întrebă el cu răceală în glas.

— Pentru că altfel n-aş fi intrat niciodată pe uşa asta.

Pe neaşteptate, el schiţă un zâmbet. Nicola, care-l considerase pe domnul Peterson în vârstă de aproape patruzeci de ani, îşi dădu seama că era puţin trecut de treizeci şi chiar mult mai atrăgător decât realizase la început.

— Atunci, domnişoară Sloane, bănuiesc că o să încetezi să mai clipeşti în faţa mea şi-mi vei explica de ce te consideri persoana potrivită pentru acest post.

Obrajii ei începură să ardă, dar spuse cu calm :

— Sunt agilă şi entuziastă. Mă înţeleg bine cu oamenii.

— Continuă.

— Iubesc animalele.

— Domestice, fără îndoială.

— Şi pe cele sălbatice. Recunosc că nu am nici un fel de experienţă profesională, domnule Peterson, dar am petrecut multe vacanţe în parcuri de vânătoare.

— Ah ! El ridică din sprânceană. Altceva ?

Ea se uită surprinsă la el. Ce mai voia ?

— Experienţă în îngrijirea unui bolnav ?

— Îngrijirea unui bolnav ! Vai, nu, sigur că nu.

— Oamenii se mai și îmbolnăvesc, înțelegi, spuse el pe un ton tăios.

— Corect. Înghiți ea în sec. Este adevărat, și sunt transportați la spital.

— Asta este un safari, domnișoară Sloane. Ghizii nu sunt doctori dar trebuie să știe să acorde primul ajutor până ajunge autocarul la un spital. El o examină cu atenție pentru un moment.

— Ce poți spune de tehnicile de supraviețuire ?

— Pot aprinde un foc.

— Asta este suma totală a cunoștințelor tale ?

Oare așa decurgea un interogatoriu cu tortură ? Maggie îi spusese că era nebună să înainteze o cerere pentru acest post. Înțeleaptă Maggie. Dar remuşcarea n-o mai ajuta acum. Și ea nu avea de gând să renunțe fără luptă.

Renunțând la tentativa de a-l dezarma cu farmecul ei, se înclină în față, cu ochii scăpărându-i.

— Dumneavoastră manipulați acest interviu, domnule Peterson.

— Serios ? întrebă el, cu o figură impasibilă.

— Și nu este cinstit. Mă faceți să mă simt o idioată !

— Ai citit anunțul, domnișoară Sloane. Știi că stipula experiența.

— ... Da.

— Ai solicitat un interviu, în ciuda faptului că n-ai condus un grup de turiști niciodată în viața ta.

Dacă era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise, cu siguranță era și cel mai arogant. Ex-

ceptându-l pe Jonathan, a cărui aroganță se îndrepta în altă direcție. Acceptând că ceea ce spunea domnul Peterson era corect, el trebuia neapărat să vorbească chiar cu atâta îngâmfare ?

— Este adevărat, recunoscu ea. Totuși cred că merit o șansă.

— Discutabil. Ochii lui albaștri, uimitor de albaștri în contrast cu tenul arămiu, o ridiculizară. Dar și cu această ridiculizare era altceva. Admirație ? Categoric, nu. Totuși pulsul Nicolei se acceleră.

— Foarte bine, domnișoară Sloane, îți voi acorda șansa ta. Aruncă o privire la ceas. Ai trei minute să mă convingi.

Ce cumsecade ! Nicola scrâșni din dinți, dar în așa fel încât el să nu observe.

— Este adevărat, nu am nici un fel de experiență, începu ea cu voce joasă. Cel puțin nimic concret. Dar iubesc animalele sălbatice, mă înțeleg bine cu oamenii și toată viața am visat să lucrez în aer liber.

Se uită la el și văzu că fața îi era impasibilă. Dacă făcea o oarecare impresie asupra lui, ea nu-și dădea seama.

— Ați avut vreodată un vis, domnule Peterson ? întrebă ea cu înflăcărare.

El își plimbă privirea peste fața ovală cu obraji îmbujorați și ochi strălucitori, gura mică cu buze cărnoase, părul lucios și bogat. Ei nu-i scăpă privirea lui cercetătoare. Fu atât de ostentativă, încât Nicola se trezi cu nervii încordați.

— Continuă, spuse domnul Peterson şi, trăgând adânc aer în piept, Nicola realiză că el nu-i răspunsese la întrebare.

— Eu am un vis. Vocea îi fu răguşită de data asta. Vreau să fiu ghid — ghid la Delayney.

Timpul fugea şi ea înţelese că trebuia să se grăbească. Nu am experienţă în domeniu, dar sunt gata să învăţ. Şi voi fi un ghid bun. Ştiu asta, pentru că voi da tot ce pot pentru a realiza acest lucru.

— Te prezinţi într-o lumină foarte bună. El rosti cuvintele atât de amuzat, încât ea l-ar fi pălmuit cu mare plăcere.

— Deci, am obţinut postul ?

— Nu putem lua decizii fără o analiză temeinică.

El tocmai îi spusese, cu tact, că răspunsul era nu. Aşa că postul îl va obţine altcineva — una din fetele cu pielea bronzată şi trup atletic. Nicola se simţi ofensată.

— Unde poţi fi găsită ? întrebă Blye Peterson.

Dorea o adresă unde să i se trimită scrisoarea de refuz, politicos redactată : „Dragă domnişoară Sloane, regretăm că suntem în imposibilitatea de a beneficia de serviciile dumneavoastră. Dacă veţi fi interesată să ne contactaţi din nou cândva, în viitor..." Vorbe goale, politicoase.

Lăsând la o parte orice prudenţă — ce mai era de pierdut acum ? — ea se trase la marginea scaunului, îndreptându-şi spatele. Ca o pasăre graţioasă gata de zbor, gândi bărbatul care o urmărea.

— Vreau să fiu ghid, domnule Peterson, de-

clară ea. Nimic nu mă va reține. Absolut nimic.

El se încruntă, dar nu spuse decât :

— Te putem găsi la adresa din Durban ? Evident, atitudinea ei hotărâtă nu avusese nici un efect asupra lui. Pentru o clipă Nicola se întrebă dacă nu cumva se făcuse de râs, apoi își spuse că nu-i păsa.

— Mă puteți găsi aici în Nelspruit. Îi dădu numele unui motel.

— Atunci, nu pleci înapoi chiar acum ?

— Nu înainte de a primi vești de la dumneavoastră.

— Domnișoară Sloane. Domnul Peterson puse stiloul jos și se uită la ea cu o privire pătrunzătoare ce o făcu să se înfioare. Sper că n-ai cheltuit o mulțime de bani venind aici. De altfel, trebuia să fi știut că șansele tale erau aproape nule.

O mulțime ? O avere, spusese Maggie, și avea dreptate. Cu banii cheltuiți pentru hotel și mâncare, ca să nu mai vorbim despre biletul de avion, ea își epuizase aproape toate economiile. Dar pe domnul Dumnezeu-Atotputernic Peterson, cu fața lui frumoasă și hainele lui scumpe, nu-l interesa asta. Exact așa cum nu-l interesa cât de dezamăgită era, pentru că ultimele lui cuvinte o lămuriseră că totul fusese în zadar.

Zâmbind veselă, Nicola spuse :

— Dumnezeule, nu, mă pot descurca foarte bine.

El îi aruncă o privire cu ochii aceia albaștri foarte perceptivi, părând ușor amuzat. Știe, gândi Nicola. Oh, dar așa ceva era imposibil. Ea lăsa aroganța acestui bărbat s-o învingă.

— Îmi pot permite, spuse ea din nou pe un ton mai ridicat.

— Mă bucur. Deci, cred că asta este tot, domnișoară Sloane. Te vom anunța ce decizie am luat.

★
★ ★

Soarele dogorea pe cerul senin, transformând asfaltul străzilor largi ale orașului Nelspruit într-o pâclă pâlpâitoare. Trotuarele erau străjuite de palisandri și plante tropicale, dar Nicola abia le observă.

„Te vom anunța ce decizie am luat", spusese domnul Peterson. Expresia din ochii lui albaștri ca oțelul o lămurise că el știa deja care urma să fie aceasta.

Nu mai avea nici un rost să rămână în Nelspruit pentru a aștepta un telefon, știind deja ce veste îi va aduce. Putea la fel de bine să plece la Durban. De fapt, cu cât o făcea mai repede, cu atât era mai bine căci trebuia să-și găsească o nouă slujbă.

Maggie avusese dreptate, ca întotdeauna. Drăgălașa Maggie care nu poseda impulsivitatea Nicolei și nici n-o înțelegea. Suferind umilința de a fi respinsă în favoarea unei fete bogate, Maggie și-ar fi stăpânit furia și s-ar fi grăbit să-și reorganizeze viața, cu lucidiate și fără patimă. Nu și-ar fi cheltuit economiile aproape până la ultimul bănuț, umblând după o slujbă pentru care nu avea calificare. Da, Maggie avusese dreptate, dar să înțeleagă lucru acesta acum, o ajuta foarte puțin.

Nicola se opri pentru a arunca cu o piatră într-un gard viu. Mica explozie de energie fu un fel de uşurare pentru starea ei de spirit. Râse în silă şi privi în jurul ei, pentru prima oară cu adevărat. Existând posibilitatea de a nu se mai întoarce niciodată aici şi având plătită încă o noapte la motel, nu avea nici un rost să plece până a doua zi. Era o prostie să nu cutreiere oraşul. Telefonul domnului Peterson nu o neliniştea deloc. Ea ştia ce veste urma să-i aducă — era un telefon pe care nu merita să-l aştepţi.

Înclinându-şi capul spre spate, lăsând soarele să-i încălzească faţa, ea simţi o uşurare sufletească. Interviul îi încordase nervii mai mult decât realizase ea. Nu numai interviul în sine şi nevoia de a ascunde lipsa de experienţă pentru a obţine slujba constituiseră un efort. În mod ciudat, domnul Peterson o tulburase şi ea nu ştia de ce. Nu va şti niciodată, pentru că nu-l va mai revedea. Îşi ridică bărbia ceva mai sus.

Soarele strălucitor dogorea, Nelspruit era chiar mai frumos decât apreciase ea. Era un loc al culorii. În parcuri şi grădini se îngrămădeau toate nuanţele de roşu, lovindu-se de licăriri de galben şi oranj. Străzile erau largi pentru că edilii oraşului, într-o eră uitată, avuseseră în vedere posibilitatea carelor cu boi de a face o întoarcere completă. Peste tot se auzea ciripitul păsărelelor, iar aerul era înmiresmat. Nicola examină un cadran solar alcătuit din flori pe gazonul primăriei, apoi zări o tarabă cu fructe unde îşi petrecu cinci minute neştiind ce să aleagă între piersici şi mango care erau mari, lucioase şi în formă de pară. Alegând mango, găsi un părculeţ şi, la

umbra unui arbore cu frunze roşii, muşcă dintr-un fruct care era atât de dulce şi zemos încât zeii l-ar fi putut numi foarte bine ambrozie.

O şopârlă se târa leneşă pe o piatră şi la doi paşi, de pe un covor de maci roşii, se auzea bâzâitul neîncetat al albinelor. Era linişte aici şi atât de frumos. Perfidul Jonathan şi Althea Morgan a lui păreau foarte departe. Interviul fusese uitat. Ei bine — aproape uitase. Cât despre tulburătorul domn Peterson, el urma să fie curând o amintire. Nicola realiză brusc că zâmbea. Să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei într-un mod atât de plăcut fusese o idee excelentă.

Soarele era la asfinţit când, în cele din urmă, Nicola se întoarse la motel. Deschise uşa camerei sale în sunetul telefonului.

— Domnişoara Sloane ? Vocea slabă şi deosebit de gravă era uimitor de familiară pentru o cunoştinţă atât de recentă. Unde ai fost ? Era aproape să renunţ la tine.

Credea că nu se va mişca de acolo aşteptând telefonul lui ? Avusese lucruri mai bune de făcut.

Deschise gura să vorbească, când îl auzi spunând :

— Am crezut că voi fi nevoit să ofer postul altcuiva.

Nicola simţi că păleşte. Mâna cu care ţinea receptorul, atât de strâns ca şi când ar fi fost un peşte alunecos, avea articulaţiile albe.

— Îmi daţi mie slujba ?

— Dac-o mai vrei. Vocea joasă păru amuzată. Absenţa ta părea să indice că te-ai răzgândit.

— Oh, o vreau !

Urmară câteva momente de tăcere, apoi Blye spuse :

— Vei pleca în primul tău safari pe douăzeci și cinci.

Nicola făcu rapid un calcul. Aproape o lună.

— Mai întâi va trebui să urmezi un curs de pregătire care va începe cu o săptămână înainte.

Asta însemna să se întoarcă la Durban și să revină apoi la Nelspruit. Să mănânce. Să trăiască. Să-și facă mai multe calcule.

— Aș putea să plec mai curând ?

Cu o voce schimbată, bărbatul de la celălalt capăt al firului spuse :

— Există o excursie mai devreme. Și un curs de pregătire care începe poimâine.

— O iau, spuse Nicola rapid, fără să se gândească.

De data aceasta tăcerea de la celălalt capăt al firului se prelungi.

— Deci ai cheltuit cu nesocotință, continuă Blye Peterson.

Nicola simți că roșește și fu bucuroasă că el n-o putea vedea.

— ... Un pic.

— Mai mult decât un pic, aș spune.

— Are vreo importanță ?

— Este a doua oară când m-ai mințit, spuse el pe un ton mieros.

Nicola se gândi să-i riposteze, când el adăugă :

— Haj să fim sinceri unul cu celălalt în viitor, domnișoară Sloane.

Pentru Nicola, pe care în mod normal minciuna o dezgusta — cele două abateri fuseseră

necesare, şi categorie nu puteau fi numite minciuni — fu uşor să spună da. În plus, gândi că nu mai exista nici un „viitor" despre care să se vorbească. Delayney Tours era un concern uriaş. Blye Peterson lucra la Departamentul Personal şi Nicola urma să fie ghid. Era puţin probabil să se mai întâlnească. Gândul la acest lucru îi produse o supărătoare strângere de inimă. Ce dacă Blye Peterson era cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise ? Şi Jonathan fusese chipeş şi apropierea de el nu-i adusese nimic altceva decât suferinţă. Ea se lansa într-o nouă carieră. Nicola Sloane va fi ghid — numai rostind cuvântul şi se înfiora. Acest bărbat va fi cel mai îndepărtat gând în mintea ei.

— Nu vă voi mai minţi, promise ea.

*
* *

Nicola se bucură de fiecare minut al cursului de pregătire, de întinsele spaţii deschise, atmosfera rustică a rezervaţiei, focurile de tabără şi gustul cărnii fripte la grătar. Învăţând despre animale şi despre flora ţinutului. Învăţând cum să facă faţă unei situaţii critice care se putea ivi când cineva se afla la oarecare distanţă de cel mai apropiat oraş.

Într-o după-amiază târzie când soarele se afla la asfinţit, Nicola stătea lângă gardul de sârmă al taberei unde se ţineau cursurile, privind în depărtare. Un ochi neinstruit ar fi văzut acolo doar savana şi râul pustiu, dar chiar numai după câteva zile, Nicola era capabilă să prindă semne

pe care înainte nu le sesizase. La mai puţin de treizeci de metri câteva antilope îşi urmau drumul spre apă. Ea putu doar să desluşească o urmă de mişcare, o licărire de maro care nu era tocmai culoarea copacilor. Antilopele se deplasau încet. Poate că le-ar fi zărit făcându-şi apariţia din tufăriş şi îndreptându-se spre malurile nisipoase ale râului, dar probabil că, lăsându-se înserarea, era prea întuneric ca să vadă. Nu avea nici o importanţă ; avea să vadă şi alte antilope — multe. Şi alte animale. Buzele ei schiţară un zâmbet de satisfacţie.

Blye Peterson avusese dreptate. Erau multe lucruri pe care trebuia să le ştie un ghid şi, fără nici o îndoială, celelalte canditate le ştiuseră pe toate. Dar el îi dăduse ei slujba — oare el crezuse că ea ar fi putut îmbătrâni de disperare dacă nu i-o dădea ? — şi acum era hotărâtă să înveţe cât de mult putea.

Pe neaşteptate, imaginea lui i se ivi în minte, alungând antilopele şi culorile amurgului. Ca şi când ar fi fost lângă ea, Nicola îi văzu faţa, ochii strălucitori, liniile ferme ale obrajilor, ale nasului şi bărbiei, aerul unui bărbat de neînduplecat.

Ultimele lui cuvinte îi reveniră în memorie : „Hai să fim sinceri unul cu celălalt în viitor, domnişoară Sloane", şi ea recunoscu sunetul vocii lui, putu chiar să-i audă timbrul vibrant. Era foarte ciudat că el o impresionase aşa de mult.

Cu ceva efort, ea îi alungă imaginea din minte şi se concentră asupra animalelor. Bărbaţii nu

aveau nici un loc în viața ei acum. Ea urma să fie o femeie de carieră, un ghid, și era convinsă că va fi unul bun. Blye Peterson va fi mândru că o angajase. La naiba ! Iar se gândise la el. Cum reușea el să se strecoare mereu în gândurile ei ? Va fi mândră de **ea însăși.**

Interesul pe care-l manifestase cândva pentru munca ei la Morgan's Agricultural se îndrepta acum spre pregătirea pentru noua ei carieră. Nu-i scăpa nici un cuvânt al instructoarei și noaptea nu se culca până târziu, studiind cărți despre animale la lumina unei lămpi cu petrol.

Cursul se terminase și pentru Nicola începu o perioadă dificilă. Mai erau câteva zile până la plecare și fondurile ei erau aproape epuizate. Proprietarul motelului se arătase extrem de neprietenos când ea îl rugase să o mai aștepte cu plata până la primul ei salariu. Mai era și problema hranei.

Plecarea era joi și miercuri Nicola era serios îngrijorată. Financiar era aproape la pământ. Pe unul din coridoarele lui Delayney Tours, în acea dimineață, ea nu se putea gândi la nimic altceva. Venise aici pentru uniformă, își pusese una pe ea pentru a fi sigură că era mărimea ei, dar cu problemele care o copleșeau nici măcar nu se uitase cum arăta.

Care ar fi reacția dacă ar cere un avans ? Instructoarea de la cursul de pregătire, o femeie înțelegătoare și cu simțul umorului, nu era la birou, și fata care-i dăduse uniforma nu avea nici un fel de putere. Acolo se afla și secretara. Nicola își ridică privirea la fată, se înarmă cu curaj pentru a face câțiva pași spre ea, apoi se

opri. Bine îmbrăcată şi prietenoasă, fata părea să nu ştie ce înseamnă să fii flămând. Cel mult putea să facă legătura între Nicola şi persoana autorizată să ia decizii financiare. Dar era ea oare pregătită ? Nicola mai făcu un pas spre fată şi se opri, căci la capătul coridorului văzuse o figură pe care o recunoscu.

Bunica ei crezuse cu aviditate în semne. Nicolei, dacă nu se înşela prea tare, chiar acum i se arătase unul.

— Domnişoară Sloane ! strigă secretara după Nicola care pornise în grabă spre el. Ea căuta s-o atenţioneze că persoanele neautorizate nu aveau acces pe acest coridor, dar Nicola n-o auzi.

— Domnule Peterson !

El se întoarse şi-şi coborî privirea la ea, încruntându-se uşor. Era atât de înalt, gândi ea uitându-se în sus la el — mult mai înalt decât îşi imaginase. Singura dată când îl văzuse, el şedea în spatele unui birou.

— Nicola Sloane. Faţa i se lumină. Arăţi ca un adevărat ghid în costumul ăsta cochet de safari.

Vocea lui nu mai avea nimic din răceala de la interviu, şi el zâmbea. Pe Nicola o cuprinse o bruscă şi intensă fericire. Pentru o clipă, în timp ce-i mulţumi pentru compliment, ea uită chiar şi de necazurile ei.

— Când pleci ? întrebă el.

— Joi. Trase adânc aer în piept pentru a prinde curaj. Aş avea nevoie foarte mare de o favoare. Nu ştiu cui să mă adresez. Pot să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Peterson ?

— Sigur. Vino înăuntru.

CAPITOLUL DOI

Lângă locul unde stăteau se afla o uşă pe care el o deschise. Nicola îl urmă înăuntru şi dintr-o privire realiză imensa diferenţă dintre acest birou şi cel în care avusese loc interviul. Pe uşă ea zărise numele Delayney şi camera aparţinea bărbatului care, ea putea doar să presupună, era preşedintele marii corporaţii Delayney Tours. Pereţii erau tapetaţi cu mahon lustruit, covorul era gros şi foarte moale. Biroul şi fotoliile erau confortabile şi elegante, iar cele câteva tablouri minunate.

— Care este problema ?

La cuvintele lui, Nicola renunţă să mai cerceteze cu privirea mobilierul, şi se întoarse.

— Care este problema ? întrebă din nou domnul Peterson, cu o sclipire în ochi şi buzele ridicate uşor la colţuri. Nicola se trezi întrebându-se ce senzaţie i-ar crea acele buze peste ale ei. În clipa următoare, realizând devierea gândurilor ei, se îngrozi. Avea destule necazuri, nu trebuia să mai caute unul !

— Mă întrebam dacă aş putea primi un avans din primul meu salariu. Fără a-i lăsa

timp să răspundă, se grăbi să continue. Înţeleg că dumneavoastră nu sunteţi persoana căreia ar trebui să-i cer — dar nu ştiu cui să mă adresez.

— Pot aranja asta pentru tine. Blye o cercetă cu o privire atât de îndrăzneaţă încât ea simţi că roşeşte. Tu într-adevăr ţi-ai încercat norocul, nu-i aşa ?

Nicolei nu-i fu uşor să-şi păstreze atitudinea demnă.

— Ştiţi deja lucrul acesta, spuse ea cu fermitate.

Nicola crezu că domnul Peterson îi va replica, dar el n-o făcu. Spre surprinderea ei, scoase un carnet de cecuri dintr-un buzunar, îl deschise şi începu să scrie.

— Suficient ? întrebă el înmânându-i cecul.

— Mai mult decât suficient, spuse ea cu recunoştinţă. Nu m-am gândit că dumneavoastră aţi putea să faceţi aşa ceva. Vreau să spun, dumneavoastră lucraţi la Departamentul Personal, nu-i aşa ?

— Sunt lucruri pe care pot să le fac, răspunse el nestingherit. Îţi încerci norocul des ?

— Când ceva înseamnă foarte mult pentru mine, atunci da, spuse ea puţin nehotărâtă. Apoi adăugă nepăsătoare : şi dumneavoastră vă place să riscaţi.

El păru intrigat.

— Serios ?

— Tocmai mi-aţi dat un cec, fără a avea vreo autoritate. Cât priveşte acest birou — ea aruncă o privire în jurul ei — ce Dumnezeu ar spune domnul Delayney dacă ar şti că vă aflaţi aici ?

— Chiar, ce ar spune ? Deci ziceai că amândurora ne place să riscăm ?

Albastrul ochilor lui era deosebit de viu pe tenul bronzat. Când zâmbea, trăsăturile aspre ale feţei dobândeau un aer dezinvolt, sporindu-i frumuseţea. Femeile trebuie că roiau în jurul lui ca albinele în jurul stupului. Involuntar, Nicola se întrebă dacă era însurat.

Zâmbetul lui deveni molipsitor. Ea râse, un sunet voios în încăperea a cărei eleganţă părea să indice că ocupanţii obişnuiţi ai acesteia erau persoane înstărite din conducerea corporaţiei.

— Amândurora ne place să riscăm ? În mod cert, fu ea de acord.

— Avem ceva în comun, atunci. Ţi-a plăcut cursul ?

— Fiecare clipă.

— Ai învăţat multe ?

— Foarte multe. Îi aruncă o privire zeflemitoare. Ştiaţi că trompa unui elefant poate ajunge la greutatea de o sută cincizeci de kilograme ?

— Nu ! Adevărat ?

— Absolut.

— N-am ştiut că la curs se intră chiar aşa de mult în detalii.

Dinţii lui erau de un alb strălucitor şi, când zâmbea, pometii obrajilor ieşeau în relief. Femeile care gândeau că Robert Redford era sexy, nu-l întâlniseră pe Blye Peterson.

— Nu, nu de la curs am aflat. Nicola nu ştia cât de mult îi schimba înfăţişarea zâmbetul ei, nu ştia că bărbatul care-o urmărea gândea că uşoara îmbujorare naturală şi ochii strălucitori

îi transformaseră drăgălăşenia în frumuseţe. Am găsit asta într-o carte. Am citit trei cărţi de când v-am văzut ultima dată, şi-am umplut trei caiete cu notiţe.

În mod ciudat, domnul Peterson nu răspunse imediat. În schimb, se uită la ea într-un fel care-i provocă creşterea pulsului. Înghiţindu-şi cu greu nodul din gât, Nicola se forţă să rămână foarte calmă sub privirea lui scrutătoare.

— Slujba asta înseamnă într-adevăr mult pentru tine, spuse el în cele din urmă.

— Foarte mult, aprobă ea în şoaptă.

— Mă bucur, spuse el, şi într-un fel cuvintele fură neaşteptate.

De ce o angajase ? ar fi vrut ea să întrebe. De ce pe ea când toate celelalte concurente aveau mult mai multă experienţă ? Întredeschise gura, întrebarea fremătându-i pe limbă, dar se abţinu. Amândoi fuseseră de acord că ei îi plăcea să rişte, dar nu avea nici un sens să-şi încerce norocul când nu era necesar. Cu toate că nu trecuse nici o singură zi de la interviu fără să-şi pună întrebarea.

— Ai vreo întrebare ? îl auzi ea.

— Nu.

— Atunci nu pot decât să-ţi urez noroc şi să-ţi spun la revedere.

Ea strânse mâna pe care el i-o întinse. Era fermă şi rece, o mână puternică. Într-un fel, ea se forţă să zâmbească. Era ridicol că se simţea atât de dezamăgită realizând că n-o să-l mai vadă. Foarte ridicol. Zâmbetul îi deveni mai larg. Pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să înţeleagă ce simţea ea.

★
★ ★

În ziua plecării, Nicola se trezi în zori. În pijama, alergă la fereastră, o deschise şi privi afară. Cu soarele doar o promisiune la est, era prea întuneric pentru a vedea bine, dar cerul părea destul de senin şi aerul avea acea minunată aromă de prospeţime subtropicală. Va fi o zi frumoasă, gândi ea, un' semn clar că excursia va fi un succes.

Trecură câteva minute până ce răcoarea o învioră. Mai târziu, când soarele va fi răsărit, va fi foarte cald, dar acum aerul rece invadă încăperea. Nicola îşi cuprinse braţele cu mâinile. Jos în faţa ei, în grădina motelului, tufişurile pe care ea şi le amintea ca fiind de un roşu intens erau acum o masă nedefinită de gri, şi o pisică ce se furişa în drumul ei de la vreo întâlnire nocturnă era nimic mai mult decât o formă în mişcare. Era o linişte deplină. Nici măcar comis-voiajorii, care de obicei erau pe drum devreme, nu-şi făcuseră apariţia. Categoric oamenii cu scaun la cap dormeau încă.

Prea agitată pentru a se băga din nou în pat, făcu un duş, îşi spălă părul şi-şi puse noua uniformă de safari. Soarele răsărea devreme în savana sud-africană. Când Nicola fu gata îmbrăcată, camera era destul de luminată pentru a-şi vedea imaginea în oglindă. Deşi nu stăruise asupra înfăţişării ei, totuşi fu încântată de ceea ce văzu. Machiajul pe care şi-l aplicase nu era aproape deloc necesar, căci ochii îi străluceau

de fericire şi pielea îi era bronzată de la o săptămână de stat în soare. Costumul i se potrivea perfect, cureaua scoţând în evidenţă o talie subţire, materialul moale dezvăluind o siluetă zveltă, cu forme armonioase, uşor curbate. Cu două zile în urmă, la sediul lui Delayney Tours, ea dăduse foarte puţină atenţie costumului ; avusese în minte probleme mult mai presante. Abia acum observă cât de elegant era, cât de bine o prindea.

— Nicola Sloane, ghid, se adresă ea cu voce tare imaginii din oglindă şi, întorcându-se, fu bucuroasă că Blye Peterson o văzuse în acea uniformă.

Ajunse în parcul de autocare mult prea devreme. Un funcţionar îngrijit îi înmână documentele ei. John Bailey era numele şoferului. Ea nu-l întâlnise încă, dar i se spusese că urma să sosească curând, la fel şi excursioniştii. Emoţia Nicolei creştea cu fiecare minut.

Pasagerii sosiră înaintea şoferului. Nicola, care-şi petrecuse ore întregi răsfoind documentele, abia dacă mai avu nevoie să consulte tabelul pentru a-i identifica. Cum sosiră câte unul sau câte doi, ei nu-i fu greu să aprecieze că erau douăzeci în total.

Le ură zâmbind : „Bun-venit în excursia lui Delayney Tours. Sper că va fi una de neuitat" şi înmână fiecărei persoane câte un pliant cu informaţii despre călătorie.

— Mulţumim, fu replica politicoasă a unui cuplu de tineri, domnul şi doamna Anton Mavroni, proaspăt căsătoriţi după înfăţişare, italieni după accent ; soţul slab şi puţin nervos, soţia cu ochi jucăuşi şi chiar drăguţă.

— Aştept asta de atâta timp, spuse doamna Barnes, o femeie mai în vârstă, cu o faţă plăcută. Nicola observă că-şi târa unul din picioare, motiv pentru care avea baston. Îşi făcu un calcul în minte şi hotărî ca scaunul din faţă, care avea mai mult spaţiu pentru picioare, să fie rezervat pentru ea.

În grup se mai afla şi un cuplu de americani pe nume Slade, cu figuri foarte plăcute şi aparate mari de fotografiat atârnându-le de umeri.

— Bill şi May, se prezentară ei singuri.

— Sper că veţi reuşi să faceţi câteva fotografii frumoase, spuse Nicola, entuziasmată de atitudinea lor prietenoasă.

— Ar fi minunat, spuse Bill. Trebuie să am ceva de arătat prietenilor când mă întorc acasă!

În afară de cuplul aflat în luna de miere, cel mai tânăr turist era Derek Marsden, un bărbat stângaci, cu o claie de păr roşu cârlionţat şi ochi zâmbitori, foarte apropiat de vârsta ei, gândi Nicola. El o măsură cu privirea, în timp ce ea îi înmână pliantul. Fu o privire îndrăzneaţă, totuşi atât de prietenoasă încât Nicola nu avu altceva de făcut decât să-i zâmbească.

— Trebuie să stau lângă tine, spuse el, cu o grimasă rugătoare.

— Ăsta este un safari, nu un joc de-a întâlnirile. Şi eu sunt ghidul dumneavoastră, îi spuse ea, dar fără răutate. Autocarul se umple, domnule Marsden, căutaţi-vă şi dumneavoastră un loc.

— Derek, te rog, replică el bine dispus. Când plecăm, Nicola ? Pot să-ţi spun Nicola, nu ?

— Oh, da, toți vor face așa. Ea își coborî privirea pe lista ei și se încruntă. Suntem gata de plecare. Așteptăm doar încă un pasager, doamna Gloria Payne. Numele fusese adăugat cu pixul în capul listei ; evident, doamna făcuse o rezervare de ultim moment. Și mai este șoferul. Mă întreb unde o fi.

— Chiar aici, spuse o voce familiară care o șocă.

Întorcându-se, Nicola rămase cu gura căscată.

— Dumneavoastră !

El arăta diferit față de celelalte dăți când il văzuse. Atunci Blye Peterson fusese îmbrăcat oficial, în costum și cu cravată. Acum purta un costum de safari, similar cu al Nicolei, de culoare crem, al cărui model scotea în evidență brațele și picioarele bronzate și musculoase.

— Nu înțeleg, spuse ea ezitând.

— Eu sunt șoferul tău.

— Nu se poate. Încă șocată, ea își aruncă privirea pe lista cu excursioniștii. Aici scrie John Bailey.

— L-am înlocuit, răspunse Blye Peterson cu hotărâre. Și aici, arătă el cu mâna, este ultimul tău pasager.

Trebuie să fi fost intensitatea șocului, gândi Nicola, motivul pentru care nu observase femeia care stătea lângă Blye Peterson. Gloria Payne arăta superb. Era înaltă și senzuală, cu părul blond-auriu căzându-i în bucle pe umeri și purta un elegant costum de culoarea smaraldului. Nicolei îi fu antipatică pe loc.

Poate pentru că-şi dădu seama de injustețea sentimentelor ei, Nicola se arătă deosebit de prietenoasă față de ultima ei pasageră.

— Suntem foarte bucuroşi să vă avem printre noi, doamnă Payne. Sperăm că vă veți simți bine.

Zâmbetul de răspuns, pe sub genele rimelate, îi fu adresat domnului Peterson.

— Sunt convinsă că voi petrece de minune. Vii, Blye ?

— Imediat. Îți propun, așa cum a sugerat Nicola, să-ți găsești un loc.

Nicola o urmări pe Gloria Payne urcând în autocar cu un aer plictisit şi mişcări grațioase, apoi se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

— Domnule Peterson, eu chiar nu înțeleg...

— Avem timp să vorbim mai târziu. Vocea îi fu tăioasă, dar zâmbetul poznaş. În excursie nu trebuie să fim protocolari, Nicola. Numele meu este Blye.

Urcând în autocar, cu Blye în urma ei, Nicola realiză imediat starea tensionată. Doamna Barnes se foia jenată pe scaunul din față. Gloria Payne stătea în picioare lângă ea, cu o privire autoritară ce-i urâțise chipul frumos.

— Este vreo problemă ? întrebă Nicola.

— Este ridicol. Gloria Payne o ocoli cu privirea pe Nicola, ca şi când n-ar fi existat, adresându-se lui Blye. Am crezut că eu voi sta aici.

— Locul este ocupat, spuse Nicola politicoasă. Este unul liber puțin mai în spate.

— Văd şi eu asta. Femeia era iritată. Eu pe ăsta îl vreau.

— Eu mă pot muta, dacă este nevoie. Doamna Barnes era aprinsă la față și stânjenită, vizibil supărată că era în centrul atenției.

În autocar era liniște, toți așteptând deznodământul altercației. Nicola își dădu seama că, în spatele ei, Blye era la fel de liniștit ca ceilalți.

Ea nu se așteptase ca primul test să se ivească atât de repede. Realiză că trebuia să intervină.

— Nu va fi nevoie, îi spuse ea repede doamnei Barnes.

— Ea s-a oferit, interveni Gloria Payne și doamna Barnes spuse :

— Nu mă deranjează deloc.

— Veți sta mult mai comod acolo unde sunteți. Nicola își păstră calmul.

— Blye, i se adresă Gloria Payne bărbatului care ședea la volan.

„Doamne, nu-l lăsa să răspundă. Nu-l lăsa să-mi submineze autoritatea. Dac-o face, turiștii nu vor mai avea nici un fel de respect pentru mine. Și eu îmi voi pierde respectul pentru el", se rugă în gând Nicola.

— Eu mă ocup de probleme de genul acesta, doamnă Payne, spuse Nicola cu fermitate. Acum, aș aprecia dacă ați fi amabilă să vă ocupați locul, întrucât suntem gata de plecare.

Gloria Payne îi aruncă o ultimă privire lui Blye. Nicola nu putu vedea fața lui, dar o văzu pe-a ei, și expresia acesteia era foarte ciudată, ironică — de parcă ea ar fi știut ceva ce Nicola nu știa.

Blye nu scoase nici un cuvânt și după un moment Gloria se întoarse. Aruncând o privire plină de venin în direcția Nicolei — în așa fel

încât numai ea s-o poată vedea — se îndreptă spre scaunul din spate.

Nicola răsuflă uşurată şi-şi desfăcu pumnii. Îl văzu pe Derek Marsden rostind un „Bravo !" mut. Luându-şi microfonul, zâmbi şi le ură tuturor „Bun-venit !".

— Mă numesc Nicola şi sunt ghidul dumneavoastră, le spuse ea. Şoferul nostru este Blye. Sper ca această călătorie să fie plăcută pentru toţi.

★
★ ★

Până în rezervaţie Nicola mai vorbi de câteva ori, denumind flora de pe marginile drumului, referindu-se doar în câteva cuvinte la recoltele de citrice şi tutun pentru care ţinutul era renumit.

Este o insultă pentru inteligenţa oricui, spusese instructoarea, să te opreşti asupra unor lucruri care sar în ochi.

Înainte de a ajunge la porţile rezervaţiei, Blye opri maşina şi Nicola anunţă grupul că cei ce doreau sau aveau nevoie să meargă la toaletă trebuiau să profite de ocazie. O dată intraţi în rezervaţie nu mai exista posibilitatea de a ieşi din autocar, până în tabără.

Când Blye luă din nou volanul în mână, în autocar era o mare agitaţie. Aparate de fotografiat se aflau peste tot şi mulţi dintre pasageri erau înclinaţi spre ferestre, admirând peisajul

efemer. Numai Gloria arăta plictisită. Nicola se întreba ce o adusese în această călătorie. Involuntar, ea se întoarse şi-i aruncă o privire lui Blye.

Fusese bucuroasă să-l vadă — nu nega asta — dar şi prezenţa lui o tulbura. Prezenţa lui aici era atât de ciudată. Blye lucra la Personal. Şi ce se întâmplase cu John Bailey ? Blye stătea destins pe scaunul şoferului, conducând maşina cu degajarea unuia care făcea această muncă zi de zi. Ceea ce nu se întâmpla. Ce căuta el aici ? se întrebă Nicola. Blye Peterson avea de dat nişte explicaţii.

Intrând în rezervaţie pe porţile de piatră acoperite cu plante tropicale agăţătoare, Nicola încetă să se mai gândească la Blye. Se aflau în rezervaţie şi munca ei începuse, începuse cu adevărat. Acum ea era ghidul Nicola Sloane. Cu microfonul în mână, începu să le povestească turiştilor câte ceva despre ceea ce urmau să vadă.

Nu merseră mai mult de cincisprezece minute, când Nicola fu alertată de o licărire maronie. Era o culoare care nu se deosebea de umbrele savanei şi, înainte de cursul de pregătire, ea ar fi putut să n-o sesizeze, pentru că se aflau la o oarecare distanţă de drum.

Înclinându-se în faţă, îl atinse pe Blye pe umăr.

— Am văzut ceva.

El puse frână şi în autocar se produse agitaţie. Dă Doamne să merite osteneala, se rugă ea, ştiind că primul animal era întotdeauna de neuitat în orice safari.

— Ce s-a întâmplat ? doriră să afle turiştii, privind atenţi pe ferestre, cu aparatele de fotografiat pregătite.

Pentru moment acolo fu doar o pată maro. În prima ei zi de curs, Nicola confundase de câteva ori animalele. O greşeală obişnuită, spusese instructoarea, dar care trebuie evitată pe cât posibil. Ea răsuflă uşurată când zări ceva mişcare printre tufe. Era un animal, fără nici o îndoială, dar era departe de drum şi bine camuflat.

— Vom opri la fiecare alarmă falsă ? răsună din spatele autocarului vocea arţăgoasă a Gloriei.

Nimeni n-o băgă în seamă. Nici chiar Blye. Pornind maşina, el înaintă încet, foarte încet, nu mai mult de un metru sau doi. Din locul unde se opri din nou, pasagerii puteau vedea dintr-un alt unghi, şi acolo se afla într-adevăr un animal, posibil unul mare.

— Şi acum ? întrebă Nicola.

Blye opri motorul.

— Aşteptăm aici un timp.

— Nu te deranjează ?

El se întoarse spre ea, privind-o amuzat.

— Tu eşti ghidul.

Se părea că Nicola nu se putea uita la el fără să fie străbătută de un fior.

— Mi-ar plăcea să aşteptăm. Încet, astfel încât pasagerii să n-o poată auzi, adăugă :

— Şi este adevărat, sunt ghid. Azi-dimineaţă m-am privit în oglindă şi am spus : „Nicola Sloane, ghid", dar chiar şi atunci cu greu mi-a venit să cred.

— Şi acum ? Expresia feţei lui se schimbă pentru o clipă, amuzamentul transformându-se în ceva ce Nicola nu putu să definească. Nu avea nici un sens ca inima ei să bată mai repede.

— Acum cred.

Din grup se auziră exclamaţii. Blye se întoarse spre fereastră.

— Fiara ta îşi face cunoscută prezenţa, Nicola.

Ivindu-se brusc din tufişuri, animalul se îndrepta spre drum. Era o girafă cu gâtul lung şi capul mic, deosebit de graţioasă.

Oprindu-se, examină atent autocarul un moment, înainte de a se întoarce dispreţuitoare spre un salcâm înalt pentru a-i mânca frunzele. Aparatele de fotografiat ţăcăneau necontenit.

Privirea Nicolei fu atrasă de o altă mişcare.

— Mai este una ! exclamă ea. Masculul, sper. Cu puţin noroc, îl vedem şi pe el.

Trecu doar un minut şi cele două girafe se întâlniră şi, ca şi când nu se văzuseră de mult, îşi înclinară gâturile în semn de salut, una dintre ele încolăcindu-şi gâtul lung pe al celeilalte. În autocar aparatele de fotografiat funcţionau neîncetat. Apoi girafele se despărţiră, îndreptându-şi atenţia asupra copacilor.

— Suntem gata de plecare ? întrebă Blye după un timp.

— Doar câteva minute, îl rugă Nicola, intuind că va mai urma ceva.

Radiind de bucurie, ea urmări alte două girafe ieşind din tufişuri. Erau pui, neavând nimic din aerul dispreţuitor al părinţilor lor. Voioase,

ele înaintară în salturi spre drum, mişcările picioarelor lor fiind deopotrivă stângace şi graţioase.

Nicola nu era mai puţin extaziată decât turiştii. Involuntar, ea izbucni în râs. Sunetul fu plin de viaţă, bucuria pe care o exprima fiind la fel de nereţinută ca şi a animalelor pe care le urmărea. În acel moment ea uită de statutul său de ghid, nefiind conştientă că mai mult de o persoană — şi doi bărbaţi în mod special — gândeau că râsul ei era cel mai minunat pe care-l auziseră vreodată.

Puii de girafă merseră puţin în galop mic în josul drumului, înainte de a se îndrepta spre partea cealaltă. Părinţii lor îi urmară. Blye puse autocarul în mişcare urmărind animalele până când acestea ieşiră din raza lui vizuală.

— Fantastic ! strigă Jim Slade şi doamna Barnes adăugă :

— Oh, a fost chiar încântător !

Nicola abia îi auzi. Ea nu avu urechi decât pentru cuvintele şoptite ale lui Blye :

— Foarte bine ochit !

Autocarul porni. Cu un oftat de fericire, Nicola se întoarse spre fereastră, spre savana acum pustie. Fusese un început de bun augur.

★
★ ★

În timp ce Nicola bătea la uşa bungalovului, pulsul îi crescu supărător de mult. Era o proastă, îşi spuse cu furie. Ea se afla aici exclusiv în in-

teres de serviciu, nu avea nici un rost să se simtă atât de neliniştită.

Se auzi un „Intră" şi ea deschise uşa.

Blye stătea cu spatele la ea. Era în şortul pe care-l purtase mai devreme, dar desculţ şi gol de la brâu în sus şi se ştergea cu un prosop. Părul îi era ud şi spatele, care era chiar mai musculos decât îşi imaginase ea, umed şi bronzat. Nicolei i se tăie respiraţia.

— Nu te aşteptam aşa repede, spuse el fără să se întoarcă.

Ea nu ştiuse că el o aştepta.

— Pot să mă întorc mai târziu. Fu un efort pentru ea să vorbească.

La cuvintele ei, Blye se întoarse brusc, ridicându-şi sprâncenele de mirare.

— Nicola !

Făcu un pas spre ea.

— Ce cauţi aici ?

— Ai spus... Se opri, gâtul uscându-i-se brusc. Nu pe mine mă aşteptai.

El mai făcu un pas înainte. Era în întregime o masculinitate vibrantă. Nu mai văzuse pe cineva ca el. Umerii îi erau laţi şi şoldurile înguste. Fără ruşine, privirea ei coborî la picioarele goale, bine făcute şi musculoase, la fel ca şi restul trupului, apoi reveni la braţele şi pieptul acoperite de cârlionţi negri şi umezi.

Încăperea era o copie la indigo a camerei ei, pe care ea n-o considera mică. Totuşi brusc avu senzaţia că putea îndepărta pereţii cu propriile-i mâini. Virilitatea lui era atât de puternică încât părea să umple încăperea, micşorând tot ce se afla în ea.

Figura lui era severă și ochii, pe care Nicola îi văzuse prietenoși și amuzați, acum aruncau scântei.

— Ce cauți aici ? întrebă el din nou.

Trebuie că era complet nebună. Ar fi trebuit să fie conștientă de efectul pe care el îl avea asupra ei. Blye cu siguranță știa asta.

Ea înghiți în sec.

— Vorbim mai târziu.

Era pe punctul de a pleca, când el o prinse de mână, reținând-o.

— Blye...

— Erai nerăbdătoare să mă vezi singur. Foarte bine, Nicola, ce s-a întâmplat ? Ai venit pentru un sărut ?

— Nu te flata singur !

— Asta fac ? El râse, sunetul grav și răgușit înfiorând-o. Brusc o trase spre el, ținând-o strâns. Ea îi simțea trupul lipit de al ei, pieptul gol doar la doi centimetri de obraji, picioarele încordate atingându-le pe ale ei. El nu schița nici un gest s-o sărute. Într-un fel ea dorea s-o facă pentru că această strânsoare era mai senzuală și mai copleșitoare decât orice sărut.

— Da, spuse ea cu buzele aproape lipite de pieptul lui, te... flatezi singur.

El râse din nou.

— Atunci de ce tremuri ?

Nicola reuși să-și lase capul spre spate. El era atât de aproape, încât ea îi putea vedea ridurile fine din jurul ochilor și al gurii.

— Îmi place să-mi aleg singură partenerul, de asta. Dă-mi drumul, Blye.

Pe neașteptate, el o făcu. Amețită, ea se întoarse spre ușă, când simți o mână pe mijloc.

— De ce ai venit ? întrebă el în șoaptă.

— Ca să aflu de ce l-ai înlocuit pe John Bailey

— Înțeleg, spuse el după un moment.

— Poate crezi că n-ar trebui să aibă importanță pentru mine, dar are.

— Serios ?

— A avut atunci — când te-am văzut la autocar dimineața.

— Și acum nu mai are ?

— Nu, minți ea.

— Înțeleg, spuse el din nou. John nu se simțea bine.

— Nu putea fi înlocuit de alt șofer ?

— Ba da.

— Atunci ?

Blye era încă foarte aproape de ea. În ciuda supărării, ei îi fu greu să nu se uite la el. Era atât de frumos. Nu, frumos nu era cuvântul potrivit. Trăsăturile feței lui erau prea aspre pentru o frumusețe convențională. Totuși el era cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise.

— Îmi place să fac lucruri deosebite, explică Blye. Abia așteptam să conduc autocarul într-un safari.

— Doar pentru că este palpitant. Ea nu era sigură de ce era atât de supărată.

— Doar pentru că este palpitant, aprobă el. Întinse mâna și-i atinse bărbia, cu degetele mângâindu-i ușor gâtul. Ea nu putea scăpa. Era deja sprijinită cu spatele de ușă. Rămase nemișcată. Pentru nimic în lume nu dorea ca el să afle că

în interiorul ei era gata să explodeze de excitare.

— Tu ar trebui să înţelegi asta, continuă el în şoaptă.

— Eu ? Cuvântul îi ieşi fără să vrea, era prea ameţită pentru a gândi coerent.

— Da, tu, Nicola. Tu ai spus că amândurora ne place să riscăm. Este atât de ciudat să ne placă amândurora la fel de bine să ne schimbăm şi ocupaţia ?

— Poate că nu. Dar există ceva ce noi nu avem în comun, Blye Peterson. Eşti oricând dispus să flirtezi ; eu nu.

— Din experienţa mea, foarte multe femei sunt.

— Foarte posibil, spuse ea încet, să fi întâlnit femeia nepotrivită.

— Posibil.

Nu era nimic surprinzător. Ea gândise din prima clipă când îl văzuse că femeile erau atrase de el. Şi ea era. Nu, nu era asta. Blye o intriga. Ea era fascinată de personalitatea lui care era mai puternică şi mult mai virilă decât întâlnise vreodată. Nu putea fi altceva.

— Trebuie să plec acum, spuse ea cu voce înăbuşită şi, cu mâna pe clanţa uşii, nu se putu abţine să nu întrebe : mi s-a părut, sau aşteptai pe cineva când am venit ?

El se uită la ea fără să răspundă. Buzele i se arcuiră uşor la colţuri, ochii devenindu-i enigmatici. Părea uimit de o naivitate care era străină pentru el.

O clipă mai târziu, Nicola realiză de ce. Răspunsul care i se strecură în minte era atât de

simplu, încât ea se întrebă cum de nu-şi dăduse seama de la început.

— Gloria ?

— Gloria, recunoscu el cu seninătate.

În ciuda durerii nejustificate care i se furişă în suflet, Nicola spuse cu calm :

— Este devreme. Abia acum o jumătate de oră am terminat cu instalarea grupului. Nu o aştepta încă.

— Aşa voi face. Ea sesiză ironia din tonul lui, în timp ce trase uşa în urma ei cu un zgomot uşor.

Nu făcu mai mult de cincisprezece paşi, când o siluetă graţioasă se ivi printre copaci — nimeni altcineva decât Gloria îndreptându-se către bungalovul lui Blye. Nicola se opri. Nu trebuia să fie surprinsă, nu după ce tocmai se întâmplase. Nu trebuia să fie dezamăgită. Viaţa personală a lui Blye nu avea nici o legătură cu ea. Oricum, n-o interesa absolut deloc, îşi spuse ea.

Nu era obligată să se oprească să stea de vorbă cu Gloria. Dădu să schimbe direcţia.

Prea târziu. Gloria o văzuse şi se îndrepta spre ea.

— Nicola !

— Bună, doamnă Payne. V-aţi aranjat bine, sper.

— Perfect. Să renunţăm la etichetă.

— Gloria, se corectă Nicola, simţind o aversiune pentru ea. Gloria se schimbase într-un alt costum elegant, cu aspect luxos, ca şi când ar fi fost cumpărat dintr-un butic stilat, unul din acelea pe a căror firmă scria „Safari".

— Nu ești la fel de protocolară și cu Blye al nostru, îi spuse ea foarte degajată.

Nicola fu luată prin surprindere.

— Ce vrei să spui ?

— Dacă nu mă înșel, tocmai vii de la bungalovul lui.

— Nu te înșeli.

— Erai nerăbdătoare să-l atingi ?

Exact același mod de gândire ca al lui Blye. Nicola își reprimă o replică violentă. Oricât de furioasă era, realiză că trebuia să fie atentă. Ca reprezentantă a firmei Delayney Tours, trebuia să fie politicoasă cu unul din membrii grupului. Clientul are întotdeauna dreptate, chiar dacă greșește. Nicola scrâșni din dinți.

— Mă tem că aici greșești, spuse ea cu o politețe rece. Eu și Blye am avut niște lucruri de discutat — probleme de serviciu.

— Ei bine, nu ești competentă ! Te afli în tabără de mai puțin de o jumătate de oră și ai deja probleme.

— Exact. Și cum mai am câteva de rezolvat, îmi voi vedea de drum.

— O clipă. O mână cu o manichiură impecabilă o atinse pe umăr. Cred că ar trebui să-ți spun că Blye poate devora fetițele dintr-o dată.

Nicola ajunse la capătul răbdării.

— Atunci n-ai nici un motiv să-ți faci griji, îi replică ea calmă.

— Cum îți permiți ! Răutatea nu lipsea de pe fața Gloriei. Delayney Tours va auzi despre insolența ta ! Și Blye.

— Nu intenţionam să fiu insolentă. Nicola îşi ascunse sentimentele în spatele unei măşti indiferente. Eşti o femeie foarte frumoasă şi rafinată. M-am gândit că ultimul lucru pe care l-ai dori ar fi să fii considerată o fetiţă.

Fără să aştepte un răspuns, ea porni la drum. Îşi fixă privirea pe alee, fiind oarbă la copacii cu frunze roşii care făceau să strălucească grădina taberei, la şiretele gaiţe albastre care se ciondăneau pe jos. Bucuria ei dispăruse. Îşi dorea ca Gloria Payne să-şi fi ales un alt grup. Îşi dorea ca John Bailey să nu se fi îmbolnăvit.

CAPITOLUL TREI

Nicola nu-şi făcu gânduri negre mult timp. Nu-i era în fire şi, în plus, fu destul de ocupată. Era hotărâtă să facă un succes din munca ei şi-şi luă noile atribuţii foarte în serios.

Tocmai verifica grătarele pentru fripturi când îşi făcu apariţia Derek Marsden. Era drăguţ, gândi ea, observându-i din nou părul roşu ciufulit şi surâsul copilăresc. La salutul lui „Bună, Nicola" ea nu se putu abţine să nu-i zâmbească.

— Mă bucur să te văd zâmbind, spuse el.

— N-ar trebui s-o fac ?

— Sper că n-o să laşi vipera să te supere ?

Ea se uită uimită la el.

— Gloria Payne ?

— Nimeni alta, chicoti el.

— Ai tras cu urechea ! îl acuză ea, întrebându-se cine altcineva mai auzise.

— Nu m-am putut abţine. Vrăjitoarea vicioasă !

— Nu este tocmai plăcută. Ea... Se opri încurcată, punându-şi mâna peste gură. Dumnezeule, n-ar trebui să vorbesc aşa !

— De ce nu ?

— Amândoi sunteți turiști. Eu sunt ghidul.

— Ești totuși o ființă umană. Și încă una foarte drăgălașă.

— Încep să mă întreb. În ochi i se ivise o sclipire pe care ea nu și-o putu ascunde. Îmi faci curte, Derek ?

— Oh, haide, nu spun nimic altceva decât adevărul. Zâmbetul îi deveni mai larg. Am de gând s-o spun foarte des.

Acționează rapid, gândi ea dar nu se supără. Era greu să te superi pe Derek. În plus, complimentul lui sincer o ajută mult să-și recapete încredere în sine.

— Ești pregătit să ieși din tabără ? întrebă ea schimbând subiectul. Mai este timp pentru o plimbare cu autocarul înainte de a se întuneca. Am de gând să scot grupul prin împrejurimi.

Stând lângă autocar și așteptând să urce turiștii. Nicola se simțea mult mai bine dispusă. Era regretabil că Gloria Payne se afla în această călătorie, primul safari al Nicolei. Dar oricum, pe ici pe colo, urma să se mai lovească de persoane ca Gloria. În timpul interviului ea îi spusese lui Blye că-i plăcea să lucreze cu oamenii și că se putea descurca cu ei. De ea depindea să se descurce cu Gloria și era hotărâtă s-o facă.

Blye Peterson era altceva. Ea încercă să nu se gândească la el.

Seducător și plin de virilitate, el își luă locul la volan ; costumul lui era ireproșabil și-i venea atât de bine, încât trebuia să fi fost făcut special pentru el, totuși Nicola se trezi privind prin materialul crem, imaginându-și-l așa cum îl văzuse în bungalov. Pe jumătate dezbrăcat, bron-

zat și musculos, trupul lui amintindu-i de sculpturile grecești pe care le văzuse în albumele de artă.

Ridicându-și capul îi întâlni privirea mai mult decât puțin ironică. El știa la ce se gândea ea. Fără să fi fost rostit măcar un cuvânt, el știa. Nicola își ridică bărbia.

— Gata ? întrebă ea cu răceală în glas, când toți pasagerii urcaseră în mașină.

— Gata — și pregătit. El o spusese cu atâta blândețe încât Nicola nu avu nici un dubiu asupra dublului înțeles. Ea se îmbujoră și-l auzi chicotind.

— Tu ?

— Gata să dau tot ce pot, răspunse ea, atât de încet încât numai Blye o putu auzi. Și el putea s-o interpreteze cum voia, gândi ea furioasă.

Fără să aștepte să-i vadă reacția, ea se întoarse spre pasageri și le adresă cel mai fermecător surâs.

— Vom merge de-a lungul râului, le spuse ea. Văd că toți aveți aparatele de fotografiat la dumneavoastră. Să sperăm că veți avea ocazia să le folosiți !

Atmosfera în autocar se destinse, turiștii începând să discute unii cu alții, să lege prietenii. Numai Gloria se ținea deoparte. Nicola se întreba de ce se considera ea deosebită.

Drumul de-a lungul râului fusese alegerea Nicolei, și Blye fusese de acord cu propunerea ei. Ea se întrebă dacă grupul observase că el avea înfățișarea unui bărbat care dădea ordine. Probabil că nu, pentru că dacă într-un costum gri,

impecabil croit, avea aerul unei persoane obişnuite să ia decizi importante în sala de consiliu a unei corporaţii — lucru ciudat căci era evident că nu acolo îi era locul — atunci la volanul autocarului avea aerul unei persoane care se simţea ca acasă şi în pustietatea unei rezervaţii.

Gloria era atrasă de el, asta era evident. Exista o dorinţă arzătoare în ochii femeii când se uita la el. Era o privire care-o făcea pe Nicola să se simtă jenată. În următoarea excursie va fi mai uşor. Ea nu va mai fi o novice şi nici Gloria sau Blye nu vor mai fi prezenţi pentru a o da peste cap.

Traseul fusese bine ales. Nu pentru că ar fi fost la fiecare pas ceva de văzut. O rezervaţie nu era o grădină zoologică, spusese Nicola de la început ; animalele nu stăteau aliniate la marginea drumului aşteptând să fie văzute. Asta este Africa, aşa cum fusese de secole. Animalele hoinăreau prin savană aşa cum o făcuseră mereu.

Şi totuşi erau multe de văzut. Antilopele Kudu, maiestuoase şi deosebit de frumoase, Impala, pline de farmec şi delicate, deplasându-se în turme, una din ele, de obicei cea mai mare, fiind permanent cu ochii în patru pentru a zări silueta vreunui leu sau leopard. La un moment dat, ajunseră în dreptul unui grup de zebre şi antilope Gnu, şi Nicola îi informă că cele două vieţuitoare păreau să se simtă foarte bine una în compania celeilalte — unde vedeai una, de obicei o vedeai şi pe cealaltă. Zebrele erau animale sperioase ; Nicola îi avertiză că fotografiile trebuiau făcute repede,

căci drăgălașele făpturi în dungi albe și negre galopau cu repeziciune.

Aproape ca o singură ființă toți turiștii se înviorară la apariția maimuțelor gri, sud-africane. Blye opri mașina, rămânând pe loc suficient de mult timp pentru a lăsa grupul să se bucure de obrăznicia micilor animale cu gesturile lor caraghioase și curajul de a se apropia de autocar pentru a cere mâncare — era absolut interzis să le oferi ceva, spusese Nicola — de rotirile și săriturile lor pe crengile copacilor.

Numai Gloria era lipsită de entuziasm.

— Nu vă interesează ? o întrebă Derek politicos, făcându-i cu ochiul Nicolei.

Gloria ridică din umeri.

— Eu caut un vânat mai mare. Nu se uită la Derek când îi răspunse. Era cu ochii pe Blye, care se întorsese pe scaunul său, ascultând comentariile turiștilor.

Involuntar, Nicola se uită și ea la el, surprinzându-i zâmbetul sardonic. Întorcându-și privirea, Nicola spuse :

— Când toată lumea va termina cu fotografiile, cred că vom putea continua drumul.

— Vom vedea și elefanți ? dori să știe doamna Barnes, indicând o grămadă de bălegar de pe drum.

— Așa sper. Dar grămada aceea nu este un indiciu, doamnă Barnes. Este mult prea veche.

— Trebuie să ne uităm după aburi, spuse Derek și, în râsetele care urmară, Nicola încercă să se relaxeze.

Întoarsă în tabără, Nicola supraveghe pregătirile pentru cină. Începând de a doua zi, turiștii

erau liberi să mănânce cum doreau ; grătarele erau pregătite pentru cei ce doreau să ia masa singuri şi exista suficientă carne congelată. Dar în prima seară se organiza întotdeauna o masă comună. Asta era o tradiţie a lui Delayney Tours, una pe care Nicola o găsea minunată.

Când soarele începu să asfinţească totul era gata. Personalul de serviciu al taberei aprindea focurile şi carnea era aşezată pe platouri mari. Pentru un timp Nicola era liberă să se relaxeze.

Se hotărî să se îndrepte spre gard. Locul de tabără fusese ales cu grijă, pentru că din acel punct era o priveliştе aproape neîntreruptă a râului şi a bălţii de adăpat. Apusul de soare, la fel de pitoresc ca întreaga Africă, se reflecta în apa ce strălucea în nuanţe de roşu intens şi auriu. Pe malurile nisipoase ale râului se încrucişau urmele labelor mulţimii de animale care veneau să se adape aici, ceva mai încolo se hârjoneau trei antilope Impala. Dincolo de râu se întindea savana vastă, mohorâtă, infinit de misterioasă între zi şi noapte.

Aceasta era Africa pe care atât de multă lume n-o văzuse niciodată, reflectă Nicola. Africa aşa cum nici ea n-o cunoscuse până de curând — excitantă, palpitantă, primitivă.

— Bună, Nicola Sloane, spuse o voce familiară.

Pe pământul moale paşii lui nu făcuseră nici un zgomot. Ei i se acceleră pulsul, dar nu se întoarse.

— Bună, Blye, îi răspunse ea cu prudenţă.

— Ţi-a plăcut prima zi din noua ta carieră ?

— În mare parte.

El râse încet, un sunet grav şi tulburător de bărbătesc în liniştea serii, şi ea realiză că lui nu-i scăpase esenţa răspunsului ei.

— Fiecare excursie are problemele ei, spuse el.

— Sigur.

— Tu trebuie să fii capabilă să le faci faţă.

— Am spus eu că nu pot ? Pentru prima oară se întoarse spre el şi dădu glas bănuielii care-i stăruise în minte toată ziua. N-am uitat că sunt în perioada de probă. De asta te afli aici, Blye ? Să mă evaluezi ?

Blye râse din nou şi ea încercă să ignore atracţia pe care el o exercita asupra ei.

El va nega, va spune, aşa cum spusese înainte, că John era bolnav, că-i plăcea să încerce lucruri noi.

În schimb Blye întrebă :

— Te deranjează ?

— Da ! Trebuie să fiu evaluată, ştiu asta. Dar nu de tine, Blye Peterson. Mai ales nu de tine.

Ea ridică din umeri.

— De fapt, toţi examinatorii sunt la fel de binevoitori, presupun.

— Mă întreb de ce faci ca acest cuvânt să sune sinonim cu anchetator ? Apoi schimbând tonul, spuse : Uite, Nicola, un elefant.

— Unde ? Nu văd... În ciuda pregătirii ei, era greu de crezut că se putea afla ceva atât de mare cât un elefant în locul indicat de Blye.

Şi apoi ea îl văzu —o formă rotunjită de culoare gri, la început o urmă foarte vagă de mişcare în spatele copacilor ca de foc.

— Incredibil ! exclamă ea. Tot nu pot să înțeleg cum poate fi savana atât de înșelătoare.

— Este destul de incredibil.

Privirea lui Blye era îndreptată spre animalul care nu-și făcuse încă apariția. Îți dădea un sentiment de siguranță să te uiți la Blye, să te minunezi de asprimea profilului său, de conturul buzelor care erau ferme, totuși senzuale. Să te întrebi cum putea exista atâta virilitate într-un singur bărbat.

Un sunet de trompetă răsună în liniștea din ținut și apoi animalul se ivi din tufăriș și se îndreptă cu mișcări greoaie spre râu. Se opri pe malul nisipos și pentru un lung moment rămase nemișcat. Nicola își opri respirația. Era magnific. O amintire înspăimântătoare a vremurilor de mult trecute, când toate formele de viață fuseseră uriașe.

Elefantul flutură din urechile mari și scoase un alt muget. Extaziată, Nicola îl urmări apropiindu-se de râu, umplându-și trompa și stropindu-și trupul masiv cu apă.

Turiștii trebuiau să vadă așa ceva. Fu pe punctul de a merge să bată la ușa fiecărui bungalov, când ceva o făcu să se oprească. Vor mai fi și alți elefanți, dar era posibil să nu i se mai ivească ocazia de a sta singură cu Blye, asistând împreună la un astfel de spectacol.

Blye era arogant. O parte din ea credea că el venise în această excursie pentru a fi cu ochii pe ea. Mai devreme, în bungalovul lui, el avusese o comportare de nescuzat. Totuși ea știa că prefera să urmărească acest spectacol cu el decât singură.

Mai ştia că i-ar fi plăcut mai puţin dacă ar fi fost şi alţii în jurul lor, exclamând şi declanşând aparate de fotografiat. Era un fapt pe care nu-l nega, deşi n-o bucura deloc.

Blye scoase o pipă şi începu s-o umple. Nu fu nevoie să se uite la el pentru a-şi da seama cum arăta — braţele puternice, picioarele musculoase, faţa aspră, mai atrăgătoare decât cea mai convenţională frumuseţe pe care o cunoscuse ea.

O femeie ar putea iubi acest bărbat. Nu Nicola, desigur. Dumnezeule, nu ea ! Ea nici măcar nu-l plăcea foarte mult. Dar o altă femeie l-ar putea iubi, foarte mult, şi niciodată nu s-ar plictisi de el.

O întrebare îi stătea pe limbă. Mai dorise s-o pună o dată înainte, dar se abţinuse. Acum îi reveni. Până în clipa în care vorbi efectiv, nu fu sigură dacă o va pune sau nu.

— Blye.

— Da ?

— De ce m-ai angajat ?

El râse.

— Ce întrebare !

— Te rog, spune-mi, se rugă ea.

— Nu ştii ?

— Celelalte candidate erau mult mai competente decât mine. Ultima fată...

— Avea experienţa pe care noi o solicităm, recunoscu el gânditor.

— Atunci, de ce ?

El urmărea elefantul. Acum îşi întoarse capul şi se uită în jos la ea. Apusul de soare i se reflectă în ochi. De câte ori se uitase la ei, Nicola fusese captivată de albastrul lor. Albastrul mării, gân-

dea ea uneori, albastrul cerului. Acum nu mai erau deloc albaștri, erau gri, culoare vie, strălucitoare.

— Te rog, Blye, de ce eu ? insistă ea.

Privirea lui scrutătoare, nespus de tulburătoare, o obligă să se uită în altă parte.

În cele din urmă el spuse :

— O sclipire de intuiție masculină. Cred că m-a atras curajul tău de a te prezenta la interviu.

— Într-adevăr ? Și asta e tot ?

— Celelalte candidate aveau mai multă experiență, dar tu ai ceva ce lor le lipsea.

— Ce ? șopti ea.

— Entuziasmul. Un fel de entuziasm pe care nu l-am mai întâlnit de mult. Tăcu un moment, înainte de a continua. Mă gândeam că probabil Delayney Tours nu pretindea calitățile potrivite.

Când își luă privirea de la el, ochii îi străluceau și buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Fu incapabilă să-și ascundă bucuria pe care el i-o provocase, și în acel moment păru să nu conteze.

Gândul îi zbură la Morgan's Agricultural, la perseverența domnului Morgan în a pretinde salariaților să se încadreze strict în limitele regulilor sale. Va veni oare vremea când Jonathan va considera intransigența socrului său prea mărginită ?

— Într-un fel și tu ai fost curajos, spuse ea. Delayney Tours n-a obiectat că n-ai respectat regulile ?

El zâmbi și, fără nici un motiv, ea își aminti de ziua în care se aflase în acel birou luxos pe a cărui ușă era gravat numele domnului Delayney. Când ea îl întrebase pe Blye dacă era bine pentru

el să folosească încăperea, zâmbetul lui fusese acelaşi.

Nicola nu era pregătită pentru mâna care se întinse spre părul ei, aranjându-i o buclă după ureche. Fu un gest degajat, totuşi îi transmise o undă de şoc în tot trupul.

—.Am stabilit că amândoi suntem nişte curajoşi. Pe faţă i se ivi acelaşi zâmbet.

— Sigur, răspunse ea şovăitoare.

În loc să-şi îndepărteze mâna, acum când îi aşezase părul rebel, el începu să-i mângâie uşor lobul urechii. Dumnezeule, gândi Nicola, mai fusese atinsă de bărbaţi de multe ori. Jonathan putuse să fie chiar pătimaş, totuşi nu fusese niciodată atât de conştientă de prezenţa unui bărbat ca acum.

Mâna lui îi părăsi urechea, alunecându-i uşor pe gât. Ea ar fi trebuit să fugă de el, dar n-o făcu.

— Vei reuşi, Nicola Sloane, şopti el.

— Oh, aşa sper.

— Riscul pe care mi l-am asumat îmi va fi răsplătit, spuse Blye.

— Da ! Vei fi bucuros că m-ai angajat.

— Bucuros ? repetă Blye pe un ton ciudat de data asta. Mă întreb dacă ăsta este cuvântul potrivit, Nicola.

O trase mai aproape de el. Nicola îi simţea fiecare centimetru al trupului bărbătesc, deşi nu avea nici un contact real cu el. Tonul straniu al ultimelor lui cuvinte o făcu să-şi lase capul spre spate pentru a-l privi. Expresia feţei lui era la fel de stranie. Fetei începu să-i bată inima cu putere.

El era pe cale s-o sărute, chiar aici sub cerul liber, unde lumea putea să-i vadă. Şi ea îl dorea. Dorea să simtă acele buze senzuale pe ale ei. Şi ştia că era imposibil.

— Nu se poate să mă săruţi, îi scăpă ei.

— De ce ? Îţi doreşti asta. I-o spuse pe un ton atât de zeflemitor, încât ea se simţi de parcă ar fi fost pălmuită.

— Eşti un ticălos ! îi aruncă ea, întrebându-se cum o ambianţă se putea schimba doar în câteva secunde.

— Lumea simpatizează îndrăgostiţii.

— Noi nu suntem îndrăgostiţi, Blye Peterson.

— Au fost doar nişte vorbe. Mâna lui începu să se mişte încet pe umărul ei, cu insolenţă.

— Unele care nu mă interesează. Şi ia-ţi mâna de pe mine !

El se conformă. În mod ciudat, Nicola fu dezamăgită. Era furioasă şi pe ea însăşi.

Elefantul se adăpa. Nu departe de Nicola şi Blye, tinerii căsătoriţi, cu binoclurile la ochi, îl urmăreau şi ei acum. Pe Nicola elefantul n-o mai emoţiona ; el devenise o informaţie înregistrată la periferia unei minţi dominate de Blye — un Blye pe care ea nu-l plăcea deloc.

— Am ceva de făcut, îl anunţă ea cu răceală. Fără să-i spună nimic mai mult decât „Ne vedem la cină" pleacă.

★
★ ★

Asfinţitul african cedase locul nopţii. Când totul fusese aranjat pentru cină, singura sursă de lu-

mină o constituiau lămpile cu petrol ce atârnau în copaci, şi lanternele turiştilor.

Mai târziu când cina lua sfârşit, urma să fie aprins un foc mare de tabără, dar acum micile focuri fuseseră lăsate să ardă până nu mai există nici o flacără. Căldura provenită de la cărbunii încinşi era numai bună pentru friptul antricoatelor, cotletelor şi cârnaţilor condimentaţi. Carnea friptă răspândea în aer un miros delicios.

În jurul focurilor era o atmosferă de veselie. Fusese o zi bună şi lumea era foarte încântată de ceea ce văzuse. Nicola trecea de la un foc la altul, vorbind, glumind, întrebându-se dacă-şi putea da seama cineva de starea ei de încordare. Era foarte conştientă de prezenţa lui Blye, a Gloriei care-l seconda ca o umbră oriunde se deplasa el. Din când în când ochii lui îi întâlniră pe ai ei, dar niciodată pentru prea mult timp căci deliberat Nicola îşi întorsese privirea.

Dar special pentru Blye ea se va distra în seara asta. Spusese adevărul la interviu când afirmase că-i plăcea să lucreze cu oamenii. Era o mulţumire că prin eforturile ei, micile grupuri izolate care existau de obicei la începutul unei excursii începeau să se destrame, că barierele sociale dispăreau. Era bucuroasă că Derek făcea parte din grup. Era un tip nostim, şi faptul că nu făcea nici un secret din atracţia lui pentru ea, era un balsam pentru nervii ei tensionaţi. Îi făcea plăcere să ştie că exista un bărbat care o accepta fără rezerve.

Curând carnea fu gata. Grupul găsi totul delicios, lăudând în mod deosebit frigăruile, micile bucăţi de miel alternând cu bucăţele de ardei

gras şi ceapă, pe beţe lungi şi subţiri. Numai Gloria se abţinu de la comentarii, dar Nicola nu se aşteptase la cuvinte de laudă din partea ei.

Ca desert se serviră gogoşi calde însiropate. Toţi spuseseră că nu mai puteau înghiţi nici o bucăţică, dar în final nu mai rămase nici urmă de gogoaşă.

Rezervaţia se afla în Lowveld, în estul Africii de Sud, unde zilele erau foarte călduroase şi nopţile friguroase. La ora când cina luase sfârşit, aerul era rece, aşa că întreg grupul fu bucuros să se adune în jurul focului mare de tabără. Păturile fură scoase afară şi întinse pe jos, existând spaţiu suficient pentru toată lumea. Toţi erau tăcuţi după ce mâncaseră, mulţumindu-se să privească flăcările vioaie.

Derek începu să spună o poveste despre o vânătoare de balene într-o mare furtunoasă. Era o întâmplare greu de crezut, toată lumea ştia asta, dar el relată cu atâta umor şi talent încât, când ajunse la final, toţi erau pregătiţi cu întâmplări asemănătoare din viaţa lor personală.

După un timp povestirile şi glumele se epuizară. Flăcările focului scăzuseră, când cineva începu să zdrăngăne dintr-o chitară. Pentru câteva momente, în întuneric, Nicola nu putu să vadă cine. Apoi un tăciune aprins sări din foc şi ea văzu că era Blye.

Fără să i se spună, cineva puse lemne pe foc şi flăcările ţâşniră din nou. Acum Nicola îi putu vedea faţa lui Blye. În lumina focului asprimea

trăsăturilor nu mai era atât de pronunțată. El arăta îngândurat, deosebit de blajin. Nicola își dori să-i fi putut vedea ochii.

Lângă Blye era Gloria. Ea stătea atât de aproape de el, încât i-ar mai fi trebuit să se miște doar un pic pentru a ajunge în poala lui. Era cumva Gloria una dintre femeile care umblau după el pentru sărutările lui ? Da, Nicola decise că era. Ea se întrebă ce gândea Blye despre interesul acelei femei pentru el. Îl deranja oare atitudinea ei atât de directă ?

Își alungă întrebarea din minte și se concentră asupra strunelor chitarei. Ceva îi spuse că seara asta, cu focul de tabără și muzica ei, era deosebită. Blye putea foarte bine să fie arogant și manierele lui insuportabile, dar exista o parte din ea care era atrasă de el — această parte era dominantă în seara asta.

Curând Blye începu să cânte și vocea lui era la fel de gravă și pătrunzătoare ca atunci când vorbea. Când termină cântecul, începu un altul, o baladă cam fără perdea, care stârni râsul audienței. Urmărindu-l, ascultându-l, Nicola se minună de noul aspect al acestui bărbat, unul care ea nici nu visase vreodată că exista.

Urmară cântece cunoscute și iubite de toți, și fu nevoie de un pic de încurajare pentru ca lumea să i se alăture. Cântând cu ceilalți, Nicola simțea o imensă bucurie.

Deodată, exact când se sfârșea un cântec, un urlet răsună în savană. Fu un sunet înspăimântător. Toată lumea amuți. Urmă un alt urlet, apoi un altul.

— Un leu ? întrebă doamna Barnes.

Nicola își încrucișă privirea cu a lui Blye.

— Un leu, aprobă ea. Palpitant, nu-i așa ?

— Nu sunt sigură... Doamna Barnes era un pic speriată. Este atât de aproape !

Urletul se auzise ca și când leul ar fi fost doar la câțiva metri de ei, și poate că era. Uitându-se de jur-împrejur, Nicola observă reacții diverse, de la nerăbdare la teamă. Erau unii, printre care și Derek, care ar fi întâmpinat leul cu bucurie în mijlocul lor și alții care s-ar fi mulțumit să-l vadă din autocar.

— Ar putea fi la distanță de kilometri, spuse ea cu optimism. Sunetul se propagă la mare distanță în savană noaptea.

— Dar tu n-ai de unde să știi că leul nu este dincolo de gard, spuse Gloria.

— Nu știu, aprobă Nicola. Știu însă că nu suntem în pericol. Pe acest leu nu noi îl interesăm. El este preocupat să-și obțină cina. În plus, noi avem focul nostru și există focuri în diverse puncte împrejurul gardului. Nu va veni aici.

— Un discurs remarcabil, comentă Gloria și Nicola se întrebă dacă ea era singura care sesizase răutatea din vocea femeii.

— Nicola are dreptate. Blye intră în discuție pentru prima dată. Nu suntem deloc în pericol, doamnă Barnes. Ce spuneți de încă un cântec sau două înainte de a merge la culcare ?

Calm, el execută câteva măsuri, apoi începu să cânte :

„Oh copilașul meu,

Copilașul meu cu păr cârlionțat,

Stau lângă foc

Şi cânt un cântecel."

Era un cântec pe care Nicola îl ştia din copilărie, unul pe care-l cântase cu mama ei, aproape înainte de a putea forma propoziţii corecte. Blye cânta singur. Nimeni nu părea să ştie cuvintele. După câteva cuvinte Nicola începu să cânte cu el.

„Nani, nani, puiul meu,
Vrei să te joci cu luna,
Sau să călătoreşti cu stelele ?
Ele vor veni dacă nu plângi."

Vocea suavă a fetei se contopi cu cea gravă a bărbatului, răspunzând în ecou în liniştea nopţii africane.

De data aceasta când Blye îi întâlni privirea, ea nu mai întoarse capul. Era cuprinsă de o exaltare pe care n-o mai cunoscuse. Ei cântau împreună, unul pentru celălalt. Cuvintele aparţineau unui cântec de leagăn, dar puteau foarte bine să fi fost scrise pentru un cântec de dragoste.

Ajunseră la finalul cântecului şi începură din nou. Existau doar doi oameni lângă foc, Nicola şi Blye, absolut singuri. Ceilalţi încetaseră să mai existe, ca şi când ar fi fost şterşi de pe faţa pământului de întuneric şi muzică. Vocea Nicolei se ridică pe valul unei bucurii depline. Ea nu-şi lua ochii de la Blye. N-o mai vedea pe Gloria lângă el, nu mai era conştientă de prezenţa lui Derek alături de ea.

Cântecul se termină şi urmă o explozie de aplauze. Privind în jurul ei la feţele zâmbitoare, Nicola se simţi ca şi când s-ar fi trezit brusc într-o mulţime de oameni, pe neaşteptate. Avu o senzaţie de şoc şi se întrebă cum fusese posibil să-şi piardă complet simţul realităţii.

— A fost foarte frumos, spuse Derek pe un ton ciudat.

— Ce spui acum despre ceva muzică pentru adulţi, Blye ? întrebă Gloria un moment mai târziu.

— Numai un cântec. Cred că Nicola şi-a propus să pornească la drum devreme mâine dimineaţă, răspunse Blye.

— Aşa este, fu de acord Nicola. Părăsim tabăra la revărsatul zorilor.

Blye se uită din nou la ea. Era prea întuneric ca ea să-i vadă ochii, dar nu era nevoie. Putea să simtă că aveau o expresie sardonică. Oare cântecul acela minunat nu însemnase nimic pentru el ? Era imposibil să-i fi scăpat emoţia ei. Poate că, la fel ca şi pe Gloria, îl amuzase.

Gloria îşi ţinea mâna pe braţul lui. Stătea şi mai aproape de el ca înainte. Pe faţă avea o expresie pe care Nicola o recunoscu imediat — dispreţ amestecat cu bucurie răutăcioasă. Ai cântat cu el, părea să spună. Eu voi face cu el mult mai multe lucruri. Curând, când toţi veţi fi în paturile voastre. Şi ceea ce vom face noi va fi exclusiv pentru adulţi.

Nicola se îmbujoră.

Blye, observă ea, nu făcu nici un efort să-i îndepărteze mâna Gloriei. Nicola îl simţi pe Derek punându-i un braţ pe după umeri. Vru să se dea înapoi, când îl văzu pe Blye strângând din buze. Deci lui nu-i scăpase gestul. Ridicându-şi bărbia, îi zâmbi.

Ceva se întâmplase cu Nicola în timp ce cântau împreună. Ea lăsase emoţiile s-o domine. Lucrul ăsta trebuie că avea legătură cu cântecul de

leagăn care făcea parte din copilăria ei. Chiar mai mult, avea legătură cu Blye.

El putea s-o stârnească, putea să-i trezească sentimentul de furie ca şi cel de bucurie. Dar numai pentru că ea îl lăsa. Evident aici era implicată opţiunea, îşi spuse ea cu înverşunare. Propria ei opţiune.

Jonathan îi întorsese viaţa pe dos. Ea îl lăsase s-o facă — acum ştia lucrul acesta. Este adevărat, fuseseră logodiţi, dar ea ar fi trebuit să-l cunoască destul de bine pentru a-şi da seama că îl tentau banii şi poziţia socială. Ar fi trebuit să realizeze că atunci când fiica domnului Morgan va sosi în oraş, singură, drăguţă, indiscutabil o partidă foarte bună, Jonathan va fi tentat. Maggie ştiuse. Isteaţa Maggie ! Dacă Nicola ar fi ascultat-o, n-ar mai fi fost chiar atât de dărâmată când Jonathan rupsese logodna.

Ea nu trebuia să stăruie cu gândul la Jonathan şi la ceea ce fusese. Să facă aşa ceva însemna să-şi ruineze viaţa. Dar putea profita de pe urma experienţei. Între ei şi fostul ei logodnic fusese cel puţin un fel de dragoste. Între ea şi Blye nu exista nimic, nici măcar afecţiune. El nu era genul ei şi niciodată n-ar putea fi.

Nu avea nici un fel de importanţă dacă-şi petrecea noaptea singur sau cu Gloria, Nicolei nu-i păsa, nu voia ea să-i pese.

Noroc cu Derek. El va fi prietenul ei pe toată durata excursiei. Aproape tot timpul bine dispus, Derek o plăcea dezinteresat, şi asta era ceea ce dorea ea.

Derek își strânse brațul mai tare în jurul umerilor ei și ea nu se îndepărtă. Își lăsă capul pe umărul lui și-i zâmbi lui Blye, provocator de data asta.

CAPITOLUL PATRU

În ciuda unei nopți în care nu se odihnise prea bine, Nicola se trezi cu mult înainte de revărsatul zorilor. Dorea să fie gata până la ora când trebuia să bată la ușile turiștilor. Plecând din tabără seara trecută, ea le ceruse să fie gata la ora cinci și jumătate. Ei bombăniseră — era vacanță și ghidul lor nu-i lăsa să doarmă ! — dar fuseseră înțelegători. Toți știau că dis-de-dimineață era timpul cel mai potrivit pentru a vedea animalele. Până și Gloria păruse să înțeleagă lucrul acesta.

Turiștii erau bine intenționați, îi avertizase instructoarea la cursul de pregătire, dar exista întotdeauna cineva care obișnuia să se scoale târziu. Un ghid trebuie să se asigure că toți erau în picioare — n-avea importanță câți ar fi dorit să mai doarmă, ei se supărau dacă pierdeau ceva palpitant.

Nicola se deplasa de la un bungalov la altul Pământul era umed, tufișurile și arbuștii acoperiți de rouă și aerul cald.

— Îmbrăcați-vă gros, strigă ea la fiecare ușă, încântată de pulovărul ei călduros. După o oră sau două urmau să se întoarcă în tabără pentru

micul dejun. Se încălzea până atunci şi fiecare avea posibilitatea să se schimbe în haine de vară. Ea le spusese şi lucrul acesta.

Se uită la ceas şi constată că mai avea ceva timp de omorât. Putea să se ducă în bungalovul ei şi să mai tragă un pui de somn. Sau putea să se plimbe prin tabără şi să se bucure de aceste minunate zori de zi. Optă pentru a doua variantă şi, inspirând adânc aerul ca o şampanie rece, fu încântată de alegerea ei.

Într-o jumătate de oră se lumina suficient pentru a putea vedea. Derek dorise să plece chiar mai devreme, dar existau anumite reguli legate de şofatul pe întuneric. Pe drumurile neluminate era aproape imposibil să vezi animalele şi mult prea uşor să dai peste ele.

Era încă întuneric, dar stând lângă gard şi privind în direcţia râului, Nicola putu să distingă nişte forme. Tufişuri sau animale ? Tufişuri probabil, dar era distractiv să faci supoziţii.

Ea savura liniştea — liniştea specifică savanei. Nici un huruit de maşini sau zornăit de biciclete, nici un zgomot de voci.

Era linişte, dar nu deplină, căci savana avea propriul ei grai. Puteai auzi cântecul greierilor, tăcuţi acum la ivirea zorilor, sau şoapta unei adieri ondulând iarba înaltă. Dar mai existau acele sunete unice pentru o rezervaţie, ţipetele înalte şi şovăitoare din tufăriş, mărturie invizibilă că acolo se aflau animale.

— Te-ai trezit devreme, spuse cineva şi ea realiză că era o voce pe care o auzise în vis noaptea trecută.

Puse o mână pe gard, ca și când ar fi avut nevoie de un sprijin.

— Îmi omor timpul, răspunse ea cu nepăsare.

— Cred că-i mai mult decât atât, spuse Blye. N-ai mai putut dormi. Îți place locul ăsta. Nicola.

Fu o afirmație, nu o întrebare. El era tot timpul atât de sigur de el — sigur de el într-un fel în care Jonathan nu fusese niciodată. Jonathan gândise că știa ce dorea și mereu dorise altceva.

— Da, răspunse ea, îmi place. Și tu te-ai trezit devreme, Blye.

— Se pare că avem ceva în comun, spuse el zâmbindu-i.

Nicolei începu brusc să-i bată inima cu putere.

— Vrei să spui că amândoi suntem atrași de savană.

— Eu nu mă satur niciodată de ea.

— Ai putea să conduci permanent un autocar, îl tachină ea.

El chicoti.

— Ți-am adus niște cafea.

Blye evită să dea vreun răspuns. Nici nu era nevoie. Blye era un bărbat al cărui loc era într-o mare corporație. Și nu într-un serviciu de personal, gândi Nicola, ci într-un loc unde se luau decizii importante. Puterea lui și aerul autoritar făcea parte integrantă din el. Era un bărbat care trebuia să fie ascultat și respectat de ceilalți. Era greu de crezut că nu avea o poziție mai importantă la firma Delayney Tours.

Nicola îl privi cu atenție în timp ce el îi dădea o ceașcă. Blye purta un pulovăr pe gât, to-

tuşi ea avu senzaţia că-i putea vedea prin lâna moale trupul superb.

Deşi era întuneric, Nicola îi distinse faţa, ochii dedesubtul sprâncenelor stufoase, pometii proeminenţi ai obrazului, linia severă a bărbiei, conturul buzelor zâmbitoare. Nu pentru prima dată ea se întrebă ce-ar simţi dacă ar fi sărutată de el.

Involuntar, făcu un pas spre el şi se opri. Îşi lăsă privirea în jos înspăimântată. Seara trecută luase hotărârea să nu se mai gândească la Blye, să nu mai reacţioneze în faţa farmecului acestuia. Era o decizie pe care intenţiona să o respecte.

— Trebuie să plec, spuse ea un pic nehotărâtă.

— Micul tău grup este mai mult adormit. El vorbi cu blândeţe — ca şi când, gândi Nicola chiar şi mai înspăimântată, ar fi ştiut cum se simţea ea.

— Mai sunt nişte lucruri de făcut, murmură ea.

— Este totul aranjat. Bea-ţi cafeaua, Nicola.

El avea dreptate. Ea făcuse toate pregătirile seara trecută. În situaţia asta, să refuze o cafea era o copilărie. Blye Peterson nu trebuia să se gândească la ea ca la un copil.

În plus, asta era ceea ce-şi dorea ea, să stea aici cu el, să-şi bea cafeaua în semiîntuneric. Dorea să stea mai aproape de el, cu braţul lui atingându-l pe al ei, bucurându-se de savana plină de mister.

— Priveşte. El făcu un semn cu mâna.

De la câțiva metri de gardul taberei, o mică antilopă îi privea cu ochi cercetători și totuși prudenți.

— Nu se teme deloc de noi, observă Nicola minunându-se.

— Știe în cine poate avea încredere.

— Cum ?

— Din instinct. Se opri, apoi continuă cu o voce răgușită. Tu ești la fel de sigură de propriile tale sentimente, Nicola ?

Oare el știa c-o emoționase ?

— Sper, spuse ea cu precauție.

— Mă surprinde.

— Unde vrei să ajungi ?

— Mă gândeam, spuse el calm, la Derek Și la celălalt bărbat, de care te-ai despărțit.

Nicola începu să respire precipitat. Trebui să strângă cu putere ceașca în mână, altfel cafeaua s-ar fi vărsat.

— Eu nu ți-am vorbit despre Jonathan ! spuse ea gâfâind.

— Deci îl chema Jonathan.

El îi întinsese o cursă și ea picase în ea cu ușurință. Antilopa s-ar fi descurcat mai bine, gândi ea dezgustată.

— Nu ți-am vorbit despre el, repetă ea.

— Nu era nevoie. Ea făcu o pauză pentru a analiza afirmația lui, apoi se întoarse spre el cu înflăcărare.

— M-ai verificat !

— Știi bine că nu. Nu, Nicola, pe degetul tău inelar exista o urmă vagă, iar ochii tăi aveau o privire tristă.

Ea își reaminti interviul. Ești căsătorită ? Logodită ? Acolo răspunsese „nu" la ambele întrebări. El n-o întrebase mai mult, dar tot timpul știuse că exista un Jonathan.

— Divorțată ? o întrebă acum Blye.

Chiar trebuia să știe ? De ce n-o întrebase atunci, dacă era așa de interesat ? Și de ce, oh, de ce naiba era atât de perceptiv ?

Ea scoase un oftat adânc.

— Părăsită. Un cuvânt de modă veche.

— Și respingător.

Nicola luă o înghițitură de cafea, dorindu-și ca el să fi pus și un pic de coniac în ea. În acest moment ar fi avut nevoie de un astfel de suport.

— Respingător, aprobă ea.

— Vrei să-mi povestești ?

Nicola ridică din umeri. Își fixă privirea pe aburul celor două cafele. Blye Peterson dorea doar să afle mai mult despre fata pe care o angajase.

— Nu este o poveste neobișnuită. Lucram la aceeași firmă și ne-am îndrăgostit — sau așa am crezut — și ne-am logodit. Apoi a intrat în scenă fata șefului.

— Ce prost trebuie să fi fost. Bine c-ai scăpat de el. Înainte ca Nicola să poată formula un răspuns, Blye continuă : Îl mai iubești ?

„Așa credeam. Acum mă întreb dacă l-am iubit vreodată — dacă l-am iubit cu adevărat." Ea se trezea gândindu-se mai mult la Blye Peterson decât la Jonathan.

— Nu, spuse ea foarte convingător.

Blye îi luă mâna. Degetele lui erau lungi și reci, ferme și puternice.

— Încă mai doare ?

Nicola ezită înainte de a răspunde :

— Un pic.

— Respingerea întotdeauna rănește.

Și pe el cine-l rănise ? Arăta atât de invulnerabil. Oare existase vreo femeie care să-l fi părăsit ? Asta ar explica atitudinea lui față de toate femeile.

— Jonathan este motivul pentru care ai înaintat cererea pentru slujbă.

O altă afirmație. Cât de arogant era acest bărbat, să pretindă că-i cunoștea gândurile, motivațiile !

Nicola îl privi direct în ochi.

— Nu, asta este ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

— Deci faptul că ai trimis scrisoarea atunci, este doar o coincidență ?

— Nu în întregime. Este adevărat că eram nefericită și că doream să plec cât mai departe. Dar tot adevărat este că de prima dată când am călătorit cu părinții mei, am dorit să fiu și eu ghid.

— Înțeleg.

— Oare ? Acum era rândul domnului Blye Peterson să fie interogat. De ce dorești să știi atât de multe ? întrebă ea. Îți pare rău că mi-ai oferit postul ?

— Nu.

— Ți se pare că ar fi trebuit să-mi pui mai multe întrebări la interviu ? Delayney Tours trebuie să cunoască absolut totul despre viața personală a salariaților săi ? Vrei să știi de câte

ori îmi perii părul seara și care pantof mi-l scot primul ? Vrei să știi...

El interveni.

— Încetează, Nicola. Nu te prinde să vorbești zeflemitor.

În furia ei nu realizase că el încă o mai ținea de mână. Încercă să se depărteze și constată că strânsoarea lui era surprinzător de fermă.

— Ce **dorești ?** întrebă ea.

— Multe. Poți să ghicești, Nicola ?

Vocea lui fu slabă, atât de seducătoare încât ea se trezi tremurând.

— Nu mai avem timp, spuse ea ezitând.

— Tu ești ghid, draga mea, dar oare ești și femeie ?

— Sigur că sunt femeie !

— Mă bucur. Ochii îi erau tulburător de enigmatici.

El se întoarse spre ea, îi luă ceașca din mână și o puse împreună cu a lui pe pământ. Cuprinzându-i fața în mâini, se uită în jos la ea. Ochii lui nu aveau nici o culoare încă, dar ea îi putea vedea intensitatea privirii.

— Blye, este timpul ! exclamă ea.

— Este devreme. Ți-e așa teamă de mine, Nicola ?

— Nu mi-e teamă deloc !

— Și asta, bănuiesc, ar putea fi o minciună.

Pentru a-și ascunde ameteala bruscă, Nicola spuse :

— Nu mi-e teamă, Dumnezeule, de ce mi-ar fi ? Am douăzeci și unu de ani, Blye.

— Vorbești prea mult. Vreau să fii cu băgare de seamă în ceea ce-l privește pe Derek.

— Derek ? întrebă ea surprinsă.

— Nu putea să-ţi scape faptul că te place. În fiecare excursie există câte un Derek. Ei au tendinţa să creadă că ghidul face parte din distracţie.

— Cum îţi permiţi !

— Şi când excursia ia sfârşit, dispar. Un ghid novice este posibil să rămână cu inima frântă.

— Deci, mă avertizezi.

— Poţi s-o numeşti avertizare. Tu ai avut deja o experienţă dureroasă. Derek ar putea fi periculos pentru tine.

Derek era doar un bărbat drăguţ care o ajutase să treacă peste câteva momente dificile. Dacă cineva era periculos, acea persoană era Blye Peterson. Ea încerca să se convingă că n-avea dreptate, totuşi ştia că avea.

Brusc o fulgeră un gând care o şocă. Involuntar, îşi ridică privirea la el. Blye deja ştia prea multe despre ea. De data asta nu trebuia să-l lase să-i citească gândurile.

Acest gând o determină să-i spună pe un ton sarcastic :

— Derek periculos ? Dumnezeule, Blye, bărbaţi ca Derek au fost ceva obişnuit în viaţa mea. Cel mult, lui ar trebui să-i fie teamă de mine.

— Nu te cred, spuse el cu o voce pătrunzătoare.

— Este adevărat. Jonathan s-a întâmplat să fie doar unul dintre ei. M-a durut respingerea lui — pe orice femeie ar fi durut-o. Asta este tot ce-a fost.

— Încetează ! şuieră el printre dinţi.

— N-am terminat. M-ai întrebat dacă sunt femeie. Află că sunt de mult timp.

La asta ce mai avea de zis ? Îi va spune iar că n-o credea ?

Răspunsul lui nu întârzie prea mult.

— Dovedește-o.

— Ce ?

— Am spus să dovedești. Culcă-te cu mine.

Un pic dezamăgită, Nicola privi în jurul ei. Cuvintele erau foarte ușor de rostit, numai dacă te puteai împăca la fel de ușor cu consecințele lor !

— Timpul, își aminti ea.

— N-am spus acum. Diseară.

— La tine, sau la mine ? îl luă ea peste picior, negăsind o altă cale de a face față unei situații pe care ea singură o crease.

— La tine, răspunse el luându-și mâinile de pe fața ei.

— Perfect. Ei îi fu greu să rostească cuvântul cu indiferență. Diseară îi va fi totuși și mai greu să găsească o cale de ieșire. Dar va găsi ea una. Nu se mai culcase cu nici un bărbat, și nu avea de gând să înceapă acum, cu unul care nu însemna nimic pentru ea.

— Excelent, nu-i așa ? Dă-mi voie să-ți ofer un mic aperitiv.

Cuvintele ar fi trebuit s-o pună în gardă, dar tonul fu atât de prietenos, încât atunci când brațele lui o înlănțuiră, ea fu luată prin surprindere. Nu mai fu nici o cale de a scăpa de Blye când buzele lui îi găsiră gura. Simți că se sufocă și pentru o clipă se sprijini neputincioasă de el.

Apăsarea buzelor lui se intensifică şi adrenalina îi invadă trupul Nicolei. Cum îşi permitea el s-o trateze astfel! Era adevărat că ea se întrebase uneori ce ar simţi dacă ar săruta-o, dar îndrăzneala asta de a presupune că o putea săruta numai pentru că aşa voia el, era revoltătoare. Ea se forţă să se depărteze de el.

În zadar. Braţele lui o strânseră şi mai tare, în timp ce sărutul deveni mai insistent, forţându-i buzele să se depărteze, cerând un răspuns din partea ei.

Nicola gâfâi de indignare când mâinile lui, îngheţate de la aerul rece, se strecurară dedesubtul pulovărului ei, pe pielea caldă. Ele începură să se mişte voluptuos pe spatele ei, îndreptându-se spre umeri, alunecând apoi încet până pe talie. Indignarea ei se topi pe măsură ce sărutul care începuse brutal deveni o plăcere împărtăşită.

Cuprinsă brusc de un val de dorinţă, Nicola fu pe punctul de a-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, când el slăbi îmbrăţişarea. O îndepărtă puţin şi ea ridică privirea la el, buimăcită.

— N-a fost rău, comentă el.

Nicola îşi recăpătă glasul.

— Cauţi perfecţiunea ?

— De ce nu ? întrebă el cu voce seacă. O să mai ai o şansă diseră, Nicola.

— Eşti ultimul ticălos ! îi aruncă ea.

— Sunt şi un amant excelent. Nu te deranja să ripostezi, iubito. În caz că te întrebi de ce ne-am oprit — am auzit o uşă deschizându-se.

Salvată de grup. Oare ea dorise să fie salvată ? Câteva secunde mai devreme răspunsul ar fi fost probabil „nu", dar acum era bucuroasă. Capul i se învârtea şi picioarele i se înmuiaseră. Totuşi reuşi să spună, cu un calm care era departe de starea ei emoţională :

— Trebuia să ne oprim oricum. A fost suficient.

Blye nu răspunse. Nici nu era nevoie. Râsul răguşit dovedi foarte clar că n-o crezuse. Nicola îşi puse mâna pe obraz, care ar fi trebuit să fie rece, şi constată că ardea.

Se întoarse să plece, când Blye o prinse de braţ.

— În legătură cu Derek. Aminteşte-ţi că...

Ce trebuia să-şi amintească nu mai fu rostit căci tocmai atunci cineva strigă :

— Blye ? Blye, tu eşti ? Şi câteva secunde mai târziu Gloria îşi făcu apariţia dintre copaci. Se opri brusc când îi văzu pe Nicola şi Blye, şi pentru un moment pe figura ei se putu citi orice, mai puţin încântare. Îşi redobândi rapid cumpătul şi spuse pe un ton mieros :

— Ce dimineaţă minunată ! Şi ce devreme v-aţi sculat voi doi.

— Şi tu te-ai sculat devreme, îi replică Blye zâmbindu-i. În vocea lui, Nicola nu sesiză nici o urmă de batjocură care prea des era direcţionată spre ea.

Nimic în comportamentul lui nu lăsă să se vadă că el tocmai încercase o scenă de dragoste. Ceea ce pe Nicola o zdruncinase, era clar că pentru Blye nu însemnase nimic.

Fără un cuvânt, ea se răsuci pe călcâie şi plecă. Se îndoia că ceilalţi doi, acum angajaţi într-o conversaţie însufleţită, ştiau că ea plecase.

★
★ ★

Nicola nu se duse direct la autocar, ci în camera ei unde îşi privi în oglindă părul în dezordine şi ochii măriţi de spaimă. Era supărător să realizeze că Blye şi Gloria o văzuseră în starea asta !

Cu înverşunare, îşi stropi faţa cu apă şi-şi perie părul cu mişcări energice. Nu dorea să-i vadă pe Blye şi Gloria, dar nu avea de ales. Grupul era nerăbdător să plece. Ea nu putea să întârzie. Aruncându-şi privirea la ceas văzu că mai avea doar un minut — era incredibil cât de multe se putuseră întâmpla într-un timp atât de scurt — şi când ajunse la autocar constată că era ultima sosită.

Aproape imediat realiză că ceva nu era în regulă. Era o linişte încărcată de tensiune şi ostilitate. Îi trebuiră doar câteva secunde până să-şi dea seama care era cauza şi, când o făcu, se înfurie.

Pe scaunul din faţă, cel care ieri fusese al doamnei Barnes, şedea Gloria. Doamna Barnes era în spatele autocarului. Părea stânjenită şi mâhnită. Ceilalţi pasageri păreau încordaţi. Numai Gloria era impasibilă. Zâmbetul strălucitor pe care i-l adresă Nicolei fu o provocare.

Nicola se întoarse spre Blye. Întâlnindu-i privirea, observă că era mai impasibilă decât fusese vreodată. Gloria trebuie că era o prietenă deo-

sebită şi, fără îndoială, Nicola trebuia să se descurce singură cu ea.

— Acum când în sfârşit ghidul a sosit, cred că nimic nu ne mai împiedică să plecăm, spuse Gloria cu o voce răguşită pe care, Nicola bănuia, unii o puteau considera sexy.

Cu greu ea reuşi să-şi ascundă furia, şi spuse cu amabilitate :

— Vom pleca după ce vei schimba locul cu doamna Barnes.

— N-am nici un gând să fac aşa ceva.

— Atunci aşteptăm până când vei avea, spuse politicos Nicola.

Ea văzu, mai degrabă decât auzi, că turiştii răsuflară uşuraţi şi înţelese că erau de partea bătrânei doamne. Ei îşi doreau ca ea să rămână pe poziţie, gândi Nicola.

— Eu l-am ocupat prima, spuse Gloria.

— N-are nici o importanţă. Eu am explicat ieri că este o regulă a noastră ca turiştii să-şi păstreze locurile pe tot timpul călătoriei.

— Haide, Gloria ! strigă Derek, doar pentru a fi recompensat cu o privire ca de gheaţă din partea doamnei în cauză. Derek făcuse foarte bine, Nicola ştia, dar îşi dori ca el să fi tăcut.

— Blye ! strigă Gloria, de ce nu spui ceva ?

— Nu-l băga pe şofer în chestia asta, te rog, îi ceru Nicola repede, înainte ca Blye să poată scoate vreo vorbă. Eu sunt în măsură să rezolv această problemă.

— Tu ştii la fel de bine ca şi mine că Blye nu este doar un şofer.

— Asta este sarcina lui în această călătorie. Îţi cer pentru ultima dată să schimbi locul cu doamna Barnes.

— Şi dacă n-o fac ?

— Ne vom petrece ziua în tabără.

Gloria nu reacţionă imediat. Faţa îi devenise palidă, doar pe pometii obrajilor i se iviseră două pete de un roşu aprins.

Uitându-se în jos, Nicola îşi privi mâinile încleştate pe hârtiile sale. Lângă ea, Blye stătea nemişcat ; era atâta linişte în autocar, încât era suficient ca el să mişte doar un deget pentru ca ea să-l audă. Nu-l putea vedea, dar nu fusese niciodată mai conştientă de prezenţa lui ca în acest moment.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! exclamă Derek, şi Jim Slade interveni :

— Mutaţi-vă, doamnă Payne. Ne stricaţi ziua tuturor.

Cu mişcări şerpuitoare, Gloria se ridică aruncându-i Nicolei o privire plină de venin. În clipa următoare Nicola simţi o lovitură puternică în fluierul piciorului. Îşi înăbuşi un geamăt şi-şi lăsă privirea în jos pentru a-şi ascunde lacrimile de durere care-i invadară ochii. Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, Gloria şedea în spatele autocarului şi doamna Barnes se îndrepta spre scaunul din faţă.

Întorcându-se spre Blye, Nicola spuse :

— Putem pleca acum. Oare el văzuse lovitura de picior ? se întrebă ea. Dar realiză că nu. Nimeni n-o văzuse, Gloria era suficient de abilă pentru a fi prudentă.

El nu scoase nici o vorbă, iar pe faţă nu i se putea citi nimic. Doar ochii lui aveau o anume licărire. Era oare un semn că el aproba felul în care ea stăpânise situaţia ? Asta nu trebuia să însemne ceva pentru ea, Nicola ştia, dar când se întoarse spre grup se simţi mândră de sine.

Când autocarul ieşi pe porţile taberei, pasagerii îşi întoarseră privirea spre ferestre. O dată incidentul consumat, gândurile lor se îndreptară spre savana ce se deştepta. Dar Gloria nu uitase, Nicola era sigură, şi Blye era un bărbat care nu uita aproape nimic. Iar Nicola, cercetând savana cu privirea pentru a zări ceva mişcare, nu se putu abţine să se întrebe ce alte probleme o mai aşteptau.

Pasagerii îşi exprimară în unanimitate părerea că fusese foarte bine să se scoale devreme, căci altfel n-ar fi fost posibil să cunoască farmecul savanei în zori — ceaţa ce plutea deasupra râului, contururile proiectate ale copacilor şi tufişurilor, cerul întunecat.

Cea mai captivantă era, desigur, viaţa animalelor sălbatice. Autocarul nu se depărtase mult de tabără, când un porc sălbatic ieşi din tufăriş, îndreptându-se cu paşi mărunţi şi comici spre marginea drumului. Era prea întuneric pentru fotografii, dar merita să te opreşti. Blye intenţiona să continue drumul, când Nicola zări încă ceva mişcând.

— Stai, îi spuse ea, şi fu satisfăcută când îşi făcură apariţia încă trei porci.

Ici şi colo de-a lungul drumului se aflau maimuţe. Mereu sprintene, dis-de-dimineaţă aveau o vervă ce stârni râsul pasagerilor. Blye opri

autocarul lângă o familie. În câteva secunde maimuţele săriră la ferestre, prin gesturi îndrăzneţe cerând în zadar mâncare. Doamna Barnes râse cu atâta poftă încât fu nevoită să-şi .şteargă lacrimile.

— Nu mă satur deloc de micile hoţomane, îi spuse ea Nicolei. Mi-aş dori să pot lua una acasă.

— Şi vă veţi găsi naşul ! îi spuse Nicola zâmbind.

Maimuţele se aflau peste tot acum. Erau agăţate de ferestre, de radiator, făcând un zgomot teribil, jucându-se pe acoperişul autocarului. Cu cât se zbenguiau mai mult, cu atât cei care le priveau erau mai încântaţi. Nicolei i-ar fi plăcut să-i mai lase să se distreze, dar era timpul să continue drumul, şi-i făcu semn lui Blye. Când maşina porni, maimuţele săriră pe drum, mai puţin două care se agăţară cu hotărâre de marginile ferestrelor. După o jumătate de milă săriră şi ele, în aplauzele pasagerilor.

Grupul uitase tensiunea de mai devreme şi venise timpul s-o facă şi ea, decise Nicola. Luând microfonul, a anunţă că se-ndreptau spre râu.

— Este ora adăpatului ? dori să ştie Jim Slade.

— Aproape de sfârşit. Multe animale merg la râu când este încă întuneric, dar desigur nu se poate conduce autocarul atunci. Ea zâmbi. Să sperăm că vom avea destule de văzut.

Turiştii scoaseră o exclamaţie colectivă de încântare când Blye se apropie de un pâlc de

arbori maroela. Pe bancul de nisip de sub ei, se aflau mai multe animale decât văzuseră ei până acum.

Nicola se întoarse spre Blye.

— Este ca o fotografie dintr-un pliant.

— Este într-adevăr deosebit, fu el de acord, și ceva din vocea lui o făcu să se întrebe dacă dragostea pentru animale fusese cea care-l îndemnase să se ofere să-l înlocuiască pe John când acesta se îmbolnăvise.

Două turme mari, una de zebre și alta de antilope Gnu erau răspândite pe bancul de nisip. Câteva antilope părăseau deja râul. Nu departe de ele erau antilopele negre. Impala erau peste tot, și la cotul râului trei girafe își depărtaseră mult picioarele pentru ca gâturile lungi să le poată ajunge la apă.

Nicola și Blye văzură elefantul în același timp. Turiștii începură să se agite emoționați, când ea îi atenționă. Își lipiseră fețele de ferestre privind în direcția indicată de mâna Nicolei. Imediat din pâlcul de copaci își făcu apariția un elefant enorm fâlfâindu-și urechile și legănându-și trompa. Se opri și-și încolăci trompa pe trunchiul subțire al unui copac. În câteva secunde copacul se frânse.

— Exact cum aș rupe eu un băț de chibrit ! comentă Jim Slade cu teamă respectuoasă.

Imediat animalul porni spre râu și-și lăsă trompa în apă. Peste exclamațiile grupului Blye spuse :

— Îl recunoști, Nicola ?

— Cel pe care l-am văzut aseară ?

— Desigur. Este vechiul nostru prieten.

Poate era, poate nu era. Nicolei nu-i păsa. În plus, era o prostie să se bucure la cuvântul „nostru" folosit pentru o întâmplare pe care o trăiseră împreună.

Se întoarse și-l privi. Blye zâmbea. Un zâmbet minunat, fără nici o urmă de batjocură. Ea făcu un pas spre el și se opri. Chiar și fără lume în jurul lor, ea nu putea să cedeze impulsului de a-i atinge părul și ridurile fine din jurul gurii. Nu avea dreptul. Probabil nu-l va avea niciodată.

— Ai făcut bine. El vorbi foarte încet.

— Că am zărit elefantul? Și tu l-ai văzut, Blye.

— Că ai pus-o la punct pe Gloria, răspunse Blye cu o voce joasă, astfel încât numai Nicola să-l poată auzi.

— Trebuia s-o fac, replică ea cu înflăcărare.

— Corect. Dar fii atentă, Nicola.

— În ce sens?

— Tu n-o placi.

— Am spus eu asta?

— Se vede.

Nicola tăcu pentru un moment, apoi spuse:

— Nu este o situație ușoară.

— Este un client, Nicola.

Ce altceva mai era? O femeie de care era atras? Cu siguranță una care nu se sfia să arate că-l plăcea.

— Nicola?

— Voi fi atentă, spuse ea cu o voce calmă.

CAPITOLUL CINCI

Micul dejun se desfășura într-o atmosferă veselă. Soarele era sus pe cer și se anunța deja o zi foarte călduroasă. După ce masa luase sfârșit, lumea se îndreptă spre bungalovuri pentru a se schimba în haine de vară. Nicola gândi că doamna Barnes arăta puțin mai palidă, dar când îi sugeră să rămână în tabără, ea protestă. Doamna Barnes venise să vadă animalele și asta urma să facă.

Să le vadă ca în acea dimineață era un mare succes — mai mulți elefanți, o turmă de bizoni, fiare periculoase cu coarne curbate și temperamente ucigașe, sute de antilope și maimuțe.

Cel mai demn de amintit era leopardul. O apariție foarte valoroasă, într-adevăr, căci animalul era sălbatic și rareori văzut. Nicola îl zări prima și, plăcerea de a-l urmări alergând cu viteza unei săgeți printre tufișurile cenușii, o făcu să-și recapete buna dispoziție care-i lipsise de la convorbirea cu Blye.

După masa de prânz, din nou în țabără, Derek era foarte vioi.

— Ne-ai dat fiori cu leopardul ăla, Nicola! declară el.

— O spui ca şi când eu aş fi responsabilă că se afla acolo !

— Tu l-ai reperat.

Nicola izbucni în râs.

— Eşti binevoitor, Derek, îmi place asta !

— Şi mie îmi placi tu. Stăteau lângă gard, privind peste râu şi el îi puse braţul pe după umeri.

— Eşti un ghid fantastic, Nicola.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi o fată fantastică.

— Şi tu eşti de neîmblânzit. Ea îi zâmbi întrebându-se cum putea fi atât de relaxată în prezenţa acestui bărbat, când în prezenţa celuilalt era încordată ca un arc.

— De ce nu spui simplu sexy ? Ochii îi sclipiră de maliţiozitate. Femeile se dau peste cap pentru a mă cuceri, ştiai ?

Bărbatul pentru care femeile se dădeau peste cap pentru a-l cuceri era Blye. Dar ea nu intenţiona să se gândească la Blye !

— Cunosc o femeie care n-o face, spuse ea zâmbind. Nu cred că lui Gloria i-ai căzut cu tronc.

— Ea este prea preocupată de şoferul nostru.

— Poate că este, spuse Nicola după un moment.

— Ticăloasă îngâmfată ! Ar fi trebuit s-o aruncăm pe Gloria Payne ca mâncare pentru leopard. De ce nu m-am gândit la asta ?

— De ce nu m-am gândit eu ? Nicola îşi şterse lacrimile de râs.

— Domnişoară Sloane, spuse o voce ameninţătoare.

Ridicându-şi capul, Nicola simţi că i se opreşte inima.

— Blye, răspunse ea cu o voce nesigură, privind într-o pereche de ochi albaştri ca de gheaţă.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse el.

— Nu acum, protestă Derek. Tocmai râdeam de o glumă.

— Vino cu mine, te rog. Ignorându-l pe Derek, Blye i se adresase cu răceală Nicolei.

— Nu face pe şeful dur cu ea, Peterson. Derek era aprins la faţă şi încruntat. Deşi încordată, Nicola nu putu să nu observe că arăta foarte tânăr pe lângă Blye şi un pic nesigur pe el. Şi ea se întrebă de ce făcea comparaţii.

— Nicola, spuse Blye pe un ton poruncitor.

— Tu eşti doar şoferul. Las-o în pace...

— Derek, te rog. Nicola îşi puse mâna prevenitor pe a lui. Într-un fel Blye are competenţa.

— Dar...

— Ne vedem mai târziu.

Tonul ei fu departe de unul conciliant câteva minute mai târziu, când i se adresă lui Blye.

— Cum îndrăzneşti să mă tratezi aşa! îi aruncă ea.

— Te-am rugat pur şi simplu să vii cu mine.

— Foarte nepoliticos.

— Credeam că sunt extrem de politicos — date fiind circumstanţele, spuse Blye.

— Tonul ăla ca de gheaţă a fost nepoliticos, şi expresia ta arogantă. Se opri brusc. Ce-ai vrut să spui prin „circumstanţele"? N-am greşit cu nimic. Îşi muşcă buza. Exceptând faptul că am vorbit despre Gloria.

— Intr-un sens depreciativ.

— A fost o glumă, se apără Nicola.

— Oare ?

Nicola decise să capituleze.

— Bine, mi-ar plăcea s-o arunc unui leopard, dar gluma, recunosc, a fost de prost gust şi-mi pare rău. Nu s-a întâmplat nimic, Blye, ea nu era pe lângă noi.

— Îmi permit să-ţi reamintesc încă o dată că în acest safari Gloria Payne este un turist care plăteşte. Dacă ai ceva de spus despre ea, vino la mine. Tu nu ai voie să discuţi cu un membru al grupului despre altul.

— Tu chiar faci pe şeful dur ! ii spuse Nicola în zeflemea.

În ochii lui Blye se ivi o uşoară licărire, înainte ca el să continue.

— Lucru care mă duce cu gândul la o altă chestiune. Delayney Tours nu permite nici un fel de prietenie între turişti şi personal.

— Nu părea să te fi deranjat când am stat cu doamna Barnes înainte de prânz. Credeam că să fii prietenos este o calitate de dorit la un ghid.

— Să fii prietenos este una. Să te aşezi pereche cu cineva este altceva.

Ea se uită uimită la el.

— Eu nu m-am aşezat pereche cu Derek !

— L-ai lăsat să-ţi pună braţul pe după umeri.

— Asta nu înseamnă nimic. Pentru Dumnezeu, Blye, nu poţi vedea un motiv ascuns în spatele fiecărui gest prietenesc !

— Să nu se mai întâmple, fu tot ce spuse el.

Blye juca rolul şefului dur. Era adevărat că ăsta era primul safari al Nicolei. Era la fel de adevărat că Blye, ca persoană care o angajase, avea oarecare autoritate asupra ei. Dar el nu avea dreptul să fie atât de despotic.

El se întoarse să plece, când Nicola spuse :

— Doar nu eşti gelos ?

Într-o secundă, Blye se răsuci pe călcâie, mişcarea apropiindu-l de ea. El arăta foarte înalt, foarte puternic — periculos.

— Gelos ? întrebă el zâmbind forţat. Nicola simţi că-i creşte pulsul.

Trebuia să-şi păstreze calmul, îşi spuse ea. Nu trebuia să-l lase să vadă cât o afecta. Apoi cu voce tare întrebă :

— De ce nu ?

Blye o prinse de umeri. Nicolei i se înmuiară picioarele şi, încercând să se depărteze de el, constată că nu se putea mişca.

— Derek este un copil, spuse el. Nu-mi consum energia fiind gelos pe copii.

Blye se afla atât de aproape de ea, încât Nicola simţi că ameţeşte. Cămaşa lui era descheiată la primii nasturi, formând un V, şi ea dădu cu ochii de părul cârlionţat din partea de sus a pieptului.

Imaginea îi readuse în minte sărutările lui. Fu cuprinsă brusc de o dorinţă iraţională de a fi sărutată din nou de el şi trebui să facă un efort, pentru a nu se mişca spre el. Dacă-l lăsa pe Blye să vadă dimensiunea forţei de atracţie pe care o exercita asupra ei, el ar fi devenit şi mai insuportabil decât fusese până acum.

Nicola se forţă să-şi concentreze atenţia asupra conversaţiei.

— Derek nu este un copil.

— În viziunea mea este. Asta nu înseamnă că are vreo importanţă. Tonul lui îşi pierduse răceala, devenind cald, seducător.

— De ce nu ? şopti ea.

Blye râse.

— Pentru că noi avem o înţelegere, Nicola.

Ei îi pieri glasul şi el râse din nou. O prinse de bărbie şi o forţă să se uite la el.

— La tine în bungalov, diseară. Nu se poate să fi uitat.

Ar putea vreo femeie să uite ? Nicolei îi era din ce în ce mai greu să respire, totuşi reuşi să zâmbească.

— Sunt lucruri pe care nu le uit.

— Ah. Ochii lui albaştri, a căror expresie era de necitit, zăboviră pe faţa ei mică ce devenise brusc foarte palidă, pe buzele tremurânde, pe pulsul ce bătea prea repede pe gâtul vulnerabil.

— Şi nu te-ai răzgândit ?

Mai târziu ei îi trecu prîn minte că-i putea spune : „Da, da, m-am răzgândit, comportarea ta a fost de neiertat şi asta nu este ceva ce pot să trec cu vederea". Indignarea justificată i-ar fi oferit ei scuza de care avea nevoie. Dar în acest moment, Nicola ştia doar că dacă se răzgândea ar fi însemnat să pară şi ea un copil, o fiinţă mai puţin importantă decât Gloria.

Dădu din umeri cu indiferenţă.

— Sigur că nu.

— Atunci eşti de acord, spuse Blye foarte încet, că n-am nici un motiv să fiu gelos pe Derek.

★
★ ★

Excursia de după-amiază era captivantă — mai multe animale, mai multe privelişti încântătoare. Nicola nu se bucura de nici una din ele. Îşi îndeplinea obligaţiile în mod automat, un robot ce zâmbea, dădea indicaţii şi răspundea la întrebări. Din când în când o pereche de ochi albaştri zăboveau pe faţa ei, cercetători, enigmatici, şi atunci ea se forţa să se poarte cu foarte multă vioiciune.

Nici Blye, era sigură, nu ghici zbuciumul crescând din interiorul ei. Poate că el încă se întreba dacă ea se gândise bine în legătură cu noaptea care urma. Dar el nu ştia cât de înspăimântată era. Ea îl lăsase să înţeleagă că avea experienţă în privinţa bărbaţilor, ultimul lucru la care el s-ar fi aşteptat era o virgină.

Oh, da, era înspăimântată — înspăimântată într-un mod ciudat, căci era în acelaşi timp foarte conştientă de o dorinţă arzătoare. Era un simţământ pe care nu-l mai trăise niciodată, nici cu Jonathan, nici cu alţi bărbaţi înaintea lui. Era ceva ce simţise pentru prima oară în braţele lui Blye.

După-amiaza se scurgea încet şi îngrijorarea ei nu dispărea. Era destul de uşor să-i spună lui Blye că de fapt se răzgândise. Totuşi deloc uşor. Blye o va considera o lașă. În cel mai bun caz se va amuza, şi în cel mai rău îşi va arăta pe faţă disprețul.

Totuşi ce şansă avea ea ? În ciuda faptului că multe femei n-ar rata ocazia de a face dragoste cu Blye, Nicola ştia că ea personal nu avea de ales. Îl dorea, da — nu avea rost să se mintă singură. Era o dorinţă care o măcina în interior, o senzaţie chinuitoare care nu avea nici o logică, care nu putea fi înlăturată oricât de mult încerca ea. Cea mai confuză senzaţie — dureroasă şi foarte plăcută în acelaşi timp. Dar ea avea nişte principii foarte solide la care nu putea să renunţe.

Când va veni Blye la ea ? Târziu. Când focul va fi stins şi membrii grupului adormiţi. Ea va deschide uşa şi-i va spune că nu se simţea bine. El va arbora acel zâmbet ironic care o înfuria atât, îi va sugera că n-o credea şi ea îi va spune foarte ferm că era liber să creadă ce dorea. Apoi va închide uşa.

Obiectiv îndeplinit. Cum va da ochii cu el dimineaţă, era o altă problemă.

Se înserase. Focurile erau aprinse şi curând aroma de carne friptă pluti în aerul nopţii. Nicola se muta de la un foc la altul, vorbind şi râzând cu veselie. Era foarte conştientă de prezenţa lui Blye. Chiar şi când nu-l vedea ştia exact unde se afla. Era ca şi când el ar fi avut un magnetism special care ajungea la ea atrăgând-o în capcana unei virilităţi ameţitoare. Nu avea nevoie să-l vadă pentru a şti unde era ; de fapt ea făcea un efort deosebit să nu se uite în direcţia lui.

Nu era posibil să-l evite complet. O dată, simţindu-se supravegheată, ea îşi ridică privi-

rea, fără să se gândească cine era cealaltă persoană. Ochii lui Blye îi întâlniră pe ai ei şi, deşi era întuneric, Nicola putu să vadă expresia lor sardonică. Cu toate că el se afla la o mică distanţă de ea, era la fel de conştientă de prezenţa lui ca şi când el ar fi fost lângă ea, trupul lui zvelt atingându-l pe al ei. Pentru un lung moment ea nu-şi putu dezlipi ochii de ai lui. Atunci îi văzu una din pleoape coborând într-o clipire, pe cât de deliberată pe atât de ofensatoare. Întorcându-se, Nicola îşi simţi inima bătând cu putere.

Dacă masa de seară era un succes — judecând după excesul de bună dispoziţie din jurul focului — Nicola nu ştia. Ea era conştientă doar de figura deosebit de atrăgătoare în lumina pâlpâitoare şi de gura ei care devenea tot mai uscată cu fiecare minut. Gloria nu se depărtă deloc de Blye. Parcă era lipită de el, gândi Nicola cu răutate. Ea se întrebă ce-ar fi spus Gloria dacă ar fi ştiut de întâlnirea planificată. Acest gând fu înlocuit rapid cu un altul. Poate nu era nevoie ca Gloria să spună ceva, poate Blye se răzgândise, decisese că farmecele voluptuoase ale femeii erau mult mai ademenitoare decât orice i-ar putea oferi Nicola. Poate că, la urma urmei, el va găsi bungalovul Gloriei mult mai atrăgător. Fu un gând care trebuia să-i aducă uşurare însă, ciudat, o îndureră.

Când focul se stinse lumea începu să-şi ureze noapte bună. Nicola fu ultima care-l părăsi. Personalul taberei urma să facă curăţenie, dar Nicola îşi găsi de lucru pentru a mai trage de timp. Numai după ce Blye plecase, ea se îndreptă spre bungalovul ei.

Deschise uşa şi aprinse lumina, apoi căscă gura de mirare. Un bărbat era întins pe pat, cu picioarele lungi încrucişate şi ochii închişi.

— Blye ! exclamă ea.

Un ochi se deschise, ochiul care clipise la ea atât de scandalos doar cu o oră în urmă.

— Ce faci aici ?

El se ridică alene. Cu graţia unei feline din junglă se dădu jos din pat. Apoi îi spuse cu blândeţe :

— Credeam că ştii răspunsul la asta.

Purta pantaloni negri şi un pulovăr pe gât, asortat, hainele venindu-i foarte bine pe trupul superb. Părea mai înalt ca niciodată, infinit mai periculos. Exista ceva primitiv la el, gândi Nicola. Ea realizase acest lucru în biroul de la Delayney Tours când el o intervievase. În lumina obscură, departe de civilizaţie, particularitatea era mai accentuată.

Ea îşi umezi buzele uscate şi spuse primul lucru care-i veni în minte :

— Nu m-am gândit că ai să vii.

— Nu ? Putea oare o voce să fie zeflemitoare şi seducătoare în acelaşi timp ?

— Am avut o înţelegere.

— De acord. De acord, am avut.

Trebuia să se gândească ! Trebuia să se gândească repede cum să iasă din încurcătură.

— Deci ? şopti el.

Nicola dădu din cap.

— Ne-am certat după aceea. Am crezut că asta a schimbat situaţia.

— Ceea ce cred eu, începu Blye cu o voce mieroasă, este că ţi-e frică.

— Frică ! rosti ea cu nehotărâre. De ce naiba mi-ar fi frică ?

— Spune-mi tu. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, şi Nicolei i se părură amuzaţi. Apoi alunecară pe rotunjimile trupului ei feminin. Tu eşti o femeie experimentată, Nicola şi o astfel de femeie nu se sperie de o mică distracţie.

Distracţie. Asta era tot ce însemna pentru Blye ? Ce ar mai râde dacă ar şti că întreaga ei fiinţă se afla în stare de şoc !

— Sunt experimentată, spuse ea, şi nu mi-e frică. Nu de tine, Blye.

— Bine. Vino aici, Nicola.

Aşa pur şi simplu. Cel mai îngrozitor lucru era că ea dorea să se ducă la el. În ciuda nervozităţii ce o cuprinsese, dorea să se ducă la el.

Scutură din cap.

— Nu în seara asta.

El făcu un pas spre ea. În camera mică prezenţa lui era copleşitoare. Aerul era încărcat de tensiune — o tensiune sexuală. Nicola realiză că nu mai întâlnise ceva asemănător.

Se dădu înapoi şi se trezi sprijinită de perete. Nedescurajat, el se apropie de ea. Nicola se încordă ca un arc când el întinse mâna şi-o prinse de gât. Pentru un moment degetele lui se jucară pe el, apoi se mişcară în sus peste faţă, pentru a se îngropa în părul ei.

— De ce nu în seara asta ? dori el să ştie.

Era foarte greu să vorbeşti cu hotărâre când simplul fapt de a respira constituia un efort.

— Ai fost foarte nepoliticos azi-dimineaţă.

El râse încet.

— O să te fac să-mi uiți impolitețea. El era atât de aproape de ea, încât Nicola îi simți asprimea pulovărului pe obraz. Era bucuroasă de peretele din spatele ei.

— Blye... începu ea.

— Avem timp să vorbim mai târziu.

Blye o trase spre el, părând să nu observe că ea încerca să-i opună rezistență. Îi înclină capul spre spate, aplecându-se spre ea. Nicola se întoarse și Blye îi întâlni gâtul. Cu senzualitate, își plimbă buzele ușor pe pielea fină, aprinzându-i sângele. Ajungând la scobitura de la baza gâtului, își lăsă limba să zăbovească pentru un moment pe pulsul ce bătea nebunește.

Apoi buzele lui se mișcară din nou, în sus, copleșind-o cu mici sărutări, îndreptându-se spre gură. De data asta el nu mai întâmpină nici o rezistență. Nicola fu incapabilă să-și stăpânească tremurul când buzele lui se apropiară de ale ei. Fără să mai gândească, ea-i răspunse din toată inima, cu o ardoare de care nu se știa capabilă.

Fu rândul lui să se încordeze, ca și când dimensiunea pasiunii ei l-ar fi luat prin surprindere. Apoi îmbrățișarea deveni și mai strânsă. Mâinile lui începură s-o mângâie trăgând-o și mai aproape, lipind silueta mică și maleabilă de trupul lui puternic. Nicola îi simți mâinile pe coapse, pe talie, apoi mișcându-se în sus și strecurându-se dedesubtul pulovărului ei. Când o mână îi cuprinse sânul, ea fu zguduită de un fior — fior ce se transformă într-o desfătare neputincioasă când Blye începu o dezmierdare erotică. De bunăvoie ea se arcui spre el.

Dorința deveni un nod chinuitor în interiorul ei și, când el îi trase pulovărul peste cap, ea nu făcu nimic să-l oprească. Nu opuse rezistență nici când el îi desfăcu sutienul.

Blye se depărtă puțin pentru a o privi, și ea citi în ochii lui venerația.

— Dumnezeule, Nicola, ești minunată, gemu el.

Și el era minunat. Minunat într-un fel în care ea nu-și imaginase niciodată. Și îl iubea.

Îl iubea ! Se uită la el șocată. Ea nu putea să-l iubească. Ea se hotărâse să nu-l iubească. Dar îl iubea.

El părea să nu fi sesizat șocul ei. Aproape cu respect, îi mai atinse o dată sânii și, în timp ce mugurii înfloriră și se întăriră, ea îi auzi respirația precipitată.

Fără un cuvânt el îi deschise fermoarul b'ugilor și ea păși afară din ei. Apoi o ridică în brațe. Nicola îi simți bătăile inimii pe obraz, puternice, repezi, și înțelese că el o dorea la fel de mult cât îl dorea ea.

Cu blândețe o așeză pe pat și îngenunche lângă ea, ochii lui nepărăsind-o nici o clipă. Ei zăboviră pe talia subțire și abdomenul plat, pe șoldurile arcuite provocator, pe sânii tari cu sfârcuri ce spuneau mai mult decât orice cuvinte. Și atunci ochii lui se opriră pe fața ei, Nicola zărind în ei o expresie ce o făcu să capituleze.

— Blye... Fără nici o reținere, ea întinse brațele spre el.

Îi scoase pulovărul și el se aplecă spre ea. Pieptul lui aspru și musculos se lipi de-al ei și își lăsă mâinile să alunece pe spatele lui.

Acum când o sărută nu mai există nici un fel de rezervă, doar o minunată împreunare de buze și brațe, ei explorându-se unul pe celălalt. ca și când niciodată nu s-ar fi putut sătura.

Când Blye se ridică, Nicola se uită buimăcită la el.

— Ești frumoasă, spuse el.

Fericirea era un lucru palpabil în sufletul ei. Ea nu reuși să facă nimic, decât să se uite din nou la el.

— Te doresc, Nicola.

— Mă ai, șopti ea.

Fața lui își schimbă expresia când spuse :

— Nu așa.

— Blye...

— Nicola, amândoi suntem maturi. Și eu te doresc.

Venise momentul adevărului, și ea nu știa cum s-o scoată la capăt.

— Și tu mă dorești, Nicola.

Da. Oh, da, da ! Atât de mult îl dorea. Pentru că îl iubea. Dar el nu simțea nimic pentru Nicola, și ea era așa de confuză.

— Blye, poate... Se opri. Poate ce ? Nici ea nu știa.

Buimăcită, îl urmărea desfăcându-și cureaua de la pantaloni. Undeva la periferie, mintea ei înregistră un ciocănit.

— Mă dorești, insistă el.

Da, spuse trupul ei, nu, spuse mintea ei. Dar ea știa că dacă dădea înapoi acum, se făcea de râs în fața lui. Cu ochii mari și plini de îngrijorare ea se uită la el.

Ciocănitul se auzi din nou şi, pentru prima dată, Nicola înţelese ce era — cineva bătea la uşă ei. Mâinile lui Blye se opriră pe curea. El se uită spre uşă, încruntându-se.

— Este foarte târziu.

— Ştiu...

Ciocănitul se auzi din nou.

— Ignoră-l, şopti Blye.

— Nu pot. Ridicându-se într-un cot, Nicola strigă : Cine e ?

— Ella Barnes, se auzi o voce prin uşă.

Nicola se uită în jurul ei şi nu văzu nimic la care să poată ajunge cu mâna pentru a-şi pune pe ea. Înroşindu-se — stupid, căci până în acest moment n-o deranjase că era goală — se dădu jos din pat, scoase o cămaşă de noapte dintr-un sertar şi se duse la uşă. Deschizând-o doar atât cât femeia să nu poată vedea înăuntru, o întrebă :

— Doamnă Barnes, ce s-a întâmplat ?

— Nu mă simt bine. Îmi pare rău că te-am trezit atât de târziu, Nicola, dar nu mă simt bine.

— Duceţi-vă în camera dumneavoastră, vin şi eu într-o clipă.

Nicola închise uşa şi se întoarse. Blye nu mai era pe pat. Stătea în picioare. Îşi închisese cureaua dar pieptul îi era încă gol, lumina obscură scoţându-i în relief liniile ferme.

Un urlet răsună în noapte. Un leu. Îşi chema perechea ? Nicola se înfioră. Blye se asemăna un pic cu leul, regele junglei ; venerat şi respectat de toţi cei care veneau în contact cu el. Blye

avea aceeaşi aură a puterii. In lumina zilei, când ochii lui erau albaştri şi ageri, el emana inteligenţă şi autoritate. Acum el era în exclusivitate un mascul. Sexualitatea lui părea să pătrundă în adâncul fiinţei ei, chiar şi fără a exista un contact efectiv între ei.

— Era doamna Barnes, nu se simte bine.

Nicola schiţă un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău.

— Du-te la ea, Nicola.

Ea se uită la el, sesizând în tonul lui ceva ce nu înţelesese.

— Nu am plănuit asta.

— Sigur că nu.

— Atunci de ce ai tonul ăsta atât de batjocoritor ? Ca şi când... ca şi când aş fi aranjat cu ea să vină tocmai atunci...

— Pentru că este foarte posibil s-o fi făcut.

Foarte nepăsătoare, Nicola începu să se îmbrace. Fără să se uite la Blye, spuse :

— Nu înţeleg.

— Doamna Barnes este o scuză la fel de bună ca oricare alta.

— O scuză ? repetă ea şovăitoare.

— Aveai nevoie de una, nu-i aşa ? De data asta tonul lui batjocoritor fu evident. Dacă doamna Barnes n-ar fi venit, ai fi găsit altceva.

Era oare posibil să iubeşti un bărbat şi să-l urăşti în acelaşi timp ? Până azi Nicola ar fi spus că nu. Acum nu mai era deloc sigură.

— Eşti arogant, spuse ea cu voce joasă.

— Şi tu, micuţă Nicola, o virgină.

O afirmaţie neînsoţită de vreo expresie a feţei sau o intonaţie a vocii. Nicola îşi pusese sutienul şi pulovărul şi-şi încheia blugii. La cuvintele lui Blye, mâinile îi înţepeniră.

Ea se întoarse brusc.

— De unde ştii ?

— Ştiu.

Nicola îi susţinu privirea cu curaj.

— Ţi-am spus că am experienţă.

— Sunt unele lucruri pe care bărbaţii le simt.

Cum era posibil ? Nu-l refuzase. Intenţiona să-l refuze, deşi numai Dumnezeu ştia dacă ar fi avut puterea s-o facă în cele din urmă. Nu fusese suficient de convingătoare ?

Nicolei îi ardeau obrajii. Nu trebuia să aibă importanţă că-l dezamăgise pe Blye, totuşi avea.

— Te găsesc aici când mă întorc ? întrebă ea.

— Nu.

— Oh...

— Îţi acord o amânare.

Nicola ridică brusc capul.

— Te duci la Gloria, bănuiesc ?

Blye râse scurt.

— Unele întrebări e mai bine să nu fie puse.

Poate că aşa era. Totuşi cuvintele îi ieşiră din gură aproape singure :

— Te duci, Blye ?

— Credeai că atenţiile mele sunt exclusive ?

Deci se ducea la Gloria. Încercând să-şi alunge neaşteptatul şi chiar înspăimântătorul senti-

ment de gelozie, Nicola își întoarse privirea. Nu dorea pentru nimic în lume ca Blye să-i vadă ochii, chiar și în această lumină el va înțelege cât o rănise.

Ea reuși să ridice din umeri.

— Realitatea e că nu m-am gândit la asta. Fu surprinsă să constate că mințise cu atâta sânge rece. Și nici nu mă interesează.

Nicola nu era pregătită pentru degetele care se îndreptară spre obrazul ei și-i aranjară o șuviță de păr după ureche. I se tăie respirația.

— Nu ? întrebă Blye.

— Normal că nu. Se depărtă de el. **Tu** ce credeai ?

Trebuia să-l lase acum, cât mai avea încă ultimul cuvânt. Își dori ca acest ultim cuvânt să nu fi sunat atât de fals în propriile-i urechi.

— Trebuie să plec, spuse ea cu răceală, nedându-i răgaz pentru răspuns. Doamna Barnes trebuie că m-așteaptă.

— Sunt convins, răspunse Blye cu politețe. Somn ușor, Nicola.

Nicola nu răspunse, în timp ce, pășind afară, trase ușa după ea. Îndreptându-se spre bungalovul doamnei Barnes, ea realiză că dacă ceea ce se întâmplase în seara asta ei îi va fura somnul, pe Blye nu-l va afecta.

Leul urlă din nou. Un sunet ce-ți dădea fiori pe șira spinării, dar pe Nicola n-o înspăimântă. Leul se afla undeva în întuneric, căutând o pradă probabil, dar el nu reprezenta nici un pericol pentru ea. Pericolul pentru ea venea din partea unui bărbat cu o figură periculos de atrăgătoare și un trup înalt și puternic. Un bărbat

al cărui farmec era atât de devastator încât el devenise centrul preocupărilor ei.

Nu mai departe decât azi-dimineaţă, Nicola gândise că farmecul lui era pur fizic, iar ceea ce simţea ea pentru Blye era o atracţie chimică care urma să dispară o dată cu încheierea excursiei. Acum ea era de altă părere. Se îndrăgostise de Blye Peterson şi, deşi el era arogant şi autoritar şi complet nedemn de dragostea ei, ea ştia că-i va fi foarte greu să-l uite. Greu ? Probabil imposibil.

CAPITOLUL ŞASE

Nicola adormi în acea noapte, dar nu bine. Când se trezi îşi aminti de visele ei.

— Proastă, spuse ea cu înverşunare imaginii reflectate în oglindă. Cum poţi fi atât de proastă?

Când se întâlniră afară la autocar, o singură privire aruncată lui Blye îi confirmă că somnul lui fusese netulburat. El arăta la fel de vioi şi atrăgător ca întotdeauna, ochii sclipindu-i când se uită la ea, pielea avându-i o roşeaţă ca şi când el s-ar fi sculat foarte devreme şi şi-ar fi petrecut un timp afară. Puţin dezgustată, Nicola se întrebă dacă el se distrase cu Gloria noaptea trecută. Câteva momente mai târziu, ea regretă acest gând, căci imaginea care-l însoţise o îndurerase. Îi întoarse repede spatele lui Blye şi începu o conversaţie animată cu familia Slade care tocmai sosise.

Câteva minute mai târziu, doamna Barnes îşi făcu apariţia şi acum Nicola vorbi absolut normal. Ea era sincer interesată de femeia în vârstă şi bucuroasă că putuse s-o ajute noaptea trecută.

Nicola se agita printre călători, când Derek o prinse de mână.

— Familia Slade, probabil şi alţi câţiva, vor veni în camera mea diseară să bem ceva. Vino şi tu.

Ea scutură din cap.

— Nu pot.

— După cină. Te rog, vino, Nicola !

— Îmi pare rău, Derek, nu pot.

— Tiranul este din nou cu ochii pe tine ?

Involuntar ea îşi ridică privirea la Blye şi văzu c-o urmărea. Era imposibil ca el să fi putut auzi discuţia, totuşi Nicola avu impresia că el prinsese punctul esenţial. Judecând după expresia din ochii lui, el dezaproba.

Ridicându-şi bărbia, Nicola îi zâmbi lui Derek, întrebându-se dacă Blye înţelesese că gestul de sfidare îi fusese adresat numai lui.

— E hotărârea mea, Derek, îmi pare rău.

După o dimineaţă plăcută, cu multe animale şi ocazii favorabile pentru a face fotografii, grupul plin de încântare se întorsese în tabără.

Înainte de prânz ei se relaxau pe pajiştea din incinta taberei. Unii stăteau la gard cu privirile aţintite spre râu, căutând vânatul, alţii făceau poze.

Nicola îi observă, nu departe, pe tinerii căsătoriţi. Maria, tânăra soţie, stătea lângă un arbust tropical, cu o expresie calmă, aşteptând ca soţul ei să potrivească aparatul de fotografiat. După ce poza fusese făcută ei schimbară locurile, de data asta ea fotografiindu-l pe el. Gesticulând — căci nu era în stare să converseze cu ei — Nicola îi făcu să înţeleagă că i-ar plăcea să-i fotografieze împreună.

— Ah ! Ei fură încântaţi. Nicola făcu repede trei fotografii perechii zâmbitoare şi foarte îndrăgostite.

— Nicola ! o strigă Jim Slade, în timp ce ea se îndepărta de familia Mavronis. Eşti un fotograf excelent. Ce spui de o fotografie cu May şi cu mine ?

— Cu plăcere, consimţi Nicola, apoi îi spuse doamnei Barnes care avea şi ea un aparat în mână : Lăsaţi-mă să vă fac şi dumneavoastră una. Arătaţi minunat dedesubtul acelui copac ca de foc.

Aparatul tocmai se declanşase când cineva făcu o remarcă.

— Dumnezeule, nu ai limită în ceea ce priveşte talentele tale ? Fu o voce sarcastică, inconfundabilă.

Foarte încet, Nicola puse aparatul în cutie. Abia când îşi restabili controlul îşi ridică ochii la Gloria.

— Nu-ţi trebuie un mare talent pentru a face poze, spuse ea cu o voce plăcută.

— Ah, dar cât de amabilă eşti. Ce comoară trebuie să fii pentru Delayney Tours !

— Mulţumesc. Nicola refuză să răspundă provocării. Poate vrei să-ţi fac şi ţie una.

— Nu, mersi. Un zâmbet fără seamăn îi scoase la iveală dantura perfectă. Mi-o va face Blye dacă doresc. El are grijă de toate dorinţele mele.

Ticăloasa ! Pe tăcute, Nicola trimise cuvântul pe aripile vântului spre Gloria. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe, existau multe lucruri pe care ea le-ar fi spus cu voce tare acestei fe-

mei imposibile. Dar în situaţia dată, ea nu putea decât să-şi păstreze demnitatea şi să se bucure că atunci când excursia va lua sfârşit nu va mai fi nevoită s-o mai vadă pe Gloria.

— N-o lăsa să te supere, spuse doamna Barnes, când Gloria plecase.

Mai multă lume îi spusese lucrul ăsta în ultimul timp. Nicola ridică din umeri.

— Nu sunt supărată.

— Dezagreabilă femeie ! Şi nu atât de frumoasă ca în fotografii.

Nicola se uită uimită la ea.

— Nu înţeleg.

— Nu ştii cine e ?

— Ar trebui ?

Doamna Barnes schiţă un zâmbet timid.

— Este clar că nu citeşti cronicile mondene din ziare. Tocmai a trecut printr-un divorţ neplăcut. Murdar.

— N-am ştiut. Sunt surprinsă, spuse Nicola gânditoare, că aţi recunoscut-o.

— Ei bine, poate n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost amestecată în toată bârfa legată de Beldon Delayney.

— Beldon Delayney ? De la Delayney Tours?

— Aşa cred. Numele a fost acela care mi-a atras atenţia asupra acestui caz. Îmi rezervasem deja biletul pentru excursie. Cum arată, Nicola ?

— Nu l-am întâlnit niciodată.

Dar fusese în biroul lui. Imediat îşi aminti ocazia. Blye păruse atât de sigur de sine când îi completase cecul la elegantul birou. Ea se întrebase atunci cum avusese el curajul s-o facă.

Acum ea gândi că probabil el știuse că domnul Delayney era departe, ocupat cu probleme care nu aveau nimic în comun cu afacerile companiei.

Despărțindu-se de doamna Barnes, Nicola se hotărî să se plimbe singură. Începuse să îndrăgească parcul taberei. Era atât de pitoresc. Copacii stacojii contrastau vesel cu hibiscușii roșu-aprins și plantele agățătoare colorate de la purpuriu la portocaliu. Păsările roiau peste tot. Nicolei îi plăceau gaițele cel mai mult ; de un albastru strălucitor, ca niște nestemate, ele se ciondăneau prin parc, atente la fiecare fărâmitură pe care o puteau obține.

La un moment dat, gândul Nicolei se îndreptă spre faptele relatate de doamna Barnes. Că Gloria era o frumusețe mondenă care fusese implicată într-un divorț ce umpluse ziarele, nu era pe deplin surprinzător. Figura atrăgătoare, trupul superb și îmbrăcămintea elegantă vor face din ea mereu ținta rubricilor de scandal din presă.

Dar care era interesul acestei femei la Blye ? Vedea oare în el o legătură cu domnul Delayney ? Sau interesul ei pentru acest domn pălise o dată ce întâlnise persoana care lucra pentru el ? Averea lui Delayney era o ispită pentru o femeie ca Gloria, dar poate că sex-appeal-ul neîndoios al lui Blye era mult mai tentant.

Din nefericire, Nicola trebui să recunoască faptul că atracția fizică a lui Blye era într-adevăr o forță care intimida.

La unul din capetele parcului se afla un pâlc de copaci și, atrasă de umbra pe care o oferea, Nicola se îndreptă într-acolo. Ajunse între copaci și constată că nu era singură. Ascunsă până

acum de trunchiul unui copac, se afla o figură pe care o recunoscu. Bucuroasă, Nicola înaintă. Era o prostie să nu vorbească cu Blye. Puteau foarte bine să pună capăt tensiunii care existase între ei toată ziua.

El stătea cu spatele la ea, şi nu părea s-o audă apropiindu-se. Reuşea şi ea o dată să nu facă zgomot, gândi Nicola zâmbind. Se opri brusc. Două braţe îi înlănţuiră gâtul lui Blye, după care un cap cu păr blond se ivi pe umărul lui. Gloria ! Nu putea fi altcineva.

Nicola simţi un junghi în inimă şi, pălind, întinse mâna să se sprijine de un copac. În câteva secunde îşi recăpătă stăpânirea de sine. Trebuia să plece. Să plece înainte ca cei doi îndrăgostiţi să-i sesizeze prezenţa.

În graba ei, lovi cu piciorul o piatră. Aceasta se izbi de un bolovan, producând un zgomot foarte mare în liniştea dimprejur.

Blye se întoarse, cu Gloria lângă el. Nicola rămase nemişcată, inima bătându-i dureros de repede. Pentru un lung moment privirea ei i-o reţinu pe-a lui Blye.

Apoi Gloria vorbi tărăgănând cuvintele.

— Asta-i bună, micuţa ne spioncază ! Pe figură i se ivi o expresie triumfătoare. Nicola era prea tulburată pentru a se gândi la cauza care o generase.

— Nu spionam ! ripostă ea.

— Aşa se părea.

— Pornisem să mă plimb. Nu ştiam...

Ea se opri brusc. Blye continuă s-o privească încruntat. Gloria arăta răutăcioasă. Deodată Nicola se înfurie. Ăştia doi o făceau să se simtă vi-

novată, când ea nu greşise cu nimic ! Furia îi dădu tărie şi obrajii i se îmbujorară când sângele îi invadă din nou. Luându-şi mâna de pe copac — nu mai avea nevoie de sprijin — făcu un pas spre ei.

— N-am ştiut c-o să vă găsesc aici, spuse ea cu fermitate. Şi vă las să vă distraţi. Dar nu înainte de a vă spune cât de dezgustată sunt.

— Dezgustată ? Vocea lui Blye sună straniu.

— Exact. Chiar de dimineaţă mi-ai ţinut o predică despre politica companiei. Nici un fel de prietenie între membrii grupului şi personal, spuneai. Nostim că regulile nu se aplică şi în cazul tău, Blye Peterson !

Blye deschise gura să vorbească, dar Gloria interveni înainte ca el să poată scoate o vorbă.

— Chiar şi tu, domnişoară, trebuie să ştii că regulile ce se aplică personalului nu sunt valabile şi pentru patron.

— Patron ?

Nicola se întoarse spre Blye. El puse o mână pe braţul partenerei lui şi spuse :

— Gloria, te rog ! dar ea îl ignoră şi repetă cu răutate :

— Patron. Se opri doar o fracţiune de secundă, după care continuă. Patronul tău, Nicola dragă. Beldon Delayney.

— Este imposibil ! izbucni Nicola şocată. Nu este adevărat !

Dar poate era adevărat. Trebuia să se uite la figura lui Blye. Încruntată şi palidă, în ciuda tenului bronzat. El nu voise ca ea să afle. Numai Dumnezeu ştia de ce. Şi acum Gloria îl dă-

duse de gol. O mințise și ea se simțea jignită — chiar mai jignită decât atunci când aflase de trădarea lui Jonathan.

— Este adevărat, spuse Blye cu fermitate. Îmi pare rău, Nicola.

— De ce să-ți pară rău, Blye dragă ? întrebă Gloria. Ai avut motivele tale. În ceea ce te privește, Nicola, presupun că ce ai aflat îți va schimba atitudinea.

— Categoric !

— Așa am gândit și eu, spuse pe un ton mieros. Majoritatea femeilor este impresionată din cale-afară de poziția și banii lui Beldon Delayney Nu-i așa, dragule ? Va trebui să te păzești de micuța Nicola. Ar putea chiar să înceapă să se gândească altfel la tine.

— Pe naiba, voi începe ! Șocul și dezamăgirea o aduseseră pe Nicola în pragul plânsului. Am început deja. În ceea ce mă privește, sunt chiar mai dezgustată decât eram acum câteva minute.

Ce vor mai spune acum ? Gloria, cu expresia ei triumfătoare ; Blye Peterson — corecție, Beldon Delayney — cu fața ca o mască de ceară Îl vor pedepsi pe ghidul novice care uitase de el într-atât încât să fie nepoliticos cu marele șef și prietena lui ? Nicolei nu-i păsa nici ce gândeau ei, nici ce urmau să spună. Fără să se uite la vreunul din ei, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă.

— Nicola ! Blye o ajunse din urmă în timp ce ea fugea spre bungalov.

— Lasă-mă în pace !

— Ești foarte indignată și-mi pare rău.

Ea se întoarse spre el, cu ochii scăpărându-i.

— Trebuie că glumeşti ! Ţie nu ţi-a părut rău de nimic în toată viaţa ta !

Linia bărbiei lui era inflexibilă. Avea înfăţişarea unui om care făcea un mare efort să-şi păstreze cumpătul.

— Trebuie să vorbim.

— Nu avem nimic de vorbit !

Ea îl auzi trăgând adânc aer în piept când, făcând un pas înainte, el o prinse de încheietura mâinii. În ciuda mâniei, pulsul i se acceleră brusc şi acest fapt o înfurie şi mai tare.

— Am lăsat-o pe Gloria acolo, spuse el.

— Săraca Gloria !

— Trebuie neapărat să vorbim, Nicola.

— Ia-ţi mâinile de pe mine ! îi aruncă ea. Nu suport să mă atingi !

Un muşchi zvâcni pe gâtul lui şi ceva licări scurt în ochii albaştri. Apoi, pe neaşteptate, el păru să se relaxeze.

— Nu asta a fost impresia mea seara trecută.

El nu-i dădu drumul la mână, ci începu să şi mişte încet degetul mare, în sus şi în jos, pe pielea fină din interiorul braţului ei. Deşi Nicola nu-şi imaginase că era posibil, pulsul i se acceleră şi mai mult.

— Seara trecută a fost altceva, reuşi ea să spună.

— Pentru că numele meu era altul ?

Nu înţelegea că n-o interesa numele lui ? Blye Peterson, Beldon Delayney, Tom Smith, ea îl iubea indiferent care era numele lui.

Ceea ce conta era faptul că el era bogat şi puternic. Că se gândea la ea doar ca la o dis-

tracție. Trebuia să fi fost complet nebună să creadă, chiar și pentru o clipă, că el gândea altfel. Și ceea ce conta era Gloria. Știa că umblă după el, dar nu știa că era amanta lui, că fusese implicat în divorțul ei.

— Ei bine, Nicola ?

— Nu numai numele.

Mișcarea degetului lui mare era amăgitoare. Suficient pentru a înlătura cea mai puternică rezistență și a face imposibil de stăpânit un tremur.

— Reacționezi din nou, șopti el.

— De indignare. Fu mândră că reușise s-o spună cu curaj. Mă simți tremurând, știu. Dar dacă gândești că este din pasiune, te măgulești singur. Ia-ți mâinile de pe mine, Beldon Delayney !

— Blye. Și trebuie să vorbim. Ea aruncă o privire spre pâlcul de copaci. Gloria se va întreba... Mai târziu, Nicola.

— Las-o baltă. Își trase mâna dintr-a lui, și-și dori să nu și-o fi simțit atât de goală. Întoarce-te la prietena ta. Noi nu avem nimic să ne spunem !

Ea refuză să-l urmărească depărtându-se. Hotărî de asemenea să nu se ducă în camera ei. Asta însemna să se ascundă. Ea nu se va ascunde de nimeni.

Derek stătea într-o altă parte a gardului, cu binoclul la ochi, cercetând savana.

— Nicola ! El se uită împrejur, încântat de apropierea ei.

— Ai reperat ceva ?

— Mda — o duzină de lei.

— Fantastic. Ea râse scurt de glumă, sperând ca el să nu-i fi sesizat nesiguranța. Invitația pentru diseară mai este valabilă ?

— La petrecere ? Fii sigură !

— Mulțumesc. M-am răzgândit. Mi-ar face plăcere să vin.

— Mă bucur. Exuberant, o trase spre el. Prin materialul subțire al bluzei, ea îi simți degetele mișcându-se pe talia ei.

Nu simțea nimic, gândi Nicola. Absolut nimic. Oare așa va fi mereu cu orice bărbat în afară de Blye ?

★
★ ★

— Minunat vin, chicoti Nicola. Mai vreau, te rog, Derek.

— Sigur, dragă, sigur.

Ea chicoti din nou, urmărind lichidul galben curgând în pahar. Oare ăsta era nectarul pe care-l băuseră zeii ? O dată ce se obișnuise, gustul devenise delicios. Ridică paharul, urmărind bulele din interior, apoi îl bău repede, dintr-o lungă înghițitură.

— Mai vreau, îi spuse lui Derek.

— Sigur, fu el de acord, dar May Slade îi puse o mână pe braț.

— Nu, Derek, e amețită. Nu-i mai da deloc.

Netulburat, Derek umplu un alt pahar și i-l întinse Nicolei.

— Distrează-te, dragă.

Să se distreze ? întrebă o voce slabă din adâncul sufletului ei. Nu credea că se va mai distra vreodată. Dar el nu știa asta. Nimeni nu știa.

— Mă distrez. Se înclină spre spate, sprijinindu-și capul de umărul lui. Derek o cuprinse cu brațele și ea se lipi de el. Derek era drăguț și o plăcea — mai mult decât se putea spune despre persoana la care se gândea ea.

— Ce va spune Blye Peterson ? întrebă May îngrijorată.

— Căpcăunul ? întrebă Derek. De ce să ne batem capul cu el ?

— Care Blye Peterson ? Cuvintele Nicolei fură nedesluşite.

— Şoferul nostru. May o privi cercetător. Blye Peterson. Doamne, Nicola, nu poți fi atât de amețită !

— Nici un Blye Peterson, Nicola se lipi și mai strâns de el. O persoană imaginară.

Derek scoase un chiot de încântare.

— Ești o fată minunată — nostimă. Aș vrea să fii mereu la fel de relaxată.

Jucăuşă, ea îl ciupi de ureche.

— Poate că am să fiu de acum încolo.

— Categoric, asta este o nouă față a ta, Nicola, remarcă Jim.

— Mie nu-mi place, spuse May neliniştită.

— Nu, zău ! protestă Derek. Ființă imaginară sau nu, îmi doresc ca Blye să te poată vedea acum.

Oare ? se întrebă Nicola. El va fi furios. Poate că era beată, dar nu atât de beată încât să nu știe lucrul ăsta.

— Rigid individ. Ar trebui să-l auziţi vorbind la nesfârşit despre regulamentul companiei !

— Care regulament al companiei ? murmură Nicola, chicotind din nou. Nici un regulament. Gata.

— Bravo, fata mea !

— Totul este imaginar. Ca Blye.

Jim începu să cânte.

„Este un drum lung până la Tipperary,
Este un drum lung de parcurs."

Ceilalţi i se alăturară.

„Este un drum lung până la Tipperary,
Până la cea mai dulce fată pe care o cunosc."

Nicolei îi zvâcneau tâmplele şi se simţea puţin rău. dar cânta legănându-şi paharul, cu capul tot pe umărul lui Derek.

„La revedere, Piccadilly, Rămas-bun Leicester..."

Uşa se deschise brusc şi cântecul se întrerupse. Blye păşi în cameră.

— Ce se întâmplă aici ? întrebă el.

— O petrecere, spuse Derek.

— Şi tu nu ai fost invitat. Chicotul Nicolei fu mai strident decât înainte.

— Haide ! Blye i se adresă doar ei care era tot rezemată de Derek.

— Dumnezeule, ştiam că vor fi probleme, se văită May. Blye, poartă-te cu tact.

— Nu, Blye, interveni Nicola. O nălucă. Pot să văd perfect prin el. Pleacă, năluco.

Cu maxilarele încleştate, Blye se întoarse spre Derek.

— Tu ai îmbătat-o !

— Ieşi de aici, Peterson.

— Ia-ţi mâinile de pe ea. Acum !

— Mai vreau vin, spuse Nicola. Derek, te rog.

— Sigur, dragă. Umplu un pahar şi-l întinse spre ea, când Blye îl luă din mâna lui şi-l puse cu fermitate pe masă.

— Hei, ascultă, protestă Derek. Ai uitat cumva poziţia ta aici ? Eşti un simplu şofer.

— N-am uitat nimic, spuse Blye cu o voce încordată. Dacă n-ai fi fost un membru al grupului, care a plătit excursia asta, aş fi aruncat paharul pe uşă şi tu te-ai fi dus după el cu capul înainte. Să mergem, Nicola.

— Nicola se distrează. Mâna lui Derek se strânse în jurul umerilor ei. Ieşi naibii de aici, Peterson !

— Cu Nicola.

Fără vreun alt cuvânt o prinse pe Nicola de mână şi o trase cu uşurinţă de lângă Derek, îndreptându-se cu ea spre uşă.

Poate că Derek era uimit, sau poate intimidat de o forţă care era evident mai mare ca a lui. În orice caz, el nu făcu nici o mişcare pentru a-l opri pe Blye. Înainte ca uşa să se închidă în urma lor, ea îi auzi din nou vaietul lui May.

— Oh, ştiam că vor fi probleme !

Fusese cald în bungalovul lui Derek. Aerul rece al nopţii fu un şoc. Nicola se simţi brusc lipsită de putere, picioarele fiindu-i atât de moi încât nu mai putu să facă nici un pas. Se opri.

— Mişcă-te, îi ordonă Blye.

— Nu pot.

— Poţi.

— Nu mă teroriza, Blye... Adică Beldon.

— Blye. Şi te voi teroriza cum îmi place mie. Haide, Nicola.

— Nu pot, şopti ea. Oh, Blye, mă simt îngrozitor !

Brusc picioarele i se îndoiră şi Nicola se lăsă în jos pe pământ. Pentru un lung moment, Blye se uită la ea, cu o figură rigidă, neîndurătoare. Apoi se aplecă şi-o ridică în braţe, la fel de uşor ca şi când ar fi fost o păpuşă din cârpe.

— Lasă-mă jos, îi ceru ea cu o voce nehotărâtă.

— În camera ta.

— Aici. Nu vreau să fiu în braţele tale.

Minţea. Voia asta. Chiar şi acum când ştia ce ştia. Oare era nebună ? Asta făcea dragostea dintr-un om ? Dacă era aşa, îi părea rău că pusese vreodată ochii pe el.

— Şi eu nu vreau ca invitaţii noştri să-şi vadă ghidul beat zăcând pe iarbă. Nu fu nici un pic de compasiune în tonul lui. Nici o urmă de afecţiune sau înţelegere. Singura grijă a lui Beldon Delayney era pentru reputaţia companiei sale. Ajutorul lui nu însemna mai mult de atât.

Totuşi acest gând nu-i alungă senzaţia de plăcere pe care o avea în braţele lui. Ea era confuză şi supărată, şi vinul, cu care nu era obişnuită, îi făcuse rău, dar putea totuşi să se bucure de căldura pieptului lui pe obraz, de asprimea pulovărului şi forţa braţelor lui.

Nu aşa dorise Nicola să stea lucrurile între ei. Ea dorea mai mult, mult mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată Blye, mai mult decât putea

el să ofere — cel puțin Nicolei Sloane, care era doar un subordonat într-o imensă companie. Și totuși își dorea ca drumul spre bungalov să fi fost mai lung, pentru a rămâne cât mai mult în brațele lui.

Nu i-ar fi tolerat așa ceva lui Jonathan, gândi ea. De ce i-ar tolera lui Blye ? Oare decăzuse într-atât ! Și, o, nu se simțea bine. Nu se simțea deloc bine.

— Nu mă simt bine, îi spuse ea când ajunseră la bungalov.

— Așa-ți trebuie ! Deschise ușa și o purtă înăuntru.

Ca pe o mireasă — gândul îi trecu Nicolei fulgerător prin minte. O mireasă strălucitoare, trecând pragul în brațele soțului îndrăgostit la nebunie. Își mușcă buza dureros.

O secundă mai târziu fu așezată, nu prea delicat, pe pat de un bărbat care nu era deloc îndrăgostit.

— Deci, te simți groaznic.

— Da.

— Mi-ar plăcea să-i trag lui Derek o chelfăneală ! Nu avea nici un drept să te îmbete.

— Nu-l condamna pe Derek, protestă ea. Își ridică privirea la Blye și se cutremură, dorindu-și să n-o fi făcut. El era extraordinar de frumos în seara asta ; culoarea pulovărului se asorta cu albastrul ochilor săi și, din cauza mâniei, trăsăturile aspre ale feței îi deveniseră mai amenințătoare ca niciodată.

— Te deranjează lumina ? întrebă el.

— Da, minți ea, apoi repetă : Nu-l condamna pe Derek. M-am invitat singură la petrecere. Eu am vrut vin.

— A văzut ce efect a avut asupra ta. Știa foarte bine că erai beată.

— Nu beată — amețită. May Slade a spus că eram amețită.

— Beată, repetă Blye scurt. Vin, Nicola ? Asta este tot ce ați avut ?

— Da. Lumea nu se îmbată de vin.

— Când nu este obișnuită cu el, o face. Izbucni în râs.

— Ce este așa de amuzant ? întrebă ea cu ciudă.

— Tu, iubita mea. Tu ești doar un copil, nu-i așa ? Și te străduiești atât de mult să dovedești că nu.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse ea cu o voce sugrumată.

— O virgină inocentă care se pretinde rafinată în privința bărbaților. Și o tânără inocentă pentru care băutura înseamnă prea mult. De ce ai făcut asta, Nicola ?

— Așa am vrut. Mi se învârtește capul, Blye... Se opri. Dar tu nu ești Blye. O să trebuiască să-mi amintesc să-ți spun Beldon.

— Blye. El deveni irascibil. Ți-am mai spus asta. Întotdeauna mi s-a spus Blye.

— Și presupun că numele tău de familie a fost întotdeauna Peterson.

— Nu. Delayney este numele meu real.

— Ciudat, spuse îngândurată, nu pari deloc ruşinat.

— Nu sunt. Deşi îmi pare rău.

Îi părea rău ? El arăta ca un zeu păgân antic, neînduplecat şi viril, părând să micşoreze încăperea cu forţa personalităţii lui. Nicola nu credea că lui Blye — Peterson sau Delayney — îi păruse rău vreodată, cu adevărat.

— Nu te cred. Ea se ridică în pat, cel mai bine pentru a-şi arăta sfidarea. Nepregătită pentru ameţeala ce o cuprinse îşi puse o mână la ochi. Mă simt rău.

— Normal. Vocea lui fu mai blândă. Vom vorbi mâine despre numele meu şi tot ce decurge de aici.

— Nu mă interesează...

— O să asculţi oricum. Acum hai să te pregăteşti de culcare.

Ea se uită la el alarmată.

— Pot să mă descurc şi singură, mulţumesc. Noapte bună, Blye.

— Voi pleca când vei fi gata de culcare.

Ea îşi drese vocea, pentru a spune :

— Dar este ridicol, şi-i păru imediat rău, căci vocea îi răsună în cap. Poţi pleca acum, spuse ea mult mai încet.

— Când vei fi în pat. Înfăţişarea lui nu admitea nici un argument. În halul în care eşti, nu te poţi descurca singură.

El avea perfectă dreptate. Să-şi dea hainele jos, să se spele pe dinţi, toate lucrurile simple pe pe care trebuia să le facă până a ajunge în pat, i se păreau acum înfiorătoare, numai gândindu-se

la ele. Va rămâne așa cum era, va dormi îmbrăcată.

— Dumnezeule ! exclamă ea, neputința înfuriind-o.

— N-o să te culci în costumul de safari.

Cum de știa el că asta fusese intenția ei ? Dar Blye știuse întotdeauna totul, chiar de la început.

— Prețiosul costum al companiei Delayney Tours, spuse ea pe un ton batjocoritor.

— N-o să fie bine pentru tine să stai noaptea în vârful patului, spuse el calm. Se va face frig, știi asta. Mâine vei fi bolnavă.

— Ca și când ți-ar păsa !

El schiță un zâmbet zeflemitor.

— Nu știi că turiștii au nevoie de ghid ?

Oh, era odios ! Nicola se ridică în pat din nou pentru a-i spune ce gândea despre el și căzu la loc.

Blye râse încet.

— Poți să spui tot ce dorești mâine. Oricum, să știi că-mi pasă. Nu știi asta, Nicola ?

N-avea nici un sens ca inima să-i bată mai repede. Deci lui îi păsa. Și ce dacă ? Oricui, care nu era chiar inuman, i-ar păsa de un coleg bolnav. În plus, era Gloria...

— Nu știu, murmură ea.

— Un motiv în plus să aștept până te bagi în pat.

Bătăile inimii i se întețiră.

— De ce m-ai mințit, Blye ?

Era imaginația ei, sau maxilarele lui se încleștară ? Dar tonul îi fu neschimbat.

— Vom vorbi mâine. Dezbracă-te, Nicola.

— După ce pleci.

— Acum ! spuse el autoritar.

— Întoarce-te cu spatele, atunci, îi comandă ea fără putere.

El râse din nou şi sunetul fu atât de seducător încât ea îşi simţi nervii, deja sensibilizaţi, în flăcări.

— Inocenţa virgină revine. Foarte bine, Nicola, lasă-mă să te văd ridicându-te şi făcând câţiva paşi. După asta mă voi întoarce cu faţa la perete.

Nicola trase adânc aer în piept, dorindu-şi ca mintea să-i fi fost doar un pic mai limpede şi picioarele să fi făcut parte din trupul ei. Calm, îşi spuse ea, asta era tot ce avea nevoie.

Impunându-şi să nu se uite la Blye, se ridică. Cum ameţeala o cuprinse din nou, ea avu tendinţa să se aplece ; numai voinţa o menţinu în poziţie verticală.

Involuntar, îşi îndreptă privirea spre Blye. El stătea la perete cu un picior încrucişat cu dezinvoltură peste celălalt. Foarte politicos, Blye îi întâlni privirea şi nu dădu nici un semn că intenţiona să se întoarcă.

El vorbise serios. Dorea dovada că ea se putea descurca singură şi nici un argument nu-l putea opri. Oare ar putea vreodată să-l oprească ceva să-şi atingă scopul ? În plus, ea nu era în stare să se certe.

Concentrându-se foarte tare, îşi ridică mâna dreaptă în direcţia nasturelui de sus al pulovărului. Mâna tremurând se mişcă în sus încet şi căzu. Ciudat că nu reuşise să atingă nasturele, Nicolei nu i se mai întâmplase un lucru similar.

Ameţită, îşi scutură capul care părea umplut cu vată. Se uită la Blye neputincioasă şi simţi că se prăbuşeşte.

Blye o prinse. Cu o mână îi susţinu spatele şi cu cealaltă o lipi strâns de el, Nicola simţindu-i din nou asprimea pulovărului.

— Câte pahare ai băut ? îl auzi ea întrebând, cu gura lipită de părul ei.

— Trei, poate patru.

— Fetiţa mea nevinovată ! El râse, răsuflarea lui încălzindu-i obrazul. Oh, Nicola, ce mă fac eu cu tine ?

— De ce nu mă laşi să mor ?

El izbucni din nou în râs.

— Este mai simplu să te pun în pat.

Ce era aşa nostim ? Poate dimineaţa, când se va simţi mai bine — oare se va simţi vreodată mai bine — va înţelege gluma. În momentul ăsta realiză doar că Blye într-adevăr vorbea serios. Mai rău era că nu putea să facă nimic ca să-l oprească.

CAPITOLUL ŞAPTE

Nicola era chiar calmă când Blye începu să-i scoată hainele. Stătea întinsă privind în gol. Totul mersese prost. Îl iubea pe Blye şi el n-o iubea. După seara asta ea va pierde până şi afecţiunea şi respectul lui. El o va părăsi, se va duce la Gloria şi, înainte de a face dragoste, îi va povesti răutăcioasei femei blonde cele întâmplate şi se vor amuza împreună. După asta ea va deveni ridicolă în ochii lor. Nu trebuia să se fi născut.

Şi nu era nimic de făcut. Măcar de n-ar fi fost atât de neghioabă încât să bea vin ! May Slade spusese că asta îi va aduce necazuri şi avusese dreptate.

Derek nu era de condamnat. Nicola se invitase singură la petrecere şi ceruse vin. Dacă era suficient de matură pentru a fi ghid, însemna că era în stare să-şi poarte singură de grijă. Era de neiertat că lăsase ca mânia şi gelozia să-i facă rău.

Blye îi scosese jacheta şi pantalonii şi îşi strecură o mână pe spatele ei pentru a-i desface sutienul. Nicola făcu o mişcare pentru a-l împiedica, dar el o opri.

Apoi rămase lângă pat privind în jos la ea. Ochii lui nu mai erau deloc zâmbitori acum.

— Dumnezeule, Nicola, eşti atât de frumoasă. Cuvintele îi ieşiră din gură cu un geamăt.

— Blye, şopti ea.

O mână se întinse spre ea şi-i atinse gâtul, zăbovind o clipă pe scobitura de la baza lui, apoi îşi urmă încetişor drumul în jos. Îi atinse un sân, trasând o linie în jurul lui, apoi se mişcă spre celălalt. Şi în tot acest timp, Nicola, abia respirând, nu-şi putu lua ochii de la el.

— De ce trebuie să fii atât de frumoasă ? El se aplecă brusc şi ea-i simţi buzele pe locul în care o atinseseră degetele lui.

— Vrei să faci dragoste cu mine ? Cuvintele îi scăpară fără să-şi dea seama.

— Orice bărbat cu sânge roşu în vene şi ochi să vadă, ar dori să facă dragoste cu tine.

Ea nu dorea nici un alt bărbat. Ea îl dorea numai pe el. Îl iubea, el nu ştia asta ?

— Vrei ? şopti ea.

— Tachinarea inocenţei. Tonul lui fu atât de pătrunzător, încât ea se înfioră. Nu-ţi depăşi condiţia, atâta timp cât nu eşti pregătită, Nicola. Lasă asta în seama experţilor.

Gloria. Gloria era experta. De ce ar dori el să facă dragoste cu Nicola, când o putea avea pe Gloria ?

— A fost doar o întrebare, murmură ea.

— Perfect atunci, îţi voi da răspunsul. Doresc să fac dragoste cu tine, dar nu vreau. Nu obişnuiesc să seduc tinere virgine, mai ales atunci când sunt prea bete pentru a şti ce fac.

— Gloria sigur va şti ce face. De ce trebuia ea să se tortureze ? Chiar şi simpla rostire a cuvintelor era dureroasă.

— Precis. Buzele senzuale se subțiară. Cu ce te îmbraci când te culci, sau dormi goală ?

Cămașa ei de noapte era sub pernă. Blye o trase peste capul ei, cu mișcări și mai brutale decât când o dezbrăcase. Era furios și Nicola dorea să știe de ce.

O acoperi cu pătura și se mai uită o dată la ea. Nu exista nici un pic de blândețe pe fața lui acum.

— Închide ochii, spuse el scurt. Ne vedem mâine dimineață.

Nici măcar un „noapte bună". Cu inima grea, îl urmări ieșind și închizând ușa. Unde se ducea ? La Gloria ? Era o prostie din partea ei să se întrebe, răspunsul era evident.

Îndurerată, Nicola își mută capul pe pernă, căutând o poziție confortabilă. Ea știa că nu va dormi în noaptea asta și mâine se va simți și mai rău.

Dar Nicola subestimase efectul celor patru pahare cu vin. Când ușa se deschise, douăzeci de minute mai târziu, ea n-o auzi.

Blye se apropie de patul ei. Răm se în picioare lângă el, privind în jos. Fața lui avea o expresie ciudată, un amestec de meditație și un fel de surprindere. Era o expresie pe care Nicola i-ar fi fost greu s-o interpreteze, dacă ar fi văzut-o.

El întinse mâna și-i îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr umed. Apoi se aplecă. S-o sărute ? Dacă ar fi fost trează, ea n-ar fi putut răspunde nici la această întrebare, căci Blye se îndreptă brusc din mijloc fără s-o atingă. Porni spre ușă, șoptind ceva.

★
★ ★

Aroma cafelei fu cea care o trezi. Rămase pentru moment întinsă în pat, cu ochii închiși, savurând-o. Imediat îi veni în minte un gând și-și deschise repede ochii. Privind silueta înaltă aflată doar la un metru de patul ei, obrajii i se încinseră.

— Ce faci aici ?

— Bună dimineața, Blye, spuse el pe un ton zeflemitor. Mă bucur că te văd, Blye. Și, oh, ce drăguț din partea ta să-mi aduci o ceașcă de cafea fierbinte !

— Ce faci aici ? murmură ea.

— După cum vezi, ți-am adus cafeaua.

— N-ai mai făcut asta până acum, observă ea suspicioasă, remarcând în același timp cât de atrăgător era. Părul îi era umed și lucios ca și când ar fi ieșit recent de sub duș și fața prelungă avea o prospețime ce-o făcu pe Nicola să-și dorească să întindă mâna s-o mângâie.

— N-am mai avut până acum un ghid mahmur, răspunse el cu blândețe.

— Mai sunt încă ghid ? întrebă ea cu o ușoară îngrijorare în glas.

— De ce întrebi ?

— M-am gândit că poate... după seara trecută...

— Meriți o bătaie bună, și dacă nu-ți bei cafeaua, s-ar putea să te trag jos din pat și să-ți administrez câteva. Ochii îi aruncară scântei.

— N-ai îndrăzni ! exclamă ea.

— Nu ? întrebă el cu atâta plăcere încât ea luă repede ceaşca pe care el i-o întinse.

Luă o sorbitură ; cafeaua era foarte bună. Blye o urmărea în tăcere. Abia când ea îşi ridică privirea, spuse :

— Ca să-ţi răspund la întrebare — sigur că mai eşti ghid.

— Oh ! Ea încercă să nu-şi arate uşurarea.

— Nu mi-ar plăcea să te pierd.

Nu putea s-o piardă, dacă nu voia el. Blye pusese stăpânire pe inima şi mintea ei, părţile din ea care gândeau şi simţeau şi avea un simţământ înspăimântător că el le va stăpâni mereu, chiar şi după ce excursia se va sfârşi şi el va ieşi din viaţa ei. Se întrebă dacă va veni un timp când el nu-i va mai umple gândurile în timpul zilei şi visele noaptea.

— Eşti bună pentru munca asta, continuă el.

Asta era tot ce reprezenta ea pentru el — un angajat bun pentru munca pe care o presta. Nicolei îi tremura mâna.

— O să verşi cafeaua şi o să te arzi, spuse el. Ridică-te, Nicola.

Ştia că trebuia să se ridice, era greu să bei din poziţia aproape culcat. Dar nu era deloc uşor s-o facă în situaţia în care cu o mână ţinea ceaşca plină până sus şi cu cealaltă încerca să-şi ţină pătura sub bărbie.

El râse.

— Eşti fantastică !

— Acum ce-am mai făcut de te amuzi ? întrebă ea ţâfnoasă, cunoscând exact motivul pentru care râsese.

— Dacă ai avea vreun strămoş din epoca victoriană, ar fi mândru de tine. Tu crezi că animalul din mine îşi va face apariţia dacă văd un gât sau chiar, ferit-a sfântul, sfârcul unui sân frumos ? Nicola, iubita mea, te-am văzut şi mai dezbrăcată.

La cuvintele lui „iubita mea" inima îi tresări. Dar o scurtă privire aruncată pe figura lui îi dovedi că erau total lipsite de semnificaţie. Iubită era un cuvânt pe care lumea îl folosea întâmplător, adesea de amuzament. Chiar şi veninoasa Gloria putuse să spună : „Nicola, iubito, nu ştiu cum s-ar descurca Delayney Tours fără tine".

— Pe mine şi pe altele, spuse ea un pic arţăgoasă.

— Geloasă ? întrebă el pe un ton seducător.

— Eu ? Dumnezeule, nu, ţie chiar îţi place să te flatezi, Blye, adică Beldon Delayney.

— Blye, o corectă el încet.

— Blye, atunci. Nu-mi pasă cu câte femei te-ai culcat. Ce mă interesează este comportarea ta.

— Ah !

— M-ai mințit.

— Ţi-am spus că vom discuta despre asta azidimineaţă.

— Ai avut timp din belşug să inventezi o scuză.

Ea dorea atât de mult să fie în braţele lui, să-şi pună capul pe pieptul lui, încât era greu să se supere pe el. Se întrebă ce scuză găsise el, sperând că va fi una uşor de iertat.

Şi asta era ridicol. Ea lăsa voluptatea momentului s-o copleşească. Ar fi fost de departe mult

mai bine să aibă această conversaţie într-o atmosferă de lucru. În autocar, poate, stând faţă-n faţă pe scaunele reci de piele. Aici era în cămaşa transparentă de noapte, stând în patul unde doar cu câteva ore înainte fusese dezbrăcată de un bărbat care era mai atrăgător decât oricare altul.

— Nu am inventat nimic, spuse Blye. Îţi voi spune doar adevărul.

Fu rândul ei să exclame :

— Ah !

— Nicola. El îi luă mâna.

Simţi o furnicătură familiară pe care încercă s-o ignore. Nicola era o fată modernă, cu foarte mult respect pentru sine, care ştia ce vrea. Blye se purtase foarte urât şi faptul că ea îl iubea nu-l scuza.

Ea îşi trase mâna.

— Nu rezolvi nimic cu asta, spuse ea cu răceală. M-ai minţit, Blye. Şi asta după ce mi-ai spus că nu trebuie să existe minciuni între noi.

— Bine...

— Minciunile mele — Dumnezeule, alea n-au fost minciuni, ci mici neadevăruri — nu au fost nimic în comparaţie cu minciunle tale.

— Ai de gând să mă laşi să vorbesc ? El avu tăria să arate calm.

— Da, de ce nu. Apoi, pe un ton şi mai rece, continuă : Şi vezi să nu-ţi scape nimic.

— Cunoşti deja cea mai mare parte. Numele meu este Beldon Delayney şi sunt proprietarul lui Delayney Tours.

— Printre altele.

— Printre altele, aprobă el cu amabilitate. Şi în următoarele minute aş dori să aflu de ce acest lucru te-a supărat atât de tare. De ce îmi spun Peterson ? Credeam că este evident — ca să nu fiu cunoscut.

— Este necesar ?

— Uneori. Îmi place să mă învârtesc neoficial în jurul diferitelor concerne, să văd lucrurile din alte perspective. Dacă sunt cunoscut — şi pentru mulţi din angajaţii mei reprezint doar un nume — este mai uşor.

— Mai uşor să spionezi lumea !

— Nu spionez, se opuse el nervos. Este exact cum am spus. Îmi place să privesc lucrurile şi din altă perspectivă. Nu numai de pe poziţia mea avantajoasă ca preşedinte al lui Delayney Tours.

— Din scaunul angajatului.

— Exact.

— Regele învârtindu-se în jurul regatului său, bătându-se pe burtă cu oamenii de rând, şi întorcându-se la palatul lui când a ostenit de corvoadă.

— Încearcă să înţelegi, o îndemnă Blye. Cu mult timp în urmă, tatăl meu a insistat să-mi croiesc drumul pornind de jos. Deci am cunoscut foarte bine fiecare treaptă socială, înainte de a urca pe următoarea. Avea o raţiune atunci şi mai are şi acum.

— Ţi-ai terminat ascensiunea, Blye, îi spuse Nicola.

— Conceptul nu şi-a pierdut importanţa. Un bun căpitan, Nicola, este acela care înţelege ce fac marinarii lui — înţelege cu adevărat. Aşa că el ştie ce înseamnă pentru ei ordinele lui, ce pot şi ce nu pot ei. Şi numai lucrând alături de ei, el

vede ce lucruri trebuie schimbate sau îmbunătățite. Ți-am ținut un discurs al naibii de lung, Nicola. Trebuie să fii plictisită.

— Ți-am sorbit fiecare cuvânt, spuse ea cu sarcasm, știind că el o va lua ca atare. Și totuși, ea spusese adevărul. Îi plăcea să-l audă vorbind și era impresionată de capacitatea lui de a se dedica unei idei.

— În ziua în care am venit pentru interviu îți făceai practica la Departamentul Personal ?

— Da.

— Și când John s-a îmbolnăvit erai în așteptarea unei ocazii de a pleca într-un safari ca șofer ?

El ezită doar o fracțiune de secundă, apoi spuse cu o voce moale :

— Exact.

— Ce-mi poți spune despre nume ? Te-ai legat la ochi și ai mișcat stiloul peste o pagină a cărții de telefon ?

— Întotdeauna mi s-a spus Blye — prescurtarea de la Beldon. Peterson era numele de fată al mamei mele.

Totul era atât de simplu. Prea simplu.

— Înțelegi că subterfugiul meu nu te-a vizat pe tine personal ? întrebă el.

— Presupun că da.

— Atunci de ce această supărare ?

Ceea ce simțea Nicola în acest moment era orice altceva decât supărare. Mai curând simțămintele ei erau legate de acea parte din ea care era eminamente feminină, o reacție primitivă în fața unei masculinități amețitoare. Cafeaua fu-

sese de mult terminată şi ea încă stătea rezemată de pernă, căci dacă se băga din nou sub pătură se făcea de râs în faţa lui Blye. Prezenţa lui era copleşitoare în camera mică — înalt şi lat în umeri, radia o vigoare bărbătească unică, făcând-o să se simtă mai mică şi mai vulnerabilă. El trezise în ea o dorinţă ce împiedica gândirea raţională.

Şi totuşi ea **trebuia** să gândească raţional. Trebuia să nu se piardă cu firea, să-i dea răspunsuri corespunzătoare.

— Ieri ai dat de înţeles că supărarea ta a fost cauzată de ceva mai mult decât numele, sugeră el, părând să nu fi sesizat efectul pe care-l avea asupra ei.

— Banii tăi.

— Banii mei ! El fu uimit.

— Eşti atât de bogat.

— Şi asta te supără ? El se uită la ea într-un mod ciudat. Se pare că asta le incită pe majoritatea femeilor pe care le cunosc.

Deci el nu ştia dacă era plăcut pentru banii lui sau pentru el însuşi ? Şi oare Gloria era una din acele femei ? Cu siguranţă, Blye trebuie că era conştient de dimensiunea sex-appeal-ului său, de faptul că era de departe mai presus de majoritatea bărbaţilor.

— Urăsc locul pe care-l ocupă banii într-o relaţie. Nicola îşi muşcă buzele şi-şi întoarse privirea. Se lăsase furată de apropierea lui, şi vorbise fără să gândească. Nu exista nici o relaţie între ei — cel puţin în ceea ce-l privea pe Blye.

— Continuă.

Nicola îi aruncă o privire şi realiză că el aştepta ca ea să termine ceea ce începuse.

— Logodna mea s-a rupt din cauza banilor. Eu n-am deloc şi Anthea are o mulţime, iar Jonathan a considerat că este la fel de uşor să iubeşti o femeie bogată ca şi una săracă.

— Noi nu suntem logodiţi, Nicola şi pe mine nu mă tentează o femeie bogată, spuse el cu insolenţă. Totuşi, tu-ţi permiţi să mă judeci după Jonathan.

Nicola se îmbujoră.

— Îţi spuneam doar de ce banii îmi provoacă amărăciune.

El se uită tăcut la ea. În lumina obscură a bungalovului, ea nu-i putu citi expresia ochilor, totuşi, dintr-un motiv oarecare, inima începu să-i bată şi mai tare. Constatând că nu-i putea susţine privirea, ea se uită în altă parte şi se împotrivi când el o prinse de bărbie pentru a-i întoarce capul.

— O comparaţie nedreaptă, spuse Blye încet, forţând-o din nou să se uite la el.

— N-am făcut o comparaţie. Ritmul pulsului îi devenise atât de rapid încât era sigură că el îl simţise acolo unde degetele lui îi atinseră gâtul.

— N-am făcut o comparaţie, protestă ea din nou.

— Jonathan umbla după bani, continuă el ca şi când nu i-ar fi auzit protestul. Se întâmplă ca eu să am bani, Nicola, şi nu am nevoie de o femeie care să-mi mai dea.

— Ştiu, eu doar...

— Ce altceva te mai supără în legătură cu mine ?

Blye era neîndurător. Ea trebuia să fi ştiut că el va fi un adversar puternic, înainte de a se hotărî să se ia de el.

— Condiţia socială, spuse ea.

— Mă simt **flatat,** spuse el pe un ton sec.

El o scotea din sărite, al naibii să fie.

— Tu eşti un nume mare în lumea afacerilor, un multimilionar.

— Şi ?

— Şi eu... eu sunt un ghid. Şi-încă unul fără experienţă.

— Nu-mi vine să cred că vorbim despre clase sociale. Asta nu mai e la modă de ani de zile.

— Oare ? îi aruncă ea întrebarea. Tu aparţii unei anumite lumi, Blye, tu şi Gloria. Şampanie la micul dejun şi caviar la cină. Ce ştii tu despre lumea care mănâncă hamburgeri, care se gândeşte cum să-şi drămuiască ultimii bani până la următorul salariu ? Ţi-a făcut plăcere să-mi dai cecul ? Erau banii tăi, nu-i aşa ? Dar tu pretindeai că vin de la Delayney Tours.

— Întâmplător aşa este. Şi ştiu despre lumea care mănâncă hamburgeri. Ce vrei să spui, Nicola ?

— Mă mângâi, mă săruţi şi pretinzi că mă găseşti atrăgătoare.

— Te găsesc cu adevărat atrăgătoare. El zâmbi aplecându-se spre ea.

Ea se simţi gata să reacţioneze şi se răsuci.

— Nu schimba subiectul !

— Asta este unul extrem de plăcut.

El o găsea atrăgătoare ! Cuvintele vuiau asurzitor în urechile ei, în inima ei.

Nu trebuia să se lase ademenită, pentru numele lui Dumnezeu ! Nu acum. Mai târziu, singură, va putea să-şi amintească cuvintele şi să se bucure de ele.

— Nu asta este problema, reuşi ea să spună cu voce tremurată.

— Oare ? Ochii îi scânteiară cu răutate. Şi tu, adorata mea Nicola, mă găseşti atrăgător.

— Eşti înspăimântător de îngâmfat ! Nu se putu abţine să râdă.

— Înspăimântător, fu el de acord. Mă găseşti atrăgător, Nicola, nu-i aşa ?

— Puţin, admise ea, ştiind că nu putea face altfel — trupul ei vorbise prea des pentru ea. Dar nu asta era problema, Blye, serios, **nu** asta este.

— Atunci care este ?

— Că mă disprețuieşti, spuse ea cu o voce joasă.

— Te disprețuiesc ! Cuvântul avu efectul unei explozii în camera cu acoperiş de trestii.

— Eu sunt doar încă una din angajatele tale. Îţi place să te distrezi cu mine şi în acelaşi timp mă disprețuieşti.

— Ce minte luminată ! spuse el cu o voce zeflemitoare. Înţeleg că tu chiar crezi ceea ce spui.

Figura lui severă exprimă un reproş disprețuitor. Nicola tremura, dar rămase ferm pe poziţie.

— Da, aşa este.

— Va trebui să-ţi arăt exact cât de mult te disprețuiesc.

De data asta când se aplecă spre ea, nu mai există nici o scăpare. Blye o luase în braţe înainte ca ea să se poată mişca. O sărută cu o deli-

cateţe chinuitoare, apoi, ridicându-şi capul, se uită în jos la ea. Degetele lui se îndreptară spre faţa ei, trasându-i conturul buzelor, apoi al ochilor, mişcându-se în cercuri mici în jurul tâmplelor. Exista atâta tandreţe în atingerea lui, şi o blândeţe mai amăgitoare decât orice cunoscuse Nicola vreodată.

— Nu asta intenţionam când ţi-am adus cafeaua, spuse el încet.

Respiraţia ei deveni greoaie.

— Oare ?

O mână se strecură dedesubtul cămăşii ei de noapte, găsindu-i un sân, apoi al doilea. Mişcarea fu delicată, voluptuos de delicată.

— Am vrut doar să te trezesc, şopti el.

O trezise, iubitul ei Blye. Trezise o fată adormită din visele ei şi o aruncase în emoţiile şi dorinţele unei femei, şi ea îl iubea pentru asta. Dar se simţea şi mai deznădăjduită, căci ştia că asta nu va dăinui — nu cu el — şi nu era sigură dacă va fi capabilă vreodată să trăiască ceva asemănător cu altcineva.

— Mincinosule, spuse ea cu voce tremurată.

— Cum poţi să gândeşti că te dispreţuiesc ? Ea nu-i auzise niciodată vocea atât de aspră. Eşti atât de frumoasă, Nicola, cum ar putea vreun bărbat să te dispreţuiască ?

Ca răspuns, ea îi atinse părul, cufundându-şi degetele în el.

— Ai idee ce-mi faci ? gemu el.

Din instinct, dintr-un instinct pur feminin, ea întrebă :

— Ce ?

— Ești o vrăjitoare, o micuță vrăjitoare drăgălașă și atrăgătoare. Îți voi arăta ce-mi faci, Nicola.

Blye o trase spre el, mai aproape de data asta, astfel încât ea simți bătăile unei inimi și pentru un moment nu fu sigură dacă era inima lui sau a ei. Apoi realiză că erau inimile amândurora, bătând împreună ca una singură.

El înlătură pătura de pe ea și-i dădu jos de pe umeri cămașa de noapte. Își ridică picioarele în pat și o îmbrățișă din nou, asprimea pulovărului lui fiind o încântare pe pielea goală. Blye începu s-o sărute și gura ei se deschise de bunăvoie, răspunzând cu bucurie fiecărui sărut. Blye o lipi strâns de el, mâinile lui explorându-i rotunjimea umerilor, linia spatelui, alunecând apoi pe talia subțire și coapsele frumos arcuite.

Nicola nu mai avea nici un gând, nici un fel de rușine sau putere. Ea nici măcar nu se gândi la posibilele consecințe, când își strecură mâna sub pulovărul lui și începu propria ei explorare. Mușchii încordați erau tari sub degetele ei și Nicola fu sigură că nici un bărbat nu putea să aibă o astfel de conformație. Îl simți tremurând, ca și când atingerea ei l-ar fi tulburat și, pentru o clipă, degetele ei se opriră. Apoi se mișcară din nou, căci ea dorea să-l simtă, avea nevoie să-l simtă, pentru că-l iubea atât de mult.

Blye își luă buzele de pe ale ei și începu să-i sărute sânii. Când sfârcurile ei se ridicară și se întăriră, Nicola fu cuprinsă de o dorință atât de arzătoare, cum nu gândise vreodată că era posibil. Toate simțurile ei se treziră la viață. Te iubesc, rosti ea cuvintele în gând, te iubesc.

Se simţea parcă purtată pe valurile voluptăţii şi ale iubirii. Ea nu-i mai putea refuza nimic lui Blye. Absolut nimic.

El era pe punctul de a-şi scoate pulovărul peste cap, când se auzi o bătaie în uşă. Amândoi îngheţară.

— Nu-mi vine să cred !

— Cu siguranţă nu poate fi doamna Barnes, şopti Blye. Are cumva al şaselea simţ ?

Se auzi o altă bătaie şi Nicola fu bucuroasă că uşa era încuiată. Apoi cineva strigă :

— Nicola ! se auzi o voce nerăbdătoare — Gloria.

Nicola rămase tăcută un moment. Se uită la Blye şi dădu afirmativ din cap. Apoi răspunse :

— Da ?

— Poţi să deschizi uşa asta blestemată ?

— Nu chiar acum.

Va pleca. Orice dorea Gloria, putea să aştepte.

— Nu ştii unde e Blye ? strigă Gloria.

Blye clipi şi Nicola îşi înăbuşi un chicot, răspunzându-i :

— N-am nici o idee !

— L-am căutat peste tot. Eşti sigură că nu este cu tine ?

— Foarte sigură. Poate este în bungalovul tău, Gloria. Nicola îşi puse o mână peste gură pentru a-şi reprima un nou chicot de plăcere. De ce nu te duci să vezi ?

Urmă un moment de tăcere, apoi Gloria spuse îmbufnată :

— Bine, oricum urmează să plecăm curând. Îşi va face el apariţia, presupun.

Abia după ce se asigurară că ea plecase, fură liberi să vorbească.

— Te-ai descurcat de minune. Blye râse cu poftă. Nu eşti chiar atât de inocentă pe cât pari. Poate că până la urmă tu o să-mi dai lecţii.

— N-ai decât să afli. Nicola îi aruncă o privire piezişă, schiţând un zâmbet prefăcut.

— Va fi o mare plăcere să fac asta, spuse el, gâdilându-i cu limba lobul urechii. Din nefericire, este o plăcere pentru care va trebui să aşteptăm.

— Serios ?

— Serios, fată destrăbălată. Gloria tocmai mi-a amintit că mă cheamă datoria — pe amândoi. Îmbracă-te, Nicola. Voi încerca să mă strecor afară fără să fiu văzut — ne întâlnim la autocar !

*
* *

Nicola aruncă o privire în oglindă, înainte de a părăsi bungalovul. Destrăbălată, îi spusese Blye. Ochii îi străluceau şi obrajii erau îmbujoraţi. Oare aşa arăta o destrăbălată ? Zâmbi scurt la imaginea din oglindă. Niciodată nu se simţise mai fericită. Cu siguranţă, niciodată nu se simţise mai plină de viaţă, mai feminină ca astăzi.

„O plăcere pentru care va trebui să aşteptăm", îi spusese Blye la plecare. Cuvintele lăsaseră să se înţeleagă că va mai fi o dată viitoare. Nicola scoase un uşor oftat de fericire, se întoarse spre uşă şi o închise în urma ei.

Blye era deja în autocar când Nicola ajunse acolo. El nu spuse nimic când ea urcă, dar ochii

care-i întâlniră pe ai ei păreau să aibă o privire care era doar pentru ea, şi se simţi cuprinsă de un nou val de fericire. Nici chiar răutăcioasa Gloria, cu remarca ei „ghidul n-ar trebui să fie ultimul care soseşte", nu reuşi să-i tulbure starea în care se afla.

Euforia o ajută să treacă peste micile răutăţi. Dintr-un oarecare motiv, Gloria fu mai insolentă ca niciodată. Nicola îi zâmbi şi-i păra ostilităţile cu o amabilitate spontană. „Foarte bine !" îi şopti Blye o dată, şi Nicola fu surprinsă că el nu realiza că pentru prima dată Gloria n-o enerva.

Excursia de dis-de-dimineaţă luă sfârşit şi ei se întoarseră în tabără pentru micul dejun. Gaiţele mişunau peste tot. Micuţele păsări, cu penajul lor ca nişte nestemate albastre, săreau pe mese şi ciuguleau fărâmituri din farfuriile neglijate. Obraznice şi fără teamă, erau o sursă constantă de amuzament pentru turişti.

Una dintre ele găsi câteva fărâmituri pe farfuria Gloriei.

— Blye, priveşte ! strigă ea. Oh, trebuie să imortalizez asta pentru posteritate. Nicola, vrei să ne faci o fotografie cu păsările ?

În starea ei euforică, pe Nicola n-o deranjă nici asta. Blye veni lângă Gloria care-şi puse braţul în jurul taliei lui, zâmbindu-i sfioasă. Era o imagine neverosimilă — sofisticata Gloria cu micile păsări care-i amuzau pe muritorii de rând, nu pe ea — dar dacă femeia dorea o amintire a momentului era treaba ei. În oricare altă împrejurare pe Nicola ar fi durut-o intimitatea scenei. Astăzi se părea că nimic nu putea s-o tulbure.

CAPITOLUL OPT

Când autocarul ieşi din nou din tabără, după micul dejun, animalele, parcă simţind bucuria Nicolei, se lăsară văzute.

În faţa porţii maimuţele ţopăiau în sus şi-n jos, balansându-se pe grinzi, făcând salturi încoace şi încolo pentru a-şi prinde cozile una alteia. Doar la câţiva metri, pe partea cealaltă, stătea o girafă cu gâtul lung înclinat cu graţie spre frunzele unui arbore maroela. Blye opri autocarul suficient timp pentru ca toţi turiştii să fotografieze tot ce doreau.

Fuseseră cazuri când merseseră o oră sau mai mult, fără să vadă nimic mai interesant decât o antilopă solitară sau o pasăre zburând dintr-un salcâm în faţa autocarului. Nicola învăţase că un animal aflat în apropierea drumului putea fi văzut de obicei cu uşurinţă, dar dacă era ascuns în tufăriş, doar un ochi ager îl putea repera. Dar adesea animalele se aflau departe de drum şi o foarte mare parte a vânatului era inobservabilă.

Ziua asta era deosebită. La fiecare câteva minute se ivea câte ceva nou de fotografiat. Stătuseră pe drum aproape o oră, când Blye îi făcu un

semn Nicolei. Nedumerită, ea urmări direcţia indicată de degetul lui. Pentru o clipă nu văzu nimic altceva decât savana şi un muşuroi de furnici în depărtare. Imediat muşuroiul de furnici se mişcă, luând formă.

Un leu ! Nicola se înfioră. Ca un ghid începător ce era, ea nu văzuse niciodată un leu plimbându-se liber. Pentru câteva momente uită de calitatea ei oficială, devenind un simplu vizitator în rezervaţie. Se uită la regele animalelor, gândindu-se că se va sufoca de emoţie.

Trecuse aproape un minut, înainte de a-şi reveni.

— Un leu ! anunţă ea cu înflăcărare. În câteva momente autocarul deveni o hărmălaie de voci, o masă de gâturi întinse. Era animalul pe care orice persoană visase să-l vadă.

Nicola se întoarse spre Blye.

— Mulţumesc.

El zâmbi.

— Nu l-am chemat eu.

— Puteai să-l arăţi tu, dar m-ai lăsat pe mine s-o fac.

— Oricum l-ai fi văzut o clipă mai târziu. Bucură-te de regele animalelor, Nicola.

Ochii lui fură prietenoşi, iar zâmbetul lui îi merse Nicolei direct la inimă. Nu exista nici urmă de dispreţ în ei, nimic din acea severitate pe care ea o întâlnise adesea. Fu doar desfătare, şi tandreţea pe care ea o zărise pentru o clipă în bungalov, cu atât de puţin timp în urmă.

Ea tânjea să-l atingă, să-şi afunde degetele în părul lui încă o dată, să-i traseze conturul buzelor şi al ochilor. Îşi ţinu însă cu fermitate mâinile

pe lângă corp. Dar când se întoarse să privească leul, gândi că era posibil să explodeze de fericire.

În autocar se făcu liniște când leul începu să se miște către drum. Un mascul în deplină maturitate, cu o coamă și o coadă impresionante, mândru și puternic, inspirând o teamă respectuoasă.

Nu degeaba leul era numit regele junglei, gândi Nicola. Nici un alt animal nu-l putea egala în putere și demnitate, sau în aerul pe cât de regal pe atât de arogant.

Involuntar, îi aruncă o privire lui Blye. Din nou îl asemănă cu un leu. Amândoi puternici, aroganți, niște masculi irezistibili. De neegalat — cu siguranță.

Un nou murmur de voci pline de încântare o făcu să se întoarcă iar spre fereastră. Leul se apropiase mai mult. Brusc, din tufăriș — camuflați până în acest moment — își făcură apariția mai mulți lei, un alt mascul, două femele și patru pui jucăuși. Puii se rostogoleau pe spate, cu labele în sus, arătând ca niște pisoi fericiți.

Țăcănitul aparatelor de fotografiat deveni un sunet continuu și din fundul autocarului, peste zgomotul general de voci, cineva strigă :

— Mă întorc în State un om fericit !

Declarația lui Jim Slade fu întâmpinată cu râsete vesele. Fiecare turist sperase să vadă cel puțin un leu, dar Nicola le explicase la începutul călătoriei că leii erau rareori văzuți. Animale trândave, ei se mulțumeau să se întindă pe iarba moale, ridicându-se doar când le convenea.

— Mulțumesc, draga mea, îi spuse doamna Barnes Nicolei. N-am să uit asta niciodată.

Nicola se uită la Blye. El o urmărea. Își zâmbiră unul altuia și pentru un lung moment ei i se păru că se aflau doar ei doi în autocar.

Leii ajunseseră la drum și se opriră privind fără teamă autocarul. Aparatele de fotografiat începură să țăcăne nebunește, în timp ce puii se rostogoleau pe spate. Apoi animalele traversară drumul, dispărând complet în câteva momente.

Blye porni autocarul din nou, când Nicola spuse :

— Acum înțelegeți de ce este așa de important să nu pui piciorul afară dintr-un vehicul. Poți să fii convins că nu există un animal pe o rază de câteva mile și în acest timp un leu să stea întins pe iarbă. Savana este incredibil de înșelătoare.

Se făcu liniște, turiștii analizând cele auzite. Apoi Gloria spuse cu o voce plictisită, pe care Nicola o găsi foarte enervantă :

— Nu cumva ghidul nostru vorbește ca o profesoară pedantă ? Ceea ce nu realizează ea este că noi suntem adulți, nu o gașcă de puști prostuți.

Oare ea se adresase grupului ? Nicola simți că-i ard obrajii. Întorcându-se în direcția lui Blye, îl auzi pe Derek spunând :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gloria, las-o în pace pe Nicola !

Pe fața lui Blye nu se citea nimic. Doar în ochii lui ea zări o simplă licărire. Nicola își aminti de ziua în care el o prevenise să fie atentă cu Gloria. Poate că fusese înțelept din partea lui că nu spusese nimic. Totuși ea își dori ca Blye, nu Derek, să-i fi luat apărarea, și acum era incorectă

față de Derek, gândi Nicola întrebându-se de ce uneori nimic nu prea era de înțeles.

Un pic din bucuria acestei zile părea să fi dispărut. Și asta era și mai puțin de înțeles. Ea nu va permite ca meschinăria Gloriei să-i tulbure fericirea. Curând vor ajunge la balta unde se scăldau hipopotamii și avea lucruri la care să se gândească.

La cincizeci de metri de baltă turiștii coborâră din autocar. La capătul unui drum povârnit se afla un paznic cu o pușcă în mână. Nu exista nici un gard în jurul zonei. Era unul dintre foarte puținele locuri, în afara taberei, unde lumea avea voie să iasă din vehicule.

Pornind pe drumul spre râu, doamna Barnes întrebă :

— Suntem în siguranță aici ?

— Oh, da.

— Mă gândeam la lei...

Și Nicola se gândise la ei. Trecuse mai puțin de o jumătate de oră de când fuseseră văzuți. Cum putea fi cineva sigur că nu exista nici un leu în imediata apropiere a bălții ?

— Suntem în siguranță aici, spuse Blye, cu o voce liniștitoare, înainte ca Nicola să vorbească. Din anumite motive animalele de pradă nu vin niciodată în acest loc. De aceea ne putem plimba pe aici.

— Bine, dacă ești sigur...

— Cât se poate de sigur.

Nicola se întrebă dacă femeia în vârstă se simțea la fel de sigură cu Blye ca și ea. Era o prostie să crezi că nu i se putea întâmpla nimic în pre-

zența lui, totuși un oarecare instinct o făcea să gândească așa.

— Paznicul are o pușcă, spuse doamna Barnes cu îngrijorare.

— Mai mult de formă, spuse Blye, dar Nicola știa că în cazul în care ar fi apărut un animal periculos, el n-ar fi ezitat să tragă.

Aceeași îngrijorare fusese exprimată și în timpul cursurilor de pregătire și Nicola își aminti replica instructoarei : „Sunt bărbați care au trăit în părțile acelea mulți ani și cunosc obiceiurile animalelor de pradă. Ei știu pe unde te poți plimba în siguranță și când. Delayney Tours nu va pune niciodată în pericol viețile oamenilor".

Punctul care oferea cea mai bună vedere se afla pe o înălțime formată din grămezi de roci masive inegale. Nicola o ajută pe doamna Barnes să urce, ceilalți urmându-și fiecare drumul său.

Uitându-se în jos spre râu, privirile le fură captate de soarele ce strălucea pe apă, despicând-o în mii de diamante. La poalele rocilor, unde râul se lărgea într-o baltă, se aflau hipopotamii — o mulțime, leneși, somnoroși, deschizându-și din când în când gurile imense, pentru aer. Ca întotdeauna, aparatele de fotografiat își făceau datoria.

Pe Nicola n-o încântau hipopotamii la fel de mult ca pe restul grupului. Ea avea alte lucruri în minte — amintirea emoționantă a leilor și micul incident cu Gloria.

Minunatele clipe cu Blye. Deși nu putea avea nici un viitor cu Blye, ea îl iubea. Indiferent dacă viețile lor îi vor purta pe drumuri diferite — și trebuiau să fie diferite căci, prin natura lor, lu-

mile din care făceau parte dictau acest lucru — ea știa că el va ocupa întotdeauna un loc deosebit în inima ei. Fusese un timp când ea se întrebase dacă ceea ce simțea pentru el era doar atracție sexuală. Sexul era numai o parte, ea știa asta acum, exista o forță mai puternică decât gândise ea vreodată că era posibil. Dar mai presus de toate, ea era plină de iubirea unei femei pentru un bărbat, o iubire profundă și statornică.

În timp ce grupul făcea fotografii, Nicola mai urcă puțin. Vântul care se stârnise îi flutura părul, răcorindu-i obrajii. Departe de zgomotul vocilor, Nicola se simțea ca și când ar fi fost singură pe lume. Peste tot în jurul ei se întindea savana, o priveliște nesfârșită de tufăriș, roci și copaci. Era un tablou ce exista de secole. Era Africa, înainte de apariția orașelor.

Însuflețită, Nicola își înălță fața în bătaia vântului. Nu-i era deloc teamă de lei în acest loc, totuși o înfiora gândul că se aflau undeva acolo, nu mai departe de câteva mile. Savana era tăcută. Cu excepția vântului, nimic nu se mișca. O liniște înșelătoare, căci în tufiș existau animalele sălbatice, invizibile, dar existau. Nicola înțelese că acesta urma să devină unul din locurile ei favorite. Va veni adesea aici ca ghid și, în timp ce grupul ei va privi hipopotamii, ea se va gândi la Blye.

Pe aceste roci, ea va putea uita locul pe care îl ocupa el în puternica lume a afacerilor. În amintirea ei Blye va fi întotdeauna o parte a imensității savanei și a cerului care-o înconjurau. Acesta era, simțea ea, locul căruia îi aparținea el cu adevărat.

Brusc se auzi un țipăt. Pălind, Nicola își coborî privirea pe pantă. Maria Mavroni țipă din nou. Jos sub ea, la baza unei crăpături, era întinsă o făptură omenească nemișcată. Nicola bănui că era Anton, tânărul soț.

În câteva momente ea se alătură grupului.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă pe Blye.

— Anton dorea un unghi mai bun pentru o fotografie și a încercat să sară peste crăpătură. Calmeaz-o pe fată, Nicola, este isterică. Eu cobor.

— Blye... începu ea și se opri. Nu te duce, dori ea să spună. Nu te pune în pericol. Dar el trebuia să ajute, ea știa asta. Fii atent, fu tot ce spuse, atingându-i brațul.

Nicola se îndreptă spre Maria, când o văzu pe Gloria. Femeia o urmărise, îi auzise rugămintea scurtă, o văzuse atingându-i brațul lui Blye. Un gest atât de neînsemnat, dar se părea că o înfuriase pe Gloria căci figura îi era severă și expresia ostilă.

Deodată, privirile li se întâlniră, înfruntându-se. Pe fața Gloriei nu se observă nici o atenuare, nici un zâmbet, nici cea mai mică urmă de înțelegere pentru situația presantă. Ea era preocupată doar de sine, realiză Nicola întrebându-se cum putuse Blye să se încurce cu ea.

Cu calm, Nicola își întoarse privirea. Luând-o pe Maria de după umeri, îi spuse cu blândețe :

— Nu-ți face griji, Maria. Ne ocupăm noi de toate. Cuvinte fără noimă, într-un fel, căci nu se știa încă dacă Anton era grav rănit. Dar necesare pentru că Maria trebuia să fie calmată. Deși tânăra căsătorită nu știa engleza, Nicola spera că tonul vocii ei va reuși s-o liniștească.

Treptat, Maria se calmă. Plângea, dar tremurul și țipetele încetaseră.

— Lasă-mă pe mine, dragă, cred că Blye are nevoie de tine. Nicola își ridică privirea și o văzu pe doamna Barnes. Recunoscătoare, ea o lăsă pe bătrâna doamnă să aibă grijă de Maria, știind că fata se va simți bine în compania ei.

Nicola urcă în vârful rocilor unde restul grupului era atent la Blye. Era la baza crăpăturii, aplecat peste trupul inert al lui Anton. După câteva momente el își ridică privirea.

— Am nevoie de ajutor ! strigă el.

— Mă duc eu, se oferi Derek.

— Nu, spuse ea cu fermitate. Am învățat câte ceva despre primul ajutor.

— Nicola...

— Este treaba mea, Derek.

Era foarte bine că-și luase cu ea trusa de prim ajutor, gândi Nicola, întorcându-se să plece. Când instructoarea insistase asupra importanței de-a o avea mereu la îndemână, i se păruse o precauție inutilă.

— Nicola... Derek încercă din nou s-o rețină. Asta este o treabă de bărbat.

— Nu mai există așa ceva în zilele noastre, îi replică ea zâmbind. Vreau să mă duc, Derek. Nu mi se va întâmpla nimic.

— Face orice ca să fie cu Blye, o auzi ea pe Gloria spunând, dar refuză să se uite înapoi.

Coborând spre Blye, ea realiză ce salt încercase să facă Anton. El trebuia să fi știut ce risc își asuma. De ce Maria nu-l oprise ?

Oare ea ar fi capabilă să-l oprească pe Blye să facă ceea ce dorea ? se întrebă Nicola. Ar încer-

ca ? Întrebarea era inutilă, realiză ea o clipă mai târziu, căci presupunea o relație mai strânsă decât o întovărășire temporară între ghid și șoferul autocarului. Doar pentru un moment, fără să vrea, ea se imagină ocupând un loc permanent în viața lui Blye. Ca soție a lui ! Dumnezeule, era oare chiar atât de nebună ?

Blye o urmări pe Nicola coborând. O strigă de câteva ori, arătându-i locurile unde să-și sprijine picioarele și, când ea fu aproape de el, îi întinse mâna ajutând-o să parcurgă restul drumului.

Pentru un moment, mai lung decât era necesar, ea își lăsă mâna într-a lui, întrebându-se dacă el sesizase. Apoi deveni ghidul Nicola și-și îndreptă atenția spre Anton.

El era întins, nemișcat, cu fața foarte palidă.

— Nu a... nu a murit ? întrebă ea cu voce tremurată.

— Respiră și pulsul nu este deloc îngrijorător.

— Mulțumesc lui Dumnezeu !

— Și-a făcut-o cu mâna lui, dar cred că începe să-și revină.

— E rănit grav ? întrebă ea.

— Sângerează în două locuri. Trebuie să i le bandajăm înainte de-al mișca. Mă bucur că ai trusă de prim ajutor, Nicola.

Și Blye învățase să acorde primul ajutor, constată Nicola urmărindu-l, și se întrebă dacă exista ceva ce el nu putea să facă. Vederea sângelui o tulbură, dar reuși să-și stăpânească greața. El îi spuse ce trebuia să facă și ea se conformă. O dată ea îi întâlni privirea.

— Ești o fată pricepută, murmură el, apoi se întoarse din nou la Anton.

Se descurcau bine împreună. Formau o echipă, gândi Nicola. Existau multe feluri în care un bărbat şi o femeie puteau forma o echipă. Din nou i se ivi în minte imaginea ei ca soţie a lui Blye. În intimitatea momentului această imagine era greu de înlăturat.

Pe neaşteptate, Anton se mişcă. Deschise ochii şi se uită la Nicola.

— Maria ? întrebă el nedumerit şi apoi scoase un geamăt scurt de durere.

— O să te faci bine, îi spuse Nicola cu aceeaşi voce blândă cu care îi vorbise soţiei lui.

— Maria, repetă el.

— Te aşteaptă sus.

— Nu înţelege nici un cuvânt, spuse Blye.

— Eu cred că da.

— Poate că ai dreptate. O mângâie uşor pe mână. Eşti o fată grozavă. Este timpul să-l ducem pe Anton sus.

— Vom reuşi ?

— Iubitul tău părea nerăbdător să ajute. Văzându-i faţa, Blye zâmbi cu răutate. Îl voi striga pe Derek. Poate veni jos acum.

— Eşti sigur că Anton se simte bine ? întrebă Nicola, când Derek începu să coboare.

— Destul de sigur.

Nicola încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit ea dacă ar fi fost în locul Mariei, aşteptând în vârful stâncilor şi întrebându-se dacă Blye era grav rănit.

— Maria se va simţi uşurată, spuse ea simplu. Blye, Derek nu este iubitul meu.

— Mă bucur să aud asta.

Ea se întoarse brusc, inima tresărindu-i.

— Serios ?

— El n-ar putea niciodată să se potrivească cu tine.

Derek cobora încet, cu precauţie. Căutând un loc de sprijinit piciorul, dislocă o piatră care se rostogoli pe neaşteptate pe peretele stâncos. Derek se opri şi privi în jos, iar Nicola îl auzi trăgând adânc aer în piept. Apoi el porni din nou.

— Nu-l vorbi de rău, Blye.

— Nu-l vorbesc de rău. Totuşi nu se poriveşte cu tine. Tu ai nevoie de un bărbat autoritar, care să fie egalul tău.

Un bărbat autoritar, într-adevăr. Un bărbat foarte deosebit. Un bărbat ca un leu, Blye. Ea ştia asta, şi dorea ca şi el să ştie.

— Foarte bine că nu am pe nimeni în minte, spuse ea încet. Uite, Blye, Derek aproape a ajuns.

Nu era lucru uşor să-l cari pe Anton sus pe peretele stâncos. Din nou Blye fu cel care-i îndrumă, Nicola şi Derek respectându-i indicaţiile. Anton, care nu mai era inconştient, gemu de câteva ori. Spuse câteva cuvinte pe care Nicola nu le înţelese, dar ea realiză că el într-adevăr era în afară de orice pericol.

Când se apropiară de vârf, mâini energice se întinseră după Anton, ajutându-l să urce. Nicola se simţi uşurată văzându-l că-şi revenise suficient pentru a merge.

Maria îl înconjură cu braţele. Era foarte palidă şi plângea. Zguduit cum era, Anton încercă s-o liniştească. Toţi se întoarseră cu spatele, lăsând tânărul cuplu să se bucure de moment.

— Bravo, Blye ! Gloria îi puse mâna pe braţ. Ţi-ai pus viaţa în pericol pentru un idiot care nu merită.

— Mulţumesc, dar şi Nicola şi Derek merită toată consideraţia.

— Este una din îndatoririle Nicolei să acorde primul ajutor. Gloria fu incapabilă să-şi înăbuşe furia din voce.

Blye îi zâmbi Nicolei.

— Ea merită aceeaşi apreciere ca şi mine, dacă nu mai multă.

Gloria şovăi pentru un moment, apoi arboră acel zâmbet minunat pe care-l păstra numai pentru Blye.

— Desigur, iubitule. Se pare că tânăra Nicola are calităţi nelimitate.

— Eu tocmai le descopăr. Ochii lui Blye se îndreptară din nou spre Nicola. Ea îi văzu privirea alunecând de pe buzele ei, pe gâtul şi silueta ei. Nu părea să-l îngrijoreze faptul că Gloria îl urmărea. Nicola începu să tremure.

— Şi totuşi, în anumite privinţe, nu are experienţă, stărui Gloria.

— Ah ! Nicola se întrebă dacă din tonul vocii lui, Gloria înţelesese că el nu se referea la talentele ei de ghid.

Asta nu era lumea ei, gândi ea. Oamenii aceştia erau bogaţi şi sofisticaţi. Ei jucau după reguli diferite faţă de cele cu care era ea obişnuită. Vorbeau o altă limbă.

— Cine a angajat-o ? Femeia îşi manifestă deschis curiozitatea.

Blye ridică din umeri, făcându-i cu ochiul Nicolei.

— Iubitule, ăsta nu este primul meu safari. Am mai văzut şi alţi ghizi. Aceia erau altfel.

— Probabil ăsta este motivul pentru care a fost aleasă Nicola.

— Nu înţeleg...

— Şi eu nu sunt în stare să-ţi explic. Te rog, scuză-mă, Gloria, vreau să văd ce mai face Anton. Apoi, Nicola, cred că va trebui să mergem cu toţii la autocar.

În timp ce-l urmărea îndepărtându-se, Nicola radia de satisfacţie. Conversaţia fusese plină de sensuri ascunse, o mare parte din ele ea înţelegându-le cât se putea de bine. Dar acum nu era momentul să se ocupe de ele. Exista altceva ce ieşise în relief. Ceva ce îi ridicase moralul.

Blye nu discutase despre ea cu Gloria, în cele din urmă. Din câte spusese doamna Barnes, relaţia dintre cei doi era strânsă, dureros de strânsă în ceea ce o privea pe Nicola. Ea fusese convinsă că Gloria ştia de împrejurările în care fusese angajată, că Blye şi Gloria râseseră împreună de ea, fata simplă şi aproape lefteră care făcuse un drum atât de lung până la Delayney Tours în căutarea unei slujbe pentru care nu avea nici un fel de pregătire.

Dar Gloria nu ştia. Înţelesese foarte bine acest lucru în ultimele minute. Blye o ferise de dispreţul partenerei lui şi acest fapt era, în mod iraţional, important pentru ea.

Simţind o atingere pe braţ, ea îşi coborî privirea. Unghii lungi, roşii, deosebit de îngrijite, îi împunseseră pielea. Dezgustată, Nicola reuşi să-şi

reprime impulsul de a-şi trage braţul. Încet, acordându-şi timp pentru a prelua din nou controlul asupra trăsăturilor feţei, se uită la Gloria.

— Da ? întrebă ea politicos.

— Lasă teatrul, spuse Gloria. Blye nu este aici ca să vadă.

— Nu cred că înţeleg.

— Tu eşti micuţa inocentă, mofturoasă când Blye este primprejur — toată numai strălucire şi farmec tineresc !

— Presupun că vrei să ajungi la esenţa problemei, doamnă Payne. Cei care o cunoşteau bine pe Nicola puteau să-i spună Gloriei că atunci când vocea ei era joasă, exprimarea lentă şi politicoasă, era foarte supărată.

— Esenţa este că eşti teribil de uşor de ghicit. Tu, efectiv, îl devorezi pe Blye cu ochii tăi.

Erau simţămintele ei cu adevărat atât de evidente ? Nicola parcă primise o lovitură de cuţit în inimă, dar realiză că nu trebuia să o lase pe Gloria să vadă ce simţea. Fu un real efort să-i susţină privirea femeii, totuşi reuşi.

— Te înşeli, îi spuse ea cu o politeţe rece.

— Nu te mai preface, Nicola ! Ai pus ochii pe Blye din momentul în care l-ai văzut.

Trebuia să nu uite că ea era doar un ghid. Că Gloria era o turistă. Că era de datoria ei să fie politicoasă cu ea. Nu trebuia s-o lase pe această femeie groaznică să vadă că i-ar fi plăcut să-i zgârie cu unghiile obrajii aceia fără cusur.

— Într-adevăr te înşeli, doamnă Payne. Te rog să mă scuzi, vreau să conduc grupul înapoi la autocar.

— Sunt perfect capabili să ajungă şi singuri acolo. Nu ştii că Blye nu are deloc timp pentru fete inocente ? El le disprețuiește.

— În cazul acesta nu sunt o rivală pentru tine, nu-i aşa ? De data asta cuvintele îi ieşiră din gură fără să le poată opri. Nicola îşi aminti vag că-i mai spusese o dată Gloriei ceva foarte asemănător.

Faţa frumoasă a femeii se înroşi de furie, şi unghiile i se înfipseră fără milă în pielea fină a braţului Nicolei.

— Nu eşti deloc inocentă, şuieră Gloria. Faci pe nevinovata, totuşi, acum când ai aflat cine este Blye şi câți bani are, el este de două ori mai atrăgător, nu-i aşa ?

— Nu mă judeca după propriile-ţi criterii, spuse Nicola fără chibzuială. Şi te rog, dă-mi drumul la braţ, mă doare.

— Vom clarifica câteva lucruri mai întâi. Lasă-l în pace pe Blye !

— Asta sună ca o ameninţare.

— Este, dragă, este. Amândouă ştim că el era la tine în bungalov azi dimineaţă.

Nicola se uită la ea cu gura căscată.

— De unde ştii ? se bâlbâi ea după un moment.

— Nu era nicăieri în altă parte. Ochii Gloriei scânteiară şi Nicola realiză că se lăsase prinsă în capcană. În situaţia respectivă era cel mai bine să nu încerce să tăgăduiască. Cealaltă femeie, foarte versată în aceste probleme, ar fi mâncat-o de vie.

— L-ai ademenit, continuă Gloria.

— Nu-mi stă în obicei să ademenesc bărbaţii, replică Nicola cu calm.

Se simțea rău. Toată dimineața vorbele dulci ale lui Blye fuseseră prezente în mintea ei. O amintire minunată ce-i încălzea inima, făcând-o mai fericită decât fusese vreodată. Acum, cu doar câteva cuvinte, amintirea despre care ea crezuse că-i va încălzi sufletul toată viața, fusese mânjită devenind respingătoare.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Trebuie la fel de bine să știi, spuse Gloria, ca și când n-ar fi auzit-o, că aceste mici aventuri nu înseamnă nimic pentru Blye. El este un bărbat pasionat, care se distrează cu cine i se oferă, după care totul este dat uitării. De fiecare dată fata este cea care suferă.

Era inutil să protesteze spunându-i că nu s-a culcat cu Blye. Gloria n-ar fi crezut-o.

— De la început n-ai ratat nici o ocazie să mă faci să înțeleg că nu mă placi. Furia începu să se strecoare în vocea Nicolei. De ce ți-ar păsa dacă aș suferi ?

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Ceea ce-ți cer este să-l lași în pace pe Blye.

Nici chiar Gloria nu fusese vreodată atât de sinceră. Nicola se uită uimită la ea.

— Este al meu, șuieră printre dinți cealaltă femeie.

Putea cineva să pună stăpânire pe un bărbat ca Blye ?

— Ești logodită cu el ? În adâncul sufletului ei, Nicola plângea. Măcar de-ar fi putut să pună capăt acestei conversații, să se întoarcă în tabără și să-și găsească refugiu în bungalovul ei unde putea să-și dea drumul lacrimilor.

— Desigur. Divorțul meu a fost făcut public. Nu mă îndoiesc că știi toate detaliile. I-am auzit și pe alții vorbind — doamna Barnes...

— Nu vreau să aud nimic.

— Vei auzi, iubito, am divorțat din cauza lui Blye. Am renunțat la multe de dragul lui. El îmi aparține și nici o mică parvenită nu-mi va sta în cale. Ai înțeles ce-am spus ?

Înțelesese că era o femeie primejdioasă — rece, egoistă, hrăpăreață. Nu era vrednică de Blye. Dar îl va avea totuși.

— Am auzit fiecare cuvânt pe care l-ai spus. Cu indiferență, Nicola își întoarse privirea. Îi îndepărtă mâna Gloriei de pe brațul său și, fără a aștepta să vadă dacă femeia o urma sau nu, se îndreptă spre autocar.

CAPITOLUL NOUĂ

Euforia dispăruse şi o dată cu ea entuziasmul şi fericirea. Mai devreme Nicola fusese convinsă că nimic nu-i putea strica farmecul acestei zile. Când se alătură grupului, se întrebă cum va reuşi să treacă prin restul zilei. Nu voia să se gândească la sfârşitul excursiei. Dorea măcar să supravieţuiască acestei zile.

Când Nicola urcă în autocar, Blye îi aruncă o privire întrebătoare.

— Te simţi bine ? întrebă el cu voce joasă.

Prefăcându-se că notează ceva în blocnotes, ea îşi coborî privirea.

— Minunat.

— Ţi-a luat mult timp să te întorci.

— Am vrut să mă asigur că toată lumea se simte bine. Doamna Barnes avea nevoie de ajutor.

— Ea s-a întors înaintea ta, Nicola, uită-te la mine. Cum ea nu-i răspunse, el repetă cu mai multă fermitate. Uită-te la mine !

Era o prostie să rişte o scenă, când membrii grupului, Gloria în mod special, erau spectatori interesaţi. Cu tot calmul de care era în stare îşi ridică ochii la el.

Privirea lui scrutătoare, care ei îi devenise atât de familiară, şi expresia îngrijorată a feţei, îi produseră Nicolei o strângere de inimă.

Nicola evita să se uite la el. Cu fiecare clipă ea îl iubea mai mult şi proporţional, creştea şi durerea copleşitoare la gândul inevitabilului viitor. În ciuda voinţei ei, nu se putea abţine să nu-l privească. Aşa cum se părea că nu putea să înceteze să-l iubească.

Blye era un bărbat mai presus de alţi bărbaţi. Gloria, într-adevăr, nu era demnă de el. Ea era rea, rece şi intrigantă. Dar era şi foarte frumoasă. Oare frumuseţea ei era de ajuns pentru Blye ?

— Ce s-a întâmplat, Nicola ?

Ea nu era obişnuită să umble cu vorba. În plus, el i-ar ţine întotdeauna partea Gloriei. Dacă Blye era cauza divorţului Gloriei, atunci, într-adevăr, relaţia lor era foarte strânsă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Ea se minună că putuse să pară aşa de degajată.

— Nicola.

Turiştii îşi ocupaseră deja locurile. Aparatele de fotografiat erau pregătite.

— Las-o baltă, Blye. Ea se forţă să schiţeze un zâmbet. Este foarte cald, ar trebui să pornim.

El o studie un moment, apoi ridică din umeri şi răsuci cheia în contact.

Nemulţumită cu victoria ei — căci schimbând dispoziţia Nicolei, într-adevăr, obţinuse o victorie — Gloria continuă cu şicanele toată ziua. Ea găsi cusur la toate. Scaunul ei era prăfuit, frigtura de la prânz tare, traseul urmat, sărac în animale. Cusururile se succedară la nesfârşit şi de fiecare dată vina căzu asupra Nicolei.

Era adevărat că excursia de după-amiază aduse puține satisfacții în privința animalelor. Nervii Nicolei, deja sensibilizați în urma întâlnirii de dimineață cu Gloria, erau încordați la maximum. Pe neașteptate, cealaltă femeie strigă :

— Am văzut ceva ! Oprește autocarul !

— Unde ? Toți își îndreptară privirile spre ferestre, scrutând savana.

— În spatele copacilor roșii. Este un fel de antilopă, una mare !

Ca la comandă, silueta animalului ieși puțin la iveală dintre copaci.

— O antilopă neagră ! Nu-i așa că este splendidă ? se entuziasmă Gloria.

Animalul își schimbă poziția. O linie albă îi înconjura partea posterioară.

— De ce n-ai reperat-o, Nicola ? Ce altceva ai mai pierdut ?

Asta era deja prea mult.

— Antilopa aceea neagră, Gloria, este o gazelă de apă.

— Ce absurditate ! Recunosc imediat o antilopă neagră. Entuziasmul Gloriei se transformase în furie.

Antilopă neagră, gazelă de apă, amândouă făceau parte din aceeași familie. Ceva mai târziu, Nicola avea să se întrebe de ce acest lucru era atât de important. Îl auzi pe Blye șoptind „Nicola", dar ea nu-l bagă în seamă. Gloria o atinsese de prea multe ori astăzi. De data asta nu avea de gând să mai treacă cu vederea.

— Este o gazelă de apă. Cu siguranță nu puteai să nu sesizezi dunga albă din partea posterioară.

În autocar se lăsă tăcere. Tensiunea dintre Gloria și Nicola umplu mașina.

— Blye, strigă Gloria, spune-i Nicolei că se înșală !

„Nu, Blye, te rog", se rugă în tăcere Nicola. „N-o lăsa pe femeia asta să mă umilească din nou. Am îndurat deja prea mult."

— Avem o carte în tabără, spuse ea cu voce tare, înainte ca Blye să spună ceva. Vei avea ocazia să te convingi singură că este o gazelă de apă.

Tăcere. În autocar era o căldură insuportabilă. Gloria spuse din nou :

— Blye !

— Este foarte cald. El vorbi pentru prima oară și foarte concis. Propun să ne continuăm drumul.

Blye era de partea ei ! Nicola era foarte bucuroasă. Fără s-o fi spus efectiv, el îi dăduse Gloriei de înțeles că se înșela. Obrajii Gloriei erau roșii de furie și buzele strânse. Într-un fel, Nicola simțea că triumfase asupra femeii care încercase s-o umilească.

Sentimentul triumfului dură tot drumul înapoi spre tabără. După ce mâncaseră, Derek propuse să cânte ceva. Blye nu-și aduse chitara, dar entuziasmul lui Derek fu suficient pentru a crea bună dispoziție în jurul focului. Nicola se alătură grupului. Se simțea victorioasă, răzbunată.

— Ai obținut o victorie împotriva dragonului, îi șopti Derek, între două cântece.

Nicola scutură din cap, refuzând să comenteze remarca. Dar zâmbi. Se simțea atât de bine, în-

cât părea să n-aibă importanţă că Blye nu cânta împreună cu ei, că Gloria era tot tăcută. N-avea importanţă nici că la un moment dat ei părăsiră focul, dispărând în întuneric. Nimic nu avea importanţă în seara asta.

Ea încă zâmbea când ură noapte bună grupului. Era gata de culcare când auzi o bătaie în uşă. În cămaşă de noapte, deschise uşa.

— Blye ! exclamă ea plină de încântare.

— Nicola, spuse el pe un ton sever.

Ea se uita uimită la Blye în timp ce el, trecând pe lângă ea, intră în cameră. Ochii îi erau de nepătruns în lumina slabă, dar maxilarele nu-i fuseseră niciodată atât de încleştate.

— Ce e cu tine aici ?

Dar chiar înainte ca el să vorbească, ea ştiu răspunsul.

— Îi vei cere scuze Gloriei.

— Nu !

— Acum ! Un singur cuvânt plin de autoritate.

— N-o voi face !

— Ba da, Nicola, o vei face. Vei merge cu mine acum.

Era atât de sigur de sine, atât de convins că ea îi va executa ordinul. El nu mai era Blye acum, acel Blye Peterson de care ea se îndrăgostise nebuneşte. Era Beldon Delayney, un personaj de frunte în marea lume a afacerilor — un multimilionar, un om căruia lumea se grăbea să i se supună. Îi putea trece lui prin minte că cineva n-ar face-o ? Şi pe deasupra o fată neînsemnată, un simplu ghid ?

Ea își ridică bărbia cu mândrie.

— Îți pierzi timpul.

Blye se uită la ea pentru o clipă, fără să vorbească. Avea o figură dezgustată, gândi Nicola, ca și când ea ar fi fost un fel de insectă pe care el o găsea foarte respingătoare.

— Nu trebuie să-ți amintesc că ai fost foarte nepoliticoasă, spuse el cu răceală.

— Te referi la ce s-a întâmplat azi-dimineață.

— Exact.

— Pur și simplu am explicat că antilopa neagră a Gloriei era o gazelă de apă.

— Și ți-a făcut mare plăcere.

Nicola schiță un zâmbet.

— Asta n-are nimic de-a face cu miezul problemei.

Ea ar fi trebuit să se aștepte la mâna care-i prinse încheietura trăgând-o spre el. Gestul lui nu fu deloc al unui îndrăgostit, totuși trupul ei reacționă, ca de fiecare dată când el o atingea.

— Gloria este foarte supărată, continuă el.

Sentimentele Gloriei însemnau chiar atât de mult pentru el ? Oh, Blye, Blye, de ce trebuia ea să se îndrăgostească de el ?

— Dar sentimentele mele ? întrebă ea încet. Nu contează ?

Oamenii de rând nu aveau sentimente. Oare Nicola nu cunoștea lucru ăsta ?

Cu cealaltă mână el o prinse de braț strângând-o exact în același loc unde se aflaseră mai devreme degetele Gloriei, dar senzația pe care i-o dădu fu cu totul diferită. Aproape ca o mângâiere deși, dată fiind împrejurarea, nu putea fi vorba de așa ceva.

— Contează sentimentele tale, spuse el cu o voce răgușită. Ar trebui să știi asta, Nicola.

— Bine, atunci ?

— Tu ești un ghid. Gloria este o turistă a grupului tău.

— Clientul are întotdeauna dreptate, spuse ea cu o voce înăbușită.

— Cam așa ceva. Vino cu mine, Nicola.

— Nu ! Mânia o înverșunase. De ce nu spui adevărul, Blye ? Tu ești atât de preocupat de Gloria pentru că este amanta ta.

Nicola îl rugă în gând să nege. Era posibil să nu-l creadă, dar numai auzindu-l negând ar fi suficient pentru a se simți ceva mai bine.

I se păru că-l aude trăgând adânc aer în piept. Își opri respirația, așteptând replica lui. Apoi, cu o voce complet lipsită de intonație, Blye spuse :

— Relația mea cu Gloria nu are nici o legătură cu problema în discuție. Nu pentru prima dată astăzi, Nicola simți că i se făcea rău. Gloria mă interesează ca un membru al grupului ca un client plătitor al lui Delayney Tours. Haide, Nicola, ea așteaptă.

— O să aștepte mult și bine. Nu-i voi cere scuze acelei femei !

Mingea era din nou în terenul lui. El nu va accepta ce spusese ea, Nicola era convinsă. Dar care va fi următoarea lui mișcare ?

Blye o trase spre el. Mâna cu care o ținuse de încheietură și-o strecură pe spatele ei, mișcându-și-o pe el cu o voluptate deliberată. Nicola se cutremură. Blye cunoștea puterea pe care o avea asupra ei, știa cum s-o sensibilizeze. Ea îl ura

pentru ceea ce făcea, şi spera că trupul ei n-o va trăda.

— Nu, Blye. Încercă să se depărteze de el, dar constată că forţa lui era mult mai mare decât a ei.

Pulovărul lui era aspru în contact cu obrazul ei, şi limba care se juca cu lobul urechii, o dulce tortură.

— Am fost întrerupţi azi-dimineaţă, îţi aminteşti ? Îşi coborâse gura, buzele lui aflându-se doar la câţiva centimetri de ale ei când vorbise.

— Îmi amintesc, spuse ea.

— Am căzut de acord să continuăm. Asta este ceea ce dorim amândoi, Nicola.

Asta era ceea ce ea dorea. Inutil să nege. Blye categoric simţea tremurul trupului ei înflăcărat. Expert în materie de femei cum era, trebuia să ştie exact cât de mult o excitase.

— Îi ceri scuze Gloriei şi apoi ne întoarcem aici.

— Nu ! De data asta mânia ei fu atât de mare, încât reuşi să se depărteze de el. Cum îndrăznea să încerce s-o şantejeze în felul acesta ? Era de neiertat.

— Ieşi, Blye ! strigă ea.

— Vom ieşi împreună.

— Niciodată !

Blye îşi coborî privirea la ea. Severitatea revenise pe figura lui. Dar mai exista acolo ceva — nu chiar o blândeţe, nici chiar o îndoială. Nicola îşi dori să fi putut defini ce vedea, şi se întrebă dacă bătăile inimii ei se auzeau în camera mică.

— Ştii că ai fost nepoliticoasă ? insistă Blye.

— Aş fi putut să fiu mai înţelegătoare, dar nu mi-a dat posibilitatea să aleg.

— Nu ai fi insistat asupra acelei chestiuni cu altcineva. Doamna Barnes sau May Slade.

— Poate că nu.

— Îţi displace Gloria.

— Mi-a dat foarte puţine motive s-o plac. Azi-dimineaţă la balta hipopotamilor... Ea se opri şi-şi întoarse privirea.

— S-a întâmplat ceva, ştiu asta. Ţi-am oferit ocazia să-mi explici. El păru nerăbdător.

— Este adevărat, ai făcut-o. Dar ce spui de restul zilei, Blye ? N-a încetat o clipă cu sarcasmul şi insinuările ei. N-ai auzit-o ?

— Am auzit. Totuşi, tu nu sesizezi esenţialul. Tu eşti un ghid...

— Şi Gloria este un invitat preţios, i-o tăie ea, cu o voce ridicată.

— Corect. Va exista întotdeauna lume care să te supere, Nicola.

— Una singură este Gloria Payne !

— Şi dacă ai de gând să-ţi păstrezi slujba, continuă el, ca şi când n-ar fi auzit-o, va trebui să înveţi să tratezi această lume cu tact.

Ea inspiră adânc.

— Mă concediezi, Blye ?

— Asta depinde numai de tine, draga mea.

Pentru un lung moment se priviră unul pe celălalt. El nu se arătase niciodată mai nemilos, gândi Nicola. Şi niciodată chiar atât de frumos.

Era nebună, îşi spuse Nicola. Liniile de bătaie fuseseră stabilite. Blye era adversarul ei. Şi ea nu se putea gândi decât cum să facă să ajungă în braţele lui.

Își înfipse unghiile în palme.

— Nu-mi voi cere scuze.

— Asta este ultimul tău cuvânt ?

— Absolut.

— Înțeleg. El zâmbi, un zâmbet indolent ce-o făcu să se simtă stânjenită. Privirea îi coborî pe buzele Nicolei, care tremurau în ciuda efortului ei de a le controla, apoi pe gât și în jos pe sâni pe care el îi dezmierdase chiar în acea dimineață. Când se uită din nou la ea, încă zâmbea. Înțeleg, repetă Blye. Bine, Nicola, numai pe tine trebuie să te învinovățesc pentru consecințe.

Ea începu să tremure.

— Ce consecințe ?

— Nu vei veni cu noi mâine.

Nu putea să vorbească serios. Blye nu putea s-o supună unei astfel de umilințe.

Nicola își recăpătă vocea.

— Nu poți să-mi faci așa ceva !

— Ba da, draga mea, pot.

El se întoarse. Înainte ca ea să înțeleagă ce voia el să facă, Blye înșfăcă un costum de safari de pe scaun, luându-le apoi și pe celelalte două din cuier.

— Nu, Blye ! Ea se repezi la el și încercă să-i smulgă hainele din mână. Oh, Blye, nu !

El scăpă foarte ușor de ea.

— Astea sunt hainele mele !

— Îți ceri scuze Gloriei și le vei căpăta înapoi.

— Nu pot să fac așa ceva.

— Atunci vei sta în camera asta până la sfârșitul excursiei.

El se îndreptă spre uşă şi-o deschise. Cu toate hainele ei, mai puţin cămaşa de noapte, dispăru în întuneric. Ea îl auzi urându-i :

— Somn uşor, Nicola.

Ofensată, ea se uită la uşa ce se închise în urma lui. Nici măcar când Jonathan rupsese logodna ea nu se simţise atât de umilită — umilită şi teribil de mânioasă.

Blye putea fi proprietarul lui Delayney Tours, stăpân peste tot ceea ce deţinea, dar asta nu-i dădea dreptul să o trateze în felul acesta.

— Te urăsc, Blye, spuse ea în liniştea din cameră.

Minunata dimineaţă în care se simţise mai plină de viaţă, mai feminină şi mai atrăgătoare ca niciodată, părea să fi existat într-un alt timp, într-o altă lume.

Trebuia să înceteze să se mai gândească la Blye şi la Gloria. Trebuia să se gândească ce să facă să iasă din acest impas.

O speranţă i se ivi în minte. Blye cu siguranţă glumise. El nu era un bărbat neîndurător, fuseseră momente când ea văzuse atâta căldură în ochii lui, atâta tandreţe.

Trebuia s-o iubească foarte mult pe Gloria ca să-i ia apărarea cu atâta îndrăzneală, dar el o plăcea totuşi pe Nicola. O plăcuse. Sau cumva ea îşi imaginase clipele minunate petrecute împreună, a căror amintire gândise că-i va încălzi mereu sufletu ?

Trecură minute în şir şi ea încă se uita fix la uşă, aşteptând să se deschidă. Blye se va întoarce. **Trebuia.**

Ea nu știa cât timp îi luase până să priceapă că Blye nu va veni. Că nu glumise. Sau dacă o făcuse, gluma era pe seama ei.

Întorcându-se de la ușă, se simțea lipsită de putere. Se aruncă pe pat și-și îngropă capul în pernă. Ce se alesese de visele ei? Se sfârșise o iubire care fusese de la început fără speranță. Pierduse o slujbă pentru care sacrificase atât de mult. Era trimisă acasă în dizgrație, într-o cămașă de noapte. Nu trebuia să se fi născut.

Se ridică brusc. Asta ajunsese ea? Nicola Sloane plângându-și de milă cu fața îngropată în pernă? Era posibil să-i fi fost luat tot ce-i era mai drag, dar nici chiar Blye nu-i putea lua spiritul de luptă — numai dacă nu-i permitea ea.

Cu înverșunare, își șterse lacrimile și-și trecu mâna prin părul umed. Trebuia să existe ceva de făcut, o cale de a riposta, chiar dacă era una necinstită.

Trebuia să se gândească. Să se gândească bine. Să-l alunge pe Blye din mintea ei, să pretindă că nu l-a iubit niciodată. Să găsească o cale de ieșire din această situație delicată.

Care erau alternativele ei? Putea să-i ceară scuze Gloriei. Blye i-ar returna hainele și excursia ar ajunge la bun-sfârșit, fără ca cineva din grup să fi sesizat ce se întâmplase.

Era calea cea mai ușoară. Nu era însă opțiunea ei. Spiritul ei de luptă trezindu-se acum, Nicola era mai hotărâtă ca niciodată să nu-și ceară scuze.

Ar putea să apară dimineața următoare în cămașa de noapte. Nu după mult timp grupul își va da seama ce se întâmplase. Oare ei vor fi de

partea Gloriei, turista care fusese insultată de ghid ? Probabil că nu. Femeia nu era prea agreată. Era foarte posibil ca grupul să fie alături de Nicola. Gluma se va întoarce atunci împotriva lui Blye.

Splendid !

Poate că nu chiar aşa splendid. Ca angajată a lui Delayney Tours — dar mai era angajată ? — ar greşi purtându-se într-o manieră care ar strica renumele companiei. L-ar umili şi pe Blye. Asta era ceea ce merita, dar în mod ciudat, perspectiva n-o atrase.

Derek — îi veni în minte deodată. Poate că el ar putea-o ajuta. Nicola ştia că el ar fi de partea ei. Dacă exista o cale de a sustrage hainele ei de la Blye, Derek ar fi singurul care ar face-o. Ea va apărea la autocar dimineaţa următoare frumos îmbrăcată şi gata de lucru, şi gluma va fi pe seama lui Blye, la urma urmei.

Asta era soluţia pe care o căutase. Într-o clipă, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Ieşind din bungalov fu întâmpinată de aerul rece al nopţii. Tot ce avea pe ea era cămaşa subţire de noapte. Era şi desculţă, căci Blye îi luase şi pantofii. Începu să tremure şi-şi încolăci braţele în jurul trupului pentru a se încălzi.

Pornind spre bungalovul lui Derek, începu să facă speculaţii privind locul unde se afla Blye. Era oare în camera lui, felicitându-se pentru felul în care se descurcase ? Sau era cu Gloria, povestindu-i ce se întâmplase şi promiţându-i că recalcitranta Nicola îi va cere totuşi scuze ?

Gândul la cei doi, singuri în micul bungalov, o îndureră. Cât, se întrebă ea, o va mai tortura

gândul la Blye ? Măcar de-ar fi putut să nu se mai gândească la el.

Cel mai scurt drum spre bungalovul lui Derek trecea pe lângă gardul taberei. Un urlet furios răsună în liniștea nopții și Nicola îngheță. Urletul se repetă și ea recunoscu în el o hienă. Nu avea de ce să-i fie teamă, căci animalul putea fi la mile depărtare de acest loc, totuși porni mai departe ușor neliniștită.

Silueta se materializă aproape instantaneu. Nicola scoase un țipăt de spaimă, apoi realizând că silueta era umană, făcu fără vlagă câțiva pași înapoi.

— Nu este deloc o idee bună să te plimbi pe aici la ora asta, remarcă sec o voce foarte familiară.

— Dumnezeule, Blye, m-ai speriat ! spuse ea gâfâind.

— Dacă te-am speriat suficient pentru a te determina să renunți să mai hoinărești goală la miezul nopții, înseamnă că am realizat ceva.

— Nu sunt goală, îi aruncă ea, fiindu-i teamă să-și dea frâu liber furiei.

— Foarte aproape.

— A cui e vina ? Tu ai hotărât să-mi iei hainele !

— Lucru pe care erai nerăbdătoare să i-l povestești dragului tău Derek.

Ea înghiți în sec.

— De unde ai știut ?

— Sunt foarte puține lucruri pe care nu le știu despre tine, Nicola. Tonul lui fu surprinzător de seducător. Cu siguranță, ai realizat asta până acum.

Ea se hotărî să ignore comentariul.

— Noapte bună, Blye, spuse ea cu răceală în glas.

Când dădu să plece, Blye o opri.

— Nu te duci nicăieri.

— Nu mă poţi opri.

— Oare ?

Ea se simţea foarte tulburată şi se ura pentru asta.

— Poţi să fii şeful meu, Blye, dar există limite în privinţa puterii tale.

Ca răspuns, Blye o trase spre el.

— Eşti atât de rece, Nicola.

Oare el nu simţea dogoarea care-i mistuia trupul ? se întrebă ea, şi spuse cu voce tare :

— Cu cât voi ajunge mai repede la Derek, cu atât mai repede mă voi încălzi.

— Ce te aştepţi să obţii de la el ? Compasiunea, sau ajutorul lui ?

Lăsându-şi capul spre spate, ca îl studie în întuneric, dorindu-şi să-i fi putut citi expresia feţei.

— Mă aşteptai, şopti ea.

— Să mergem, Nicola, o îndemnă el cu o voce moale.

— Nu este nici o coincidenţă că te aflai aici.

— Eşti foarte rece.

— Şi foarte supărată. Încetează să-mi mai spui ce trebuie şi ce nu trebuie să fac !

El râse, un sunet care o făcu să se aprindă la faţă şi să-şi piardă curajul.

— Dacă nu-ţi place să mă auzi vorbind, atunci tac.

Nu exista nici o scăpare pentru ea când el o ridică în braţe.

— Nicola, sexy şi încăpăţânată. Ce mă fac eu cu tine ?

S-o ţină aşa. Să n-o lase niciodată jos. S-o ia cu el oriunde se ducea el. S-o iubească.

— Te urăsc, Blye, spuse când el o lăsă jos în bungalov.

— Serios ?

Ar fi trebuit să fie în stare să se depărteze de el, dar picioarele îi erau inerte.

Blye încă îşi mai ţinea un braţ în jurul Nicolei când îşi strecură cealaltă mână dedesubtul cămăşii ei de noapte, mângâindu-i uşor pielea goală. În acelaşi timp buzele lui începură să se mişte chinuitor de încet pe gâtul şi faţa ei, şovăind în jurul buzelor, jucându-se pe la colţuri, nezăbovind niciodată în acelaşi loc mai mult de o clipă.

— Asta doreai să-ţi facă Derek ? întrebă el.

— Da, minţi ea. De ce pui întrebări la care cunoşti deja răspunsurile ? Îi fu foarte greu să-şi păstreze calmul.

— Eşti o puştoaică provocatoare a cărei răzbunare este dulce uneori.

— Te provoc ? Ea îi aruncă o privire nevinovată.

— Ştii foarte bine că da. Mă scoţi din minţi. Ducându-te la Derek, ar fi fost încă o ocazie. Nu-ţi dai seama ce vâlvă s-ar fi iscat când restul grupului ar fi aflat ?

— Ar fi meritat, declară ea.

— Eşti complet lipsită de scrupule, Nicola. De aceea te-am pândit.

— Trebuia să încerc, Blye. Ea se îngrozi de suspinul din vocea ei.

— Şi apoi — presupunând că ai fi reuşit — l-ai fi recompensat pe Derek lăsându-l să facă dragoste cu tine ?

— Ar fi meritat recompensa, spuse ea cu obrăznicie.

— L-ai fi lăsat să te sărute aşa ?

Buzele lui se lipiră din nou de ale ei, însetate de data asta, cerând un răspuns şi primindu-l. Ea nu avea nici un gând să-i reziste. Îl iubea pe Blye, chiar şi acum când încerca să se convingă că-l ura.

El îşi înălţă capul.

— L-ai fi lăsat, Nicola ?

— Da.

— Şi aşa ? Tonul lui fu un pic mai sever acum.

Cu o singură mişcare îi îndepărtă cămaşa de noapte de pe umeri şi imediat buzele lui fură pe sânii ei, sărutându-i sfârcurile ridicate şi întărite.

— Ei, Nicola ?

— Da ! Cuvântul îi ieşi din gură ca un geamăt, şi ea realiză că spusese „da" la ceva mai mult decât întrebarea lui. Se întrebă dacă şi el înţelesese asta.

— Şi tu ce-ai fi făcut ? întrebă el cu voce răguşită.

— Asta.

Împlinindu-şi o dorinţă fierbinte, îşi strecură mâinile dedesubtul pulovărului lui şi-şi lipi palmele de pieptul lui, apoi îşi lăsă degetele să exploreze tăria muşchilor ce se întindeau spre umeri. Involuntar, îşi arcui trupul spre al lui.

Blye trase adânc aer în piept şi spuse :

— Dumnezeule, Nicola, tu eşti doar o provocatoare ?

— Tu ce crezi, Blye ?

Blye o îndepărtă un pic de el.

— Cred că nu eşti chiar atât de inocentă cât pretinzi. Poate că Gloria are dreptate în privinţa asta.

Deci ei **discutaseră** despre ea. Plăcerea de a fi dezmierdată de el dispăru.

— Vreau hainele, Blye, spuse ea.

— Cunoşti condiţiile.

— Nu pot să-mi cer scuze.

— Atunci rămâi în cameră.

Ea tăcu pentru un moment, apoi spuse :

— Grupul va dori să ştie unde sunt.

— Le voi spune că eşti bolnavă.

El va face asta fără să clipească.

— E posibil să dorească să mă viziteze.

— La tine în bungalov intrarea este oprită. Şi încă un lucru, înainte de a pleca — nu încerca să alergi la Derek. N-o să meargă, Nicola.

El ajunsese la uşă când ea întrebă :

— Cât ai de gând să mă ţii prizonieră aici ?

Blye se întoarse, cu o figură enigmatică.

— Până îţi vei cere scuze, sau până la sfârşitul excursiei, de tine depinde.

Uşa se închise şi Nicola se băgă în pat. De data asta, ea era sigură, Blye nu se va mai întoarce.

CAPITOLUL ZECE

Nicola se trezi devreme. Își simțea capul greu și ochii îi ardeau. Camera era în semiobscuritatea zorilor. Ridicându-se, ea măsură cu privirea încăperea. Sărăcia era cea mai remarcabilă calitate a ei. Singurul scaun era gol, căci costumul fusese luat de pe spătarul lui seara trecută. Cârligele cuierului erau și ele goale.

Cu câteva clipe înainte de a deschide ochii ea avusese speranța că-și va vedea costumele. Că Blye se înduioșase, intrase în bungalovul ei în timp ce ea dormea, și-i pusese hainele la loc. Că seara trecută el intenționase doar s-o sperie.

Camera goală o convinse că speranțele ei fuseseră deșarte. Comportarea lui Blye nu fusese un bluff.

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. În tabără era liniște. Nu exista nici un semn de viață. Dar curând lumea urma să se scoale, să se îmbrace și să se îndrepte spre autocar.

— Să te ia naiba, Blye ! spuse Nicola cu năduf.

— Noaptea nu ți-a mai temperat mânia, remarcă o voce veselă.

Ea se răsuci. Blye stătea în cadrul uşii, arătând superb într-un costum de safari deschis la gât, care-i scotea la iveală braţele şi picioarele bronzate.

Speranţele ei nu fuseseră deşarte, la urma urmei !

Ea se îndreptă bucuroasă spre el.

— Oh, Blye, ai venit ! Şi mi-ai adus hainele.

El îşi ridică o sprânceană.

— Le am la mine.

— Ticălosule ! La ce chin m-ai supus ! Scoase un oftat de uşurare. Dă-mi-le. Trebuia să-mi imaginez că vei veni.

— Condiţiile nu s-au schimbat, Nicola. Vocea îi fu neobişnuit de stearsă.

— Blye ?

El se uită la ea, încruntându-se, pe figura lui neputându-se citi ceva. După un moment sau două, spuse :

— Şi asta ar fi trebuit să-ţi imaginezi.

— Am crezut... Se opri. Nu-ţi dai seama ce-mi ceri ?

Ochii lui întunecaţi licăriră.

— Îmi dau seama.

— Şi atunci...

— Îmi dau seama şi ce ai făcut. Gloria nu şi-a schimbat vederile.

Uşurarea ei, ce avusese o viaţă atât de scurtă, făcu loc disperării.

— Nu are simţul umorului ? întrebă ea suspinând.

— N-a găsit situaţia amuzantă, spuse Blye sec.

— Este o femeie îngrozitoare — arogantă şi încăpăţânată.

— Nu mă aflu aici să discut personalitatea Gloriei.

— Cum poţi să te asociezi cu o femeie ca asta ? Nu intenţionase să pună această întrebare. Dar cuvintele îi ieşiseră din gură fără să le poată opri. Nu este deloc potrivită pentru tine, Blye.

— Ai de gând să-ţi ceri scuze ? dori el să ştie, ignorându-i întrebarea.

Nicola îşi simţi lacrimile gata să-i inunde ochii. Nu putea să plângă. Nu trebuia !

Clipind, spuse cu furie :

— M-am înşelat. Vă potriviţi de minune. Tu eşti la fel de arogant şi îngrozitor ca şi ea !

— Ai de gând să-ţi ceri scuze ? întrebă el calm, ca şi când nimic din ceea ce spunea ea nu-l deranja.

— Cunoşti răspunsul. Ea se întoarse cu spatele.

— Şi tu cunoşti consecinţele.

Hainele ei se aflau tot în mâna lui când el părăsi bungalovul.

*
* *

Nicola auzi voci de afară — Derek şi doamna Barnes, Jim Slade vorbind cu May, şi Anton strigând-o pe Maria de la gard, evident entuziasmat de ceva ce reperase. Îi auzi râsul lui Blye, plin şi clar, şi atât de degajat ca şi când nimic nu i-ar fi tulburat liniştea sufletească în ziua aceea. Nicola îşi încleştă pumnii, dorindu-şi să găsească ceva în care să lovească cu ei.

Numaidecât în tabără se făcu liniște. Stând lângă fereastră Nicola văzu o pasăre în depărtare, un vultur ridicându-se în zbor și făcând o rotație — solitar, totuși liber să meargă unde dorea.

O aștepta o zi lungă și plictisitoare.

La prânz cineva bătu la ușă. Cu o figură lipsită de expresie, Nicola se îndreptă spre ușă. Rămase perplexă privindu-l pe bărbatul ce stătea în fața ușii. Nu era Blye, ci Derek.

— Nicola, ce faci ? întrebă el.

— ... Bine.

— Blye spunea că ești bolnavă.

Soluția problemei se ivise în pragul ușii ei. Nicola trase adânc aer în piept.

— Intră.

Privirea lui Derek se opri pe trupul ei, o privire de bărbat care percepea formele feminine de sub materialul subțire al cămășii de noapte. Nu o privire ofensatoare, totuși, căci nimic din ea n-o făcu pe Nicola să se simtă femeie. Probabil numai Blye putea avea acest efect asupra ei.

— Ți-ai petrecut ziua în pat ? întrebă el.

— Nu.

— Blye spunea... Și tu ești în cămașă de noapte.

— Este tot ce am în momentul de față, spuse Nicola mânioasă. Derek, tu trebuie să m-ajuți. În câteva minute ea îi povesti ce se întâmplase.

— Vrei să-ți fur hainele de la el ?

— Dacă poți.

— Nici o problemă. Derek își îndreptă umerii. Blye nu mă sperie.

— Oh, Derek, mulțumesc !

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Bărbatul ăsta este unic — teribil de arogant.

— Cu siguranţă este unic, murmură Nicola.

— Este doar un simplu şofer, nu este şeful tău. De ce îl laşi să-ţi facă aşa ceva ?

Pentru un moment ea fu tentată să-i spună lui Derek despre Blye. Deschise gura, apoi se răzgândi. Blye avea motivele lui să călătorească incognito şi nu era indicat ca Nicola să-şi dezvăluie identitatea unui membru al grupului. Dar ea nu-i datora nimic, îşi spuse cu înverşunare. Totuşi Blye era un tip al naibii de dur când se supăra. Ea nu avea nevoie să-şi îngreuneze situaţia.

Nicola schiţă un zâmbet.

— Blye face în general ceea ce vrea. Mă vei ajuta, Derek ?

— Da. Mi-ar plăcea să-l omor, murmură tânărul. Tu eşti atât de frumoasă, Nicola — lipsită de apărare în faţa unui bărbat ca ăsta. Din doi paşi el fu lângă ea şi o înlănţui cu braţele. O să continuăm să ne vedem după excursie ?

— Derek...

El nu înregistră protestul ei când se aplecă s-o sărute. Sărutul, care debută ca o tentativă, deveni rapid deosebit de pasionat. Nu simţea nimic, se gândi Nicola cu disperare.

Încercă să-l îndepărteze şi-i simţi braţele strângând-o mai tare. Când el îşi înălţă capul, pentru a răsufla, ea spuse cu nelinişte :

— Blye trebuie să apară.

— Nu mi-e teamă de Blye Peterson. În camera mică vocea lui sună deosebit de tare. Lasă-l să vină şi-o să-l fac să-i pară rău.

— Serios ? interveni o voce domoală.

Ei nu-l auziseră intrând. Derek își slăbi strânsoarea doar puțin. Nicola deveni brusc conștientă de ținuta ei sumară. Privind în ochii batjocoritori de pe fața severă, simți că i se strânge stomacul.

— Du-te, Derek, îi spuse ea încet.

Ca răspuns brațele lui Derek o strânseră din nou.

— Te sfătuiesc să pleci, spuse Blye cu calm.

— Rămân aici s-o protejez pe Nicola.

Drăguț din partea lui, dar lipsit de înțelepciune. Aproape fără să-și dea seama, Nicola observă diferența dintre cei doi bărbați. Bărbatul mai în vârstă înalt și lat în umeri, cu pieptul și brațele musculoase ca de atlet ; bărbatul mai tânăr, mai mic de statură, mai slab și mai vulnerabil. Era o comparație incorectă, dar ea o făcuse instinctiv.

— N-am nevoie de nici o protecție, spuse ea, știind că era adevărat. Aroganța lui Blye era neîndoicasă, dar el nu i-ar fi făcut nici un rău. Ea știa că-i putea încredința viața ei, dacă nu fericirea și liniștea sufletească.

— Pleacă, Derek, spuse Blye din nou. Tonul lui fu politicos — era greu de crezut că ar fi vorbit altfel unui client al lui Delayney — dar Nicola se întrebă dacă tânărul îi sesizase sunetul metalic.

— Rămân.

— Accesul în camera Nicolei este interzis. Trebuie să insist să pleci. Dacă nu, te voi arunca afară eu personal.

— Pleacă, Derek, spuse ea.

Ceva din vocile lor îl făcu pe Derek să-și slăbească strânsoarea. Figura lui era sfidătoare, dar

se întrezărea acolo și o oarecare nesiguranță. Trebuie că-și dăduse seama că nu putea rivaliza cu Blye.

— Nicola era prietena mea, aruncă el vorbele în tăcerea plină de încordare.

Blye strânse din buze, încleștându-și ușor maxilarele.

— Nicola este un membru al personalului, așa că accesul în bungalovul ei îți este interzis.

Derek păru să nu știe ce să spună. Părăsi camera cu un aer de bravadă, dar Nicola văzu că era ofensat și realiză că și Blye observase.

— Deci, spuse Blye, Derek **este** iubitul tău ?

Nicola ridică din umeri. Pe sub genele lungi îl aruncă o privire provocatoare.

— Aș spune că faptele vorbesc de la sine, nu crezi ?

— Nu puteai să ai gusturi mai bune ? întrebă Blye pe un ton sarcastic.

— Derek este o persoană foarte agreabilă.

— Agreabilă ? Dumnezeule, **mie** să nu-mi spui vreodată că sunt agreabil ! Nu cred că aș suporta. Cum este Derek ăsta al tău ca iubit ?

— Excelent.

— Te excită ? O prinse de bărbie forțând-o să se uite la el.

— Da. Nicolei începură să-i zvâcnească tâmplele.

Blye își trecu mâinile prin părul ei și-i cuprinse fața în palme.

— Îi răspunzi ?

— Da, spuse ea cu o voce mult prea ridicată, sigur că-i răspund.

— Ciudat.

Blye era atât de aproape încât ea-i putea simți fiecare mușchi al trupului. Cuprinsă de o dorință ce deveni rapid familiară, Nicola se lipi de el, apoi, realizând ce făcea, se încordă.

— Pentru o femeie pasionată, continuă Blye cu o ușoară notă de insolență în glas, păreai foarte rigidă când Derek te săruta.

Suportase deja prea mult. El știa ce-i făcea și îl distra lucrul ăsta.

— A fost doar un sărut, spuse ea, surprinsă că putuse să pară atât de indiferentă.

— Eu nu te-am sărutat încă și te simt reacționând.

Ea trebuia să-i distragă atenția. Repede.

— Cum a fost călătoria de dimineață ? întrebă Nicola.

El râse.

— Asta este Nicola mea, expertă în a schimba subiectul când devine iritant pentru ea !

Nici ea nu știa de unde își găsise forța de a-i îndepărta mâinile. El nu opuse nici un fel de rezistență și Nicola făcu un pas înapoi.

— Deci, Blye, cum a fost ? întrebă ea din nou.

— Am văzut foarte puține.

— Mi-a simțit cineva lipsa ?

— Toată lumea.

— Nu Gloria, veni prompt replica ei.

— Gloria mai mult decât oricine.

— Spune-mi altă persoană, Blye !

— Este adevărat. El râni. Mici luminițe se aprinseră în ochii lui albaștri. Nefiind tu, n-a mai avut cine s-o tachineze pe Gloria.

Nicola își ridică brusc capul. Oare Blye era de partea ei ?

— Te-ai răzgândit în privința scuzelor, spuse ea cu bucurie.

— Nu.

— Condițiile sunt aceleași ?

— Da.

— Înseamnă chiar atât de mult pentru tine să-mi cer scuze Gloriei ? întrebă ea cu tristețe.

— Da, draga mea, șopti Blye.

Ea îi evită privirea, nu dorea ca el să vadă cât de îndurerată era. Brusc se întoarse și se duse la fereastră. Pe pământul încins din fața bungalovului câteva gaițe se ciondăneau. Ochii Nicolei erau atât de încețoșați de lacrimi încât nu putu distinge albastrul strălucitor al micuților viețuitoare.

— De ce nu cedezi ? îl auzi ea întrebând și constată că venise în spatele ei.

Chiar, de ce ? La un moment dat — nu cumva tocmai ieri ? — i se păruse foarte important să nu cedeze. Simțise că lupta pentru ceva. Ceva pentru care merita să lupte. Dar acum, când Blye recunoscuse că Gloria însemna foarte mult pentru el, părea să nu mai aibă pentru ce lupta.

— Ce se întâmplă cu doamna mea pătimașă ? întrebă el în șoaptă.

Blye se apropiase atât de mult de spatele ei, încât ea-i putea simți trupul încordat.

— Îți amintești acea doamnă, Nicola ? Brațele lui o înlănțuiră. Ea simți căldura trupului pe spate și bătăile inimii, și se întrebă dacă și el îi simțea inima bătând sub mâinile lui.

— Îți amintești, Nicola ?

Nodul din gât o împiedică să vorbească. Scutură din cap.

— Da. Îi simți respirația pe ceafă și buzele în părul ei.

După un moment, el continuă :

— Era atât de plină de temperament, acea Nicola care venise în biroul meu pentru interviu, curajoasă și independentă până la nesocotință. Nimic n-ar fi putut să stea în calea țelurilor ei. Îți amintești ?

Da, își amintea. Nicola despre care vorbea el, era o fată care fusese respinsă de un bărbat care era atât de vag în mintea ei încât cu greu își putea face o imagine clară a trăsăturilor lui. O fată plină de entuziasm care dorise din suflet să-și facă o nouă viață și venise hotărâtă să reușească. O fată foarte diferită de cea care stătea acum la fereastră, atât de îndrăgostită de bărbatul din spatele ei, încât nimic altceva nu mai conta pentru ea.

— Ce s-a întâmplat cu acea doamnă înflăcărată, Nicola ? Unde este ?

Ea deschise gura să vorbească și o închise la loc.

— Este atât de greu pentru ea să-și ceară scuze, încât preferă să-și distrugă cariera ?

— Îmi voi cere scuze, spuse Nicola foarte încet.

Ea îi auzi răsuflarea de ușurare, i-o simți în părul ei, apoi Blye o întoarse cu fața la el.

— Vorbești serios ?

— Da.

El credea c-o învinsese. Să creadă ! Era mai bine să afle adevărul — că ea realizase că luptase pentru o dragoste care nu putea fi niciodată a ei.

— Mă bucur, spuse el. Vom sfârși excursia

așa cum am început-o. În afară de noi, numai Gloria și Derek știu ce s-a întâmplat.

El se aplecă fiind pe cale s-o sărute. Era singurul lucru căruia ea nu i-ar fi putut face față — nu acum. Se desprinse din îmbrățișarea lui.

— Hainele mele, ceru ea.

— O să le primești, răspunse el pe un ton ciudat.

Nefiind chiar sigură de ce pulsul i-o luase razna, ea întinse o mână.

— Acum.

Ignorând gestul, Blye spuse :

— Te voi îmbrăca eu.

— Ce ! Ea se uită uimită la el, dorindu-și să-și poată potoli emoția.

— Te voi îmbrăca eu, repetă el.

Ea scutură din cap cu fermitate.

— Ești nebun, Blye. După tot ce mi-ai făcut !

— Crezi că mi-a făcut plăcere ? întrebă el cu o voce răgușită.

— Te-ai bucurat de fiecare clipă !

— Asta este ceea ce mă bucură. Întinse mâna și o trase spre el. Ceea ce ne bucură pe amândoi.

— Ieși, Blye ! Măcar dacă vocea nu i-ar fi sunat atât de lipsită de fermitate.

— N-am vrut să-ți iau hainele, dar nu mi-ai dat posibilitatea să aleg. Ea îl simți vorbind în părul ei. Vreau să te sărut.

Și ea voia s-o sărute. Doamne, cât de mult își dorea lucrul ăsta !

— Nu, Blye.

— Ba da, iubito.

Iubito. El nu avea nici cea mai vagă idee de

spre iubire. Nicola își dori să se fi simțit mai puțin tulburată.

— Ieși de aci ! murmură ea.

— Nu, șopti el.

Excitația o făcuse vulnerabilă. Ea ar fi trebuit să-l îndepărteze, să se lupte cu el, să-i arate că era supărată, dar trupul îi era complet lipsit de vlagă.

— Te rog, reuși ea să spună.

El își coborî privirea la ea.

— Te rog, fă dragoste cu mine, asta vrei să spui ?

— Nu !

— Asta spune trupul tău, replică el cu ironie în glas, dar și cu blândețe. Prefer să-ți ascult trupul.

Și ce-ar fi putut ea să-i răspundă ? Cel puțin, gândi Nicola cu satisfacție, dacă ea îl dorea, o dorea și el. Trupul lui vorbea de la sine, ea-i putea simți căldura și încordarea mușchilor prin costumul de safari. Ochii lui erau întunecați și plini de dorință, și un fel de uimire.

— La ce te gândești ? șopti ea.

— Cât de mult mi-ai lipsit. Scoțând un geamăt începu s-o sărute, sărutări pasionate cerând răspuns. Nicola nu mai raționa. Cuprinsă de o dorință pe care n-o mai cunoscuse, deschise gura cu bucurie, înapoind sărut pentru sărut. Înlănțuindu-i gâtul cu brațele, ea își arcui trupul spre al lui.

Nicola nu opuse rezistență când el îi îndepărtă cămașa de noapte de pe umeri. Atingerea mâinilor lui pe sâni îi produse o plăcere așa de mare, încât îi scăpă un geamăt involuntar. Când buzele

lui ajunseră acolo unde o atinseseră mâinile, Nicola gândi că va exploda de dragoste şi dorinţă.

Cu blândeţe, Blye o îndepărtă de el. Ea îl privi uimită.

— Blye ?

— N-ar fi trebuit să încep aşa, spuse el cu o voce aspră. Tu eşti atât de frumoasă, Nicola şi te doresc atât de mult, dar ar fi trebuit să fiu mai raţional.

În cameră era cald, totuşi ei i se făcu brusc frig.

— Ce vrei să spui ?

— Că am început ceva ce nu putem termina. Acum nu este momentul potrivit, Nicola. Haide să-l aşteptăm, scumpa mea.

Cuvintele lui de alint nu însemnară nimic pentru ea. Abia le auzi. Ea înţelese doar că fusese respinsă — o respingere foarte dureroasă, judecând după evidenta ei înflăcărare.

Forţa cu care Nicola îi trase o palmă peste obrazul drept, făcu s-o doară mâna.

— Dă-mi lucrurile şi pleacă ! îi aruncă ea.

Momentul potrivit. Nu va exista nici un moment potrivit. Îşi trase hainele pe ea cu mişcări stângace din cauza durerii şi a mâniei. Mâine, când safari-ul va lua sfârşit, îi va spune lui Blye că va pleca de la Delayney Tours. Gândul de a rămâne după tot ceea ce se întâmplase nu putea fi îndurat.

*
* *

Excursia se încheie cu mai mult entuziasm decât începuse, cu îmbrăţişări şi schimburi de adrese între oameni care la plecare nu se cunoşteau şi

acum erau prieteni, cu promisiuni de a-şi scrie şi a se vizita. Famila Slade făcu o invitaţie generoasă oricui călătorea la New York, iar Maria şi Anton, cu zâmbetele până la urechi, reuşiră să spună „foarte drăguţ", „foarte drăguţ" cu un accent plăcut.

— Ai fost minunată, Nicola, spuse doamna Barnes şi unul după altul ceilalţi fură în asentimentul ei. Derek îşi însoţi propriul compliment cu un sărut. În ciuda golului imens din sufletul ei, Nicola se simţi mişcată.

Numai Gloria se ţinu deoparte — dar Gloria îl avea pe Blye. Pe faţa frumoasă se arătau semnele unei inexplicabile încordări, dar mâna de pe braţul lui era la fel de posesivă ca întotdeauna. Nicola încercă să nu se uite la ea.

Zâmbetul Nicolei ascundea propria ei încordare. Ea îi spusese lui Blye că urma să plece şi el o informase că era imposibil. Nu-şi amintea că semnase un contract ? Era obligată să mai conducă încă două excursii — altfel Delayney Tours nu şi-ar fi scos banii pentru instruirea personalului.

— N-o voi face, declarase Nicola, cu ochii larg deschişi pe figura stupefiată.

— N-ai de ales.

— Pot să refuz.

— Şi să fii trecută pe lista neagră de toate companiile de turism din ţară ?

— Tu ai putea să mă concediezi, spuse ea la voia întâmplării, dar realiză, încă înainte ca el să răspundă, că n-o va face.

Se consolă la gândul că următoarele excursii urmau să fie fără Blye. Patronul lui Delayney Tours nu putea să conducă autocarul din nou.

★
★ ★

A doua excursie fu plăcută şi fără incidente. Rezervaţia fu bogată în animale şi turiştii foarte simpatici. Nici o Gloria printre ei. Tom, şoferul, era un băiat liniştit, care-i urmă cu bucurie sugestiile Nicolei. Nu se ivi nici o problemă majoră, nici un conflict, nici un moment emoţionant care să rămână pentru totdeauna în memoria ei.

Se iviră ocazii în care Nicola vizită firma Delayney Tours, dar niciodată nu-l văzu pe Blye şi nici ea nu întrebă de el.

Îşi închiriase o cameră cu plata săptămânală, neştiind cât timp avea nevoie de ea. Trimisese scrisori la câteva companii de turism şi primise un răspuns promiţător şi o ofertă pentru un interviu. Ideea n-o înspăimânta. Nici un interviu nu putea fi ca primul şi nici persoana care o va intervieva nu putea fi ca Blye.

Derek locuia în Nelspruit şi din când în când Nicola se întâlni cu el. Merseră împreună la două filme şi apoi Derek o întrebă dacă putea să intre la ea să bea o cafea.

— Este târziu, spuse Nicola zâmbindu-i pentru prima dată.

— Tu nu mă placi, replică el cu ironie în glas.

— Sunt nebună după tine, îl tachină ea. Dar este târziu, Derek.

— Pot să înţeleg o aluzie, spuse el, tărăgănând cuvintele. Pariez că pe Blye nu l-ai expedia.

Ei îi pieri zâmbetul.

— Nu l-am mai văzut pe Blye de când ne-am întors.

— Îmi pare rău, spuse el cu o blândeţe care dovedi că ştia ce simţea ea pentru Blye, şi ştia şi de Gloria. Înclinându-se spre ea, o mângâie uşor pe obraz.

Poate că ar fi trebuit să-l lase să intre, gândi Nicola, urmărindu-l plecând. Derek era singurul ei prieten în oraş. Era un tânăr necomplicat, care nu făcea nici un secret din faptul că ea nu era singura fată cu care se întâlnea. Era o companie plăcută.

El ar fi sărutat-o. Probabil ar fi încercat să facă dragoste cu ea. Poate că n-ar fi fost un lucru rău. Cu cât se va obişnui mai repede cu atenţiile altor bărbaţi, cu atât mai repede va înceta să se mai gândească la Blye.

Exceptând faptul că va exista întotdeauna o comparaţie — o comparaţie involuntară probabil. Şi întotdeauna va exista iubirea pentru Blye. Ea era o femeie făcută pentru un singur bărbat, realiză Nicola cu disperare.

— Ţi-ai cumpărat bilet pentru seara dansantă? o întrebă secretara, când sosise la Delayney Tours pentru detalii în legătură cu al treilea safari.

— Nu m-am gândit să merg.

— Oh, dar trebuie! Fata se uită la ea surprinsă. Este evenimentul anului. În plus, salariaţii trebuie să participe.

— Numai salariaţii? întrebă Nicola cu toată indiferenţa de care fu în stare. C ndu erea vine? Pre... preşedintele companiei?

— El nu, veni răspunsul vesel. Se pare că nu suportă muzica disco.

— Trebuie să vii singur ?

— Nu este o regulă în sensul acesta. Partenerii sunt bineveniţi.

Nicola îşi ridică bărbia şi ochii căprui-deschis îi străluciră de satisfacţie. Nu va sta în casă din cauza lui Blye !

— Două bilete, te rog, ceru ea.

Îl întrebă mai târziu în acea seară pe Derek :

— Vii cu mine ?

— Asta înseamnă să renunţ la o întâlnire, dar pentru tine, Nicola — el râse plin de încântare — merită.

— Tu într-adevăr eşti un afemeiat. Ea nu se putu abţine să râdă. Deci, la ora opt ?

★
★ ★

Nicola îl văzu pe Blye aproape imediat. Înalt şi distins, arăta superb în elegantul costum negru. Era singur.

El o văzu în acelaşi moment. Era lume între ei, dar când privirile li se întâlniră, fu ca şi când s-ar fi aflat din nou în bungalov, doar ei doi într-o cameră mică şi goală. Nicola se opri la jumătatea pasului, tăindu-i-se respiraţia din cauza şocului.

— Zâmbeşte, o sfătui o voce joasă, în timp ce un braţ protector o cuprinse de după umeri. Şi nu uita nici o clipă că eşti cea mai frumoasă fată din încăpere.

Fu o revelaţie pentru ea să constate că Derek era mai mult decât un tânăr agreabil căruia îi

plăcea să flirteze şi să glumească — era şi cumsecade şi neaşteptat de sensibil.

— Nu-mi pasă de Blye, spuse Nicola cu înverşunare. Te rog, dansează cu mine, Derek.

Muzica era minunată şi ei dansau foarte bine împreună. Privind-o pe fata graţioasă, îmbrăcată într-o rochie subţire de culoarea cerului, un străin ar fi spus că se distra. Nimeni n-ar fi ghicit că tâmplele îi zvâcneau, că era în permanenţă conştientă de prezenţa unui bărbat înalt, bronzat, cu o figură severă. Nimeni în afară de Derek, poate. Nicola se minună cât de bine ghicise el.

O dată Blye trecu dansând pe lângă ei. Partenera lui era o fată drăguţă, cu păr roşu şi o expresie adorabilă. Când Blye îi întâlni privirea încă o dată, Nicola îşi puse braţele în jurul gâtului lui Derek. I se păru că maxilarele lui Blye se încordară uşor, dar asta nu reuşi să-i diminueze suferinţa. La urma urmei, fusese o greşeală să vină la dans. Nu-i plăcea deloc să vadă o altă femeie în braţele lui Blye. Încă n-o văzuse pe Gloria, dar n-avea nici un dubiu că femeia se afla aici.

O va invita Blye la dans ? se întrebă ea. Timpul trecea şi ea înţelese în cele din urmă că el n-o va face. O dureau muşchii feţei de la zâmbetul pe care se forţase să-l poarte toată seara. Dar adevărata durere era în sufletul ei.

Cu atât de puţin timp în urmă ea se aflase în braţele lui Blye. Oare vorbele lui de dragoste nu însemnaseră nimic pentru el ? Ea fusese doar încă una din lungul şir de fete ? Gloria o avertizase dar ea n-o luase în seamă.

Se făcuse târziu. Luminile se micșoraseră și formația schimbase ritmul. Muzica era lentă acum, ca și când muzicienii înțeleseseră că perechile doreau să se îmbrățișeze.

Era timpul de plecare, gândi Nicola. Și atunci auzi pe cineva întrebând :

— Permiteți ? și inima ei tresări.

— N-am putut veni la tine până acum, spuse Blye trăgând-o spre el.

— Este un fel de protocol ? Ea îi aruncă o privire provocatoare. Cea mai tânără membră a personalului trebuie să fie ultima la rând ?

El râse încet, acel râs familiar care avea un efect atât de alarmant asupra pulsului ei.

— Am sperat că n-o va deranja să aștepte muzica potrivită. O înconjură cu brațele. Lumină obscură și muzică lentă pentru noi, Nicola.

Amintirile îi reveniră în minte. Amintiri pe care ea încercase din greu să și le alunge din minte, pentru că-i provocau prea multă durere. Nu reușise niciodată pe deplin, căci dacă ea se putea stăpâni în cursul zilei, nu-și putea controla visele noaptea.

Amintirea lui Blye stând la gard și scrutând savana în căutarea animalelor sălbatice, sau stând lângă focul de tabără, cântând la chitară. Blye ținând-o în brațe, șoptindu-i cuvinte de dragoste. Blye într-un costum de safari ce scotea în evidență musculatura unui trup superb. Un Blye foarte diferit de cel care o ținea acum în brațe, îmbrăcat într-un costum negru costisitor și impecabil croit.

Şi totuşi, deloc diferit, gândi Nicola, când amintirea se îmbină cu realitatea. Trupul înalt şi zvelt, atât de aproape de al ei, era aşa cum şi-l amintea ea. Pe obraz îi simţea bătăile inimii şi în nas mireasma ameţitoare a unui parfum bărbătesc de neconfundat.

Atingerea picioarelor lui de ale ei era chinuitor de senzuală, iar mâinile lui erau ca nişte făcări pe soatele ei gol. Îi simţi buzele în păr şi se lăsă moale în braţele lui, mustrându-se pentru o nechibzuinţă pe care categoric o va regreta.

Ei se mişcau încet, două trupuri într-unul singur, şi Nicolei i se păru că erau singuri pe ringul de dans. Îi veni în gând prima seară a excursiei, când ea şi Blye cântaseră împreună. Şi atunci, i se păruse că lumea le aparţinea. Magia se furişase în întunericul din jurul focului de tabără, la fel şi o nestăvilită bucurie. Se întâmpaseră atât de multe din seara aceea. Închise ochii, ca şi când numai aşa putea să transforme amintirea în realitate.

— Ce-ai mai făcut, Nicola ? îl auzi ea întrebând.

Ea îşi lăsă capul spre spate pentru a-l privi, şi-şi reprimă dorinţa arzătoare de a-i atinge faţa.

— Foarte bine, minţi ea. Tu ?

— Mi-ai lipsit.

Nu în felul în care-i lipsise el. Ar fi putut face un efort s-o vadă, ar fi fost atât de simplu. Oricum, drăguţe cuvinte.

— N-a mai fost nimeni care să ţi se împotrivească, sau să-ţi răspundă obraznic, îl tachină ea.

— Una singură este Nicola. El păru amuzat. Se apropie al doilea safari, cred.

— Al treilea şi ultimul, Blye.

Dacă el fusese sincer când spusese că nu voia s-o piardă, acum avea ocazia să-i ceară să nu părăsească Delayney Tours, să nu plece acasă.

În schimb el spuse :

— Sper ca acest safari să fie unul de neuitat. Apoi, înainte ca ea să se fi putut gândi la tonul lui ciudat, el continuă :

— Te-ai văzut des cu Derek ?

— Tot timpul. El nu reacționă. Oare ea se așteptase s-o facă ?

— Ce face Gloria ? întrebă ea politicos. N-am văzut-o aici în seara asta.

— N-a venit, și cred că se simte bine.

— Mă bucur.

Blye izbucni în râs.

— O altă minciună. Tu nu te bucuri deloc, Nicola mea, și nu dorești să vorbești despre Gloria. Nici eu. Blye o trase mai aproape de el și ea închise ochii, dorindu-și ca dansul să nu se sfârșească niciodată.

Se sfârșise o melodie lentă și începuse o alta, când Derek interveni invitând-o din nou la dans.

— Trebuia să faci lucrul ăsta ? întrebă Nicola când Blye nu-i mai putea auzi.

— Am făcut-o pentru tine.

— Pentru mine ? întrebă ea nedumerită.

— Blye îți face un semn și tu alergi la el, spuse Derek furios.

— Tu mă faci să mă simt o persoană fără voință.

— Nu, iubito, tu nu ești o persoană lipsită de voință, dar ești o femeie îndrăgostită.

— Este așa de evident ? întrebă ea aproape fără glas.

— Pentru mine da. Te-am sărutat şi nu ai reacţionat deloc. El zâmbi cu tristeţe. Bănuiesc că singurul bărbat la care reacţionezi este Blye.

— În cazul ăsta înseamnă că totul este pierdut pentru mine. Nicola încercă să-i întoarcă zâmbetul şi se întrebă dacă el observă strălucirea lacrimilor din ochii ei.

— Poate, poate nu. Fă-l pe Blye să alerge după tine, Nicola.

— S-ar putea să nu dorească.

— Atunci nu este bărbatul potrivit pentru tine. Tu ai venit aici cu mine, Nicola, şi cu mine vei pleca. Blye te va găsi dacă asta doreşte.

— Eşti un adevărat bărbat, spuse Nicola şovăitoare.

— Îmi permiţi să te conving de lucrul ăsta ? întrebă el prefăcându-se că-i aruncă o privire pofticioasă.

— Va exista o fată foarte norocoasă care nu va avea nevoie să fie convinsă. Te superi dacă te rog să mă conduci acasă, Derek ? Simt nevoia să fiu singură.

★
★ ★

Zilele trecură şi Blye nu făcu nici un efort să ia legătura cu ea. În ziua plecării în safari, Nicola se îndreptă spre parcul de autocare, cu inima grea. Şoferul era un tânăr pe nume Larry, şi autocarul era gol. Primise instrucţiuni s-o ducă la un alt parc, spuse şoferul.

Opriră în faţa unei clădiri pe o străduţă în afara oraşului.

— Asta este parcul ? întrebă Nicola.

— Asta este locul. Intraţi, domnişoară, şi spuneţi-le că aţi sosit.

— Nu înţeleg, spuse ea nedumerită.

— Eu voi duce autocarul ăsta înapoi în oraş. Dumneavoastră veţi fi transferată pe altul.

Traversând locul de parcare, Nicola se întrebă de ce fusese informat doar Larry de această schimbare. Nu era treaba ei modul în care opera Delayney Tours, presupuse. Şi oricum, nu mai avea importanţă. Asta urma să fie ultima ei excursie şi putea foarte bine să ia lucrurile aşa cum erau. Evident venise devreme, căci în parcare nu se afla nici un autocar, numai un vehicul gri foarte luxos. Îi aruncă doar o privire superficială ; o durea sufletul la gândul că excursia marca sfârşitul colaborării ei cu compania de turism şi că nu-l va mai vedea pe Blye.

— Domnişoară Sloane, spuse funcţionarul de la oiroul său, vă aşteptam. Pe aici, vă rog.

Condusă într-o cameră aflată la mijlocul unui coridor lung, Nicola se uită uimită în jurul ei. Era o cameră de zi, frumos mobilată. La unul din capete, lângă o fereastră, se afla o masă de două persoane, cu tacâmuri scumpe şi pahare de vin, şi un singur trandafir într-o mică vază de sticlă.

Funcţionarul se îndreptă spre uşă, când ea strigă după el :

— Trebuie să fie o greşeală.

Uşa se închise şi ea se întrebă dacă el o auzise. Fu pe cale să-l urmeze, când auzi o voce familiară.

— Nici o greşeală.

Pentru câteva momente, Nicola rămase paralizată. Apoi, foarte încet, se întoarse. Blye se ridicase dintr-un fotoliu adânc ce era îndreptat spre fereastră, şi ea înţelese de ce nu-l văzuse când intrase în cameră.

Veni la ea şi-i luă mâna.

— Bună, Nicola.

Ea îşi umezi buzele uscate.

— Bună, Blye. Chiar că este o greşeală.

— Nu, draga mea.

— Eu plec în excursie.

— Da. După micul dejun.

Simţindu-se ameţită, se lăsă convinsă să se aşeze pe un scaun. Privirea i se opri pe o sticlă dintr-o frapieră.

— Vin, Blye ? La micul dejun ?

— Şampanie, de fapt. Merge foarte bine cu ouă Benedict.

— Şampanie la micul dejun ? Nu pot să cred !

— Numai un pahar. Nu risc să te cherchelisesc cu mai mult, la ora asta matinală. El râse şi ea, întâlnindu-i privirea, realiză la ce se referise el.

Buimăcită, îl urmări destupând sticla. Apoi spuse :

— Blye, ce se întâmplă ?

— Mai întâi un toast. Apoi vom vorbi.

— Un toast pentru ce ?

— Pentru excursia noastră.

Ea se uită uimită la el.

— Ai de gând să conduci din nou ?

— Dacă mă laşi ?

O străbătu un fior.

— Nu există nici un autocar în parcare. Doar un singur autoturism. O străfulgeră un gând. Este mașina ta, Blye ?

— Da.

— Unde este autocarul ?

— Nu vrei să afli mai multe despre excursie ?

— Blye, autocarul... pasagerii... începu ea.

— Paris, Roma și apoi Capri, spuse el. Așteaptă să vezi cum arată marea de la Anacapri. Nicola.

Ea visa, era sigură. Dar mai și tremura.

— Delayney Tours nu face excursii la Capri.

— Tinerii căsătoriți, da.

Tremuratul devenise alarmant, când spuse :

— Nu mă tachina, Blye.

— Nu te tachinez, iubita mea. Îi luă mâna și, întorcându-i-o cu palma în sus, i-o sărută. Și în tot acest timp nu-și luă privirea de la ea. Ochii lui exprimând ceva ce ea nu mai văzuse acolo niciodată : nesiguranță. Blye Peterson, Beldon Delayney, era nesigur de el !

— Te iubesc atât de mult. Vrei să te căsătorești cu mine, Nicola ?

Ochii ei mari și luminoși se uitară din nou la el, plini de lacrimi de fericire.

— Visez ! Dar există Gloria.

— Nu există nici o Gloria. N-a existat niciodată.

— Dar ea a spus că... Și doamna Barnes a citit în presă.

— Lasă-mă să-ți povestesc despre Gloria. Pe scurt. Blye ridicase tonul. Ea dorea să divorțeze și nu avea nici un motiv solid. Eu am fost bucuros s-o ajut. Am fost văzuți împreună, fotogra-

fiaţi împreună. Numele Delayney m-a făcut un faimos complice al soţiei adultere. Poate că am fost un prost, dar soţul ei era un ticălos şi eu nu aveam nici o legătură stabilă. Femeile pe care le cunoşteam umblau doar după sex şi bani. Nu aveam pe nimeni la care să ţin.

El se opri şi ochii lui albaştri aveau o strălucire ce-i înteţi pulsul Nicolei.

— Nici nu visam că lucrurile s-ar putea schimba !

— Şi s-au schimbat ?

— Imediat îţi voi povesti cât de mult. Hai să terminăm cu Gloria mai întâi. Ea nu a putut accepta ideea că totul a fost de faţadă şi a început să umble după mine. A aflat că urma să plec ca şofer într-o excursie şi şi-a făcut o rezervare de ultim moment. Devenise o pacoste.

— Nu chiar o pacoste, spuse Nicola plină de avânt, atâta timp cât ţi-a plăcut s-o săruţi.

— Ah ! Trebuia să ne vezi tu între copaci în ziua aceea. Tocmai îi spusesem că nu poate fi nimic între noi şi ea încerca să mă convingă că n-am dreptate. Blye începu să-i mângâie uşor mâna. Am treizeci şi patru de ani şi nu sunt un sfânt. Dar Gloria nu a fost niciodată amanta mea.

— Atunci de ce era atât de important să-i cer scuze ?

— Doream ca ea să ştie că femeia pe care o iubesc are clasă. Că nu-i loveşte pe alţii când îşi urmează propriul său drum — oh, da, am văzut lovitura din autocar — că nu are accese de furie.

— Că nu este niciodată nepoliticoasă, spuse Nicola cu răutate. Mai ales când clientul greşeşte.

— Exact.

— Dar cât valora o scuză silită ?

— Gloria nu știa că era silită. La fel ca și restul grupului, ea știa că ești bolnavă.

— Blye, ești un demon.

— Știu, iubita mea, dar te ador. Vrei să te căsătorești cu mine, Nicola ?

Nicola se uită la fața bronzată cu trăsături bine definite și se întrebă dacă fusese vreodată chiar atât de fericită ca în acest moment.

— Mai este ceva ce aș dori să știu, spuse ea.

— Știi că mă torturezi ?

Ea râse.

— Derek mi-a spus să te fac să alergi după mine.

— Ticălosul de Derek ! De multe ori am fost aproape să-l strâng de gât.

— N-ar fi meritat ; el este cel mai bun om pe care l-am cunoscut. N-a fost niciodată nimic între noi, Blye. În seara dansului a încercat să mă ajute.

— Vei dori să-i dăm numele lui primului nostru născut, presupun.

Ea își putu auzi bătăile inimii.

— Foarte probabil. Blye, trebuie să știu — când John a fost bolnav și tu i-ai luat locul, știai că eu voi fi ghidul excursiei ?

Ca răspuns, Blye se ridică brusc de pe scaun și ocoli masa. O ridică pe Nicola și-și puse mâinile pe umerii ei.

— John n-a fost bolnav, iubita mea Nicola. I s-a oferit concediu plătit.

Pe Nicola o cuprinse o bucurie nemărginită.

— De către tine ?

— M-am îndrăgostit de tine la interviu. Doream să te cunosc, şi cum aş fi putut mai bine decât petrecându-mi un timp în compania ta ? Acum, Nicola, poţi să-mi răspunzi la întrebare — **vrei** să te căsătoreşti cu mine ?

— Oh, da, iubitul meu, da !

Se aruncă în braţele lui şi el începu s-o sărute, Nicola răspunzând la fiecare sărut.

SFÂRŞIT

THE BEST

Nicola își dorea din tot sufletul să obțină postul de ghid la Delayney Tours, o companie specializată în organizarea de safary-uri în rezervațiile africane — nu în ultimul rând pentru că se gândea că va fi o schimbare radicală și o va ajuta să treacă peste durerea pricinuită de faptul că fusese respinsă de logodnicul ei, Jonathan. Dar dacă Nicola ar fi știut ce o aștepta, probabil s-ar fi gândit mai bine. Chiar merita să suporte comportarea răutăcioasă a Gloriei Payne — care era categoric încurajată de exasperantul Blye Peterson? Cum putea Nicola să creadă că acest Blye era atras de *ea* așa cum pretindea?

La cuvintele lui „iubita mea" inima îi tresări. Dar o scurtă privire aruncată pe figura lui îi dovedi că erau total lipsite de semnificație. Iubită era un cuvânt pe care lumea îl folosea întâmplător, adesea de amuzament.

ISBN 973-580-192-2

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

DOMENIUL LEILOR
Rosemary Carter